

Cristian
popescu

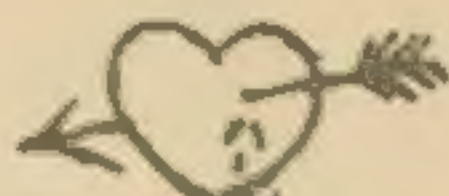

ARTA POPESCU

poem

1987-1993

106 art
Cristian
Popescu

ARTA POPESCU

poem

1987-1993

Societatea „Adevărul” S.A.

1994

Toate drepturile asupra acestei ediții revin
Societății „ADEVĂRUL” S.A.,
Plaja Procl Libere nr. 1,
București, ROMÂNIA

ARTA POPESCU

Biblioteca Centrală Universitară	
BUCUREȘTI	
Cota	N 29/940
Inventar	494860

MF 454 / 95

Responsabil de carte: Vlaicu RADU
Coperta și ilustrațiile: Stela LIE
Tehnoredactare: Pompiliu CLONDA
Procesare: Victor SECARIN, Mihaela DRĂGOI
Corectură: Stelian BOTORAN

ARTA POPESCU

*Se dedică
memoriei lui
Ion Negoițescu*

1. Ce mai face Arta

POEZIA

Primele încercări literare ale poetului Popescu datează de la frageda vîrstă de 7 ani. Le scrijelea cu un cuțitaș pe ușa veceului din casa părintească. Doar o naivă lipsă de receptivitate poate explica faptul că părinții săi vopseau ușa de două ori pe săptămîină. Oricum, acele versuri circulă și astăzi pe ușile tuturor veceurilor publice din Capitală. Oricine le poate citi.

Popescu lipea abțibilduri cu flori și fluturași, lipea cărți de joc cu popi pe faianța alb-strălucitoare. Astfel și-a ctitorit el sihăstria cotidiană a copilăriei sale. Chilia noastră de zi cu zi. Din cînd în cînd, din învelitoarea de argint a oglinzii mai rîde și-acum chipul curat, de sfînt purtat în extazul inspirației, chipul lui Popescu la anii fragezi ai copilăriei.

Dar, mai întotdeauna, scria și plîngea. Acolo, în singurătate. De la atîtea și atîtea lacrimi, așa cum unii strîng pietre la rinichi, el strînsese în colțul ochilor diamante. Plîngea și scria. Fusesse instalat și un pisoar miniatural în care aceste pietre prețioase erau colectate.

De-a lungul întregii sale cariere, în memoria atotcuprinzătoare liniști din acea perioadă, pentru ca nu cumva volumele publicate de el să fie roase pe dinăuntru, în tăcere, de propriile lor gînduri

ARTA POPESCU

și rînduri, Popescu le va administra, din patru în patru ani, șocuri electrice.

În cinstea poetului, la orice colț de stradă, vor fi înființate chioșcuri de tras apa. 1 leu minutul de singurătate. Veșnic aglomerate, veșnic asaltate de cetățeni inspirați. Iar la fiecare comemorare a sa, în toate localurile publice, în orice hotel, în Gara de Nord, în Piața Romană vor izvorî, artezian, pisoare. Și va fi primăvară. Va fi soare.

DE CE NU VREAU SĂ MOR POET

Pentru că tatăl meu, care era ofițer, când a aflat că m-am apucat de scris, chiar m-a băgat în seamă, chiar m-a luat în serios și a tipat: „Ce, mă, ești nebun? Tu nu știi câți poeți sînt în țara asta? Vrei să n-ai ce mânca? Tu nu știi că Eminescu a murit de silfils?!” Când am auzit aceste vorbe am rîs, superior, în mine. N-am știut atunci să răspund, dar acum știu că ar fi trebuit să i spun cam așa: „Ab, tată, ce bine ar fi fost să fiu tu Eminescu!”. Și asta nu pentru că aș fi vrut eu să fiu fiul poetului, ci pentru că tatăl meu, în pielea lui Eminescu, l-ar mai fi ajutat cît de cît pe acesta. Vorba aceea „poetul ca și soldatul”. Numai că tatăl meu ținea la viața lui personală! De asta nu vreau să mor scriitor: din cauza lui tata.

•

• •

Pentru că una din obsesiile mele este că de la un anumit moment încolo cerneala din stilou nu mi se va mai termina. Ca, obligat fiind să nu i mai umplu niciodată rezervorul, voi scrie și iar voi scrie doar ca să i consum odată și odată cerneala

peșnică.

Pentru că o speranță de-a mea este aceea c-am să scriu pînă voi uita (progresiv) literele alfabetului. Nici măcar nu spun mare lucru. E cam aceeași chestie cu a trăi pînă mori sau pînă dă Dumnezeu să uiți să mai trăiești pe-aici, pe-aproape și să te urci (în piață fiind) la ceruri.

De-asta nu vreau să mor poet...

•

•   •

Pentru că nu pot încă să mă apuc să colorez cărți de colorat. Numai atît să mai fac în calitate de **autor** de cărți.

Pentru că atunci cînd aveam vreo 13 ani, din cînd în cînd stăteam nemișcat în baie, pe receu, cu lumina stinsă - că poate or să umble și pe mine gîndacu cum umblau pe chiuveță și pe jos. Pentru că tot cam pe la aceeași vîrstă m-am gîndit la un moment dat: ce-ar fi dacă un doctor mi-ar umbla pe la nervii picioarelor și mi le-ar paraliza?... Astfel aș putea să fiu toată viața departe de lume, pe scaunul meu cu roate, la masa de scris...

•

•   •

Pentru că de multe ori, cînd stau întins în pat, în capul oaselor, cu două-trei perne sub cap, în burtă mi se deschide ca de la sine o rană cu diametrul de vreo 30 de cm. O rană în care puroiul, sîngele și carnea fierb. (Toate fierbînd de la febra cumplită a „inspirației”). Stau lungit pe spate, în pat, și nu fac nimic altceva decît să privesc cu poftă la rana care-mi fierbe cu miros, cu aburi în burtă. Gust din cînd în cînd din ea luînd cu o lingură mare, suflînd ca nu cumva să mă frig. Amestec mereu, grijuliu, cu lingura în fiertura puturoasa a răunii, înfulec și rîd de poftă și de scîrbă, bobotesc la gîndul că singura salvare ar fi o purgație totală. Mare bucătar al mizeriei mele gustoase.

I have been thinking of you very much lately.

[illegible][illegible]

Pe lângă cele douăzeci de ani de viață trăite
 să mor poet.

1. *Alte revistă* - de la 1900 până în 1910, între un scriitor
 și o tânăra mare de artă - în anul 1900 și anume,
 cum se poate vedea din tabloul următor, nu scriu decât
 pentru un număr de 15 ani, și nu scriu decât pentru un număr
 de scriitori de la 1900 până în 1910. (Se vede că scriu)

Pennsylvania, the most accessible to the student

de mult. Această știință neajutându-mă decît d-un pamplezir, d-un nimic, acolo.. Citatul sună cam așa: „În cazul CREAȚIEI ESTETICE uităm că sîntem creați și ne punem în situația Creatorului Absolut (cel puțin cînd creăm o operă de artă sau ne identificăm cu ea). În cazul CREAȚIEI ETICE, deși ne construim pe noi înșine, nu uităm niciodată că sîntem creați, păstrînd umilința și dragostea față de Supremul Creator ale căru indicații le urmăm, ale căru semnificații le realizăm, realizîndu ne ” (Petru Comarnescu, **Kalokagathon**). Bineînțeles că acest citat vorbește, în cuvinte blînde, de boala puturoasă a **orgoliului** care ne macină pe noi toți „creatorii” de literatură. Boală de subterană, acolo unde mișună și colcăie șobolanii și tîermii gîndului și-al mîinii, acolo unde nu prea duci pe nimeni pentru că ar putea să te contemple îndoliatele excrescențe ale minții.

De-asta nu vreau să mor poet...

ANTIPORTRET

- un psalm al lui Popescu -

Nu, Doamne. Nici mai, nici chiar, nici prea, nici foarte. Și nici măcar Popescu. Nu. Nici măcar atât. Să stai, așa, și să muncești la creșterea parului și a unghiilor tale, să lucrezi la curgerea boabelor de sudoare și, mai ales, la curgerea lacrimilor. Și tot

Nu mai să stai Nemîscat. Și să-ți albească părul pe o singură
parte. Arătînd răsăritul. Să-mi albească firele din cap doar pentru
că mi au tras înger-îngerușii Dumitale de ele, doar așa, că mi au
tras gîndurile de păr - nu prea tare - cum tragi păpușile de sfori
ca să se bucură copii. Nu mai de-asta să-mi albească firele.
Doamne, Arătînd mereu răsăritul.

Me sîm dîi exact chipul care lipsește din toate cartoanele
de epocă: este atractiv, de și bagă capul prin ele oamenii la bîlci
și la cercuri. Și nici măcar un Nici mai, nici chiar, nici prea
nici măcar. Și nici măcar Popescu. Nu. Nici măcar arî.

Să nu mă sori! Să nu publice așa, potam, doar buletinul în circulația de mai de exemplare, edție de lux. Cu toate pazele de la Iași, la București, cu toate capetele lor amestecate între ele. Așa, că s-au amestecă la Iași de icoană gata pregătit să se picteze icoana pe el.

The first of these is the fact that the system is not a simple
 one, but a complex one, involving a number of different
 factors, and the second is the fact that the system is not a
 simple one, but a complex one, involving a number of different
 factors.

ARTA POPESCU

de drept. Nu, Doamne. Nici mai, nici chiar, nici prea, nici foarte, și nici măcar Popescu. Nu. Nici măcar afîț.

Să mi dai acum numai un strop din lîngștea ce zace-n capul ei. Avesem-o de la totonda scîntoșilor din Cîșnigiu. Afîț. Să mai cîmăț. Este o țigă, visînd că eu am fost modelul după care s-a desenat acel schior vizînd în scare, zburînd pe pante abrupte, săvîrșind mină întregi. Modelul pentru acel schior desenat pe orice pachet de țigări „Bucegi”.

Da, Doamne. Să stau înșurubit ca un azil de bătrîni. Cu toții cerșind. Aprîc pe aburîți. Cu pașul albindu-le numai pe-o parte, căci este maschul pe copac. Dar arînd răsăritul. Așa să mă prindă întotdeauna sfîrșitul.

Nu, nici mai, nici chiar, nici prea, nici foarte. Și nici măcar Popescu. Nu, Doamne. Nici măcar afîț.

MUZICA

- un psalm al lui Popescu -

Ah, Doamne! Toata seara m-am gîndit la cantare. Tu ai o adă de-i profesoară și la Conservator. Știi Tu, Arta Popescu! Nu mă să-nfîlesc eu vreo fată s-o cheme așa; ARTA! Nici nu m-aș gîndi: imediat as lua o de nevastă! Ce mai, cu acte n'regula. Arta Popescu! Doamne, macar de mi-ai scoate o în cale.

Că știu și Dumnezeu ce mi place s'ascult pasarelele astea de-afară! Ce mai cîntă și ele! Și așa, fără să știe, sîrăcele. Păcă nici n-ar cînta. Păcă-ai fluiera Matala la lume. Ce? Nu fluieram pe vremuri și noi? Fluieram! Ca băieții, după tete. Că bună mai e și lumea asta! Te apucă un dor! Te apuca doru' al mare al Artei!...

Și ce? Dumnezeu nu ști? Cîntăreți ăstia, de acum. Vai de capu' lor, saracii! Vocalize, oua crude, batături. Da-i și iar de la... Și după aia fluiera lumea la ei. Păr eu, în locul lor, știu ce as face? Imediat as scoate un disc pe o fată cu limile din palma și pe o fată cu limile alea de pe frunte. Ale mele și ale nevestii mei. Păi atunci s'ascultă melodi! Ce mai! Numai d'astea, d'ale lu Matala. Că as dansa pe ele mereu încontinuu, și cînd as dormi tot aș dansa. Nemiscat. Păi, nu? Așa s-ar zice. Și n'fieceare noapte

ARTA POPESCU

nu-ți ține consoarta la piept, strâns lângă mine — Măcar de mi ai
scutit-o, Doamne, în cale! Artă! Artă Popescu! Umți pe viață! Pe
veci a mea!

CE MAI FACE ARTA

Arta își încalță pantofii cu tocul înalt, îi leagă cu sfori și trage tare de ele. Ca să danseze și cu ea cineva. Ca s-o scoată și pe ea cineva la șosea. Ca să iasă și ea măcar o dată în lume. Arta își leagă de dreapta o stoară și trage blînd cu stînga. Așa se piaptănă ea. Numai așa se rujează.

Ah, păpușica mea! Cînd eram mic îi răstigneam carnea de pluș pe-o cruce mică de lemn de traforaj. Și așteptam trei zile și trei nopți. Iar ea-mi sărea în brațe caldă, întreagă și vie. Din cînd în cînd umbra ei se făcea, parcă, de lumîinare. Îi vedeam pe podea capul arzînd, săltînd, fumegînd. Și-mi plăcea.

Acum, la vîrsta ei, nu mai are de ales. Iese în fiecare duminică la marginea orașului. Stă ore întregi, aproape nemișcată, lîngă turnul înalt, cu ceas. Mîna dreaptă și-o leagă, sus, c-o sfoară lungă lungă, de limba cea mare iar mîna stîngă și-o leagă la fel de limba nanutelor. Și dă mereu, foarte încet, din mîini. A bun venit, a bun rămas. Face semne cu batista albă la înger-îngerașii ce vin sau pleacă la copii sau de la bătrînii din oraș. Că poate rîn' la urma or' s-o vadă și pe ea și or s-o înțeleagă.

Arta e înțeleaptă. Arta mă-nvață. Nu mă menajează. Îmi spune verde n față cînsut. „Să știi, dragă, că eu una, m-am lămurit. Că pînă și papusile trebuie să se-odihnească. După atîta amar de joacă de-a mama și de-a tata, sigur că le apare și lor, săracele,

ARTA POPESCU

în pîsla aia de cap, o lacrimă, acolo... Le necolțește și lor pînă la urmă din ea visu. Așa să stii. Și le roade căpșorul pe dinăuntru cum vă rod pe voi gîndurile. Păi altfel cum? După atîtea și atîtea generații de joacă! Spune și tu! Doar să te uiti, așa, puțin mai lung, într-o vitrină plină cu bibelouri și imediat ai să vezi. Ca, zău, parc-ar fi numai și numai masti mortuare de avortoni. Aoleuu...! Dumnezeu să i ierte! Măcar de-as fi avut eu un bibelou de asta în burta. Unu' de balerina, de exemplu. Macar o dată să l fi simțit cum mișcă! Dădea ea din picioruș - imediat făceam și eu un pas. Ridica ea mînuța - imediat aș fi ridicat-o și eu. Asculta aicea la mine ca orice femeie gravidă de pe lumea asta e ca și păpușica aia de ti-o pui pe mîină ca pe o manuşă, la păpușarul e copilul din ea."

De ani și ani ma prapadesc de dorul Artei. Ea a deschis primul bordel de femei gonflabile de la noi din oraș. Umflate de a lungul anilor numai și numai cu ultima răsufare a celor mai bravi bărbați ce au murit pe aici, prin locurile noastre. Mai ușoare decît aerul, les seara de seară la plimbare cu ele, cu tetele ei, ca și vînzătorul de haloane din copilăria mea, care mergea pe stradă cu un buchet urias de haloane colorate, legat cu stori de mîină. Matroană de femei gonflabile e Artă! Si atunci cînd în sfîrșit chiar mi-o veni și mie rîndul să suflu în ele, să vezi ce-o să li se mai întărească țîțele, să te ții ce o să li se mai umfle burțile, ce-o să mai facă bujori în obrăjori! În fiecare noapte zeci de adolescente vor veni la mine n cîmîtit. Să mi ia încă o dată crucea n brațe și să facă, așa, cu ea un pas sau doi de dans. Tango sau vals. Și-apoi să plece-nlăcrimate...

Ah, Artă!...

ARTA MÎNDRINDU-SE CU MINE, IUBITUL EI

Aoleo, făt, a dat norocu' peste mine, că unu' d-asta zău că nu știu unde mai găseam și chiar că i am cazut cu tronc. Umblă cât ie ziua de lungă c un buchet dă trandafir pîn oraș, pîn veceuri și pune-acoloș-a-n closătel ălea cîte două petale dă trandafir și numai după aia trage da apă ca cic așa face și iel lumea asta mai frumoasă, vai dă capu' lui, că n are nici cu ce-și șterge curu', săracu', că ce să-i iasă cu Artele astea ale lui?

Că bine a făcut cine a inventat și neamu' ăsta dă poez', că știi ce-ar vrea iei? Uite așa să stăm — dîn oră-n oră, nemișcaț' Nici dă tramvai, nici dă mașin'. Nici pîs! Să s-audă musca, făt! Că cică zboară iei, așa, peste case, c au legat toată musca cu ață și zboară așa, cu iele peste oraș dă dimineață pînă seară. Nici pîs, făt! Nemișcaț' Că cică s auzim cum să filfie înger-îngerășii ăia din aripele lor, dă la toți copiii și moșii dîn oraș, cum pleacă iei, fir ar neamu', spie țanle calde, alea..., mai înalte. Aoleo, făt, las' că-t întorc io 'napoi, mama lor! Că știi cum ie ăsta al meu? Nu mișca un deget toată ziua. Nimica nu face, zău! Stă tot tîmpu-n vîrtu' patului cu ochii pă pereț' și copiază. Adică trece iel pa curat, în palmele ăloră mici, tot ce a fost scris greșit mai dă dămuit pă ciorna aia dîn palmele ăloră morț', așa zice, copiază... Că-mi place dă iel da nu mai pot! Că și dac-ar avea vrun ban, acolo, imediat m-ar pune să cumpăr cîte zece cînspe pui pă zi. Că

„Omorîți mai înțeleg, stimată doamnă, uite-așa mi-ar zice, dar doar congelați și gata?! Ar fi bine să cumpărăm cât mai mulți. Ar fi înălțător! Să-i cumpărăm pe toți în fiecare zi. Le-am face un cimitir aici, în grădina noastră, cu cruci mici învelite în poleială, aspectuos, și cu fotografii din acelea, de prin reviste, fotografii cu pușori aurii, pui pui pui!, pui-pui-pui!, așa i-am striga noi doi, stimată doamnă și soție, în fiecare dimineață, la răsăritul soarelui... Ar fi într-adevăr înălțător!...”

Aoleo!, fată eo să-i mîncăm, așa îngropat' ști ce buni sînt?, și se topesc în gură! Pînă asta l meu ar fi în stare să cerșească și cît un leu, cît un leu ca să-i schimbe pa batîne, numă' ca să dasăneze iel pa toată mul'ălea da la bogă', sa dasăneze iel pã verzisoarele alea, draguțele, numă capete dă morț', dă pericol da electrocutare, în locu' lu' domnu' ăla, săracii

Aoleo! Ca s moartă după iel și-n fiecare zi iel mă-nviază, al năbni, draguțu'! Asta i, fată iel e, gata, cu ăsta chiar că m-am căpătuit... Pe vecie!

te-aster-cta-um
sin-um-um-um
mum-um-um
nu-5a-5a-5a

A STA ȘI A TE ÎNTREBA

De obicei gîndurile **umblă**. Mie, săracul, îmi colcăie gîndurile prin creier cum colcăie gîndacu, noaptea, pe-o chiuvetă murdara de bucătărie de bloc. Îmi umblă gîndurile în jurul capului ca gîzele în jurul felinarelor aprinse pe străzi în nopțile de vară. Cînd scriu, dar mai ales cînd citesc, gîndurile mi se mai liniștesc iar eu încep **să stau** destul de comod pe ele, nu chiar ca-ntr-un șezlong, la soare, nici ca-ntr-un fotoliu, însă ca pe-un taburet - da. Dar - credeți-mă - cel mai bine este să nu te gîndești deloc. Credeți-mă pe cuvînt: tot ceea ce ne trece nouă prin cap este, oricum, o mică și meschină prostie în comparație cu tăcerea gîndurilor.

Acum, cum să spun, or umbla ele, gîndurile, dar **întrebările** (întrebările alea chinuitoare) umblă ca gîndul și ca vîntul laolaltă și, ca să stau și să mă întreb eu, unul, trebuie să mă țin bine cu amîndouă mîinile de ceva solid, tare - că altfel mă trezesc doborît la pămînt.

Are dreptate Cioran cînd spune că după ce „mîzgăleşte” cu
cera rînduri o foaie de hîrtie în tine, așa, să fluiera un cîntece
plimbîndu-se pe stradă. Știu că mai multă odihnă (sănătate)
psihică îți da oboseala de după tras la lopată, de după coasă,
dar și munca de tip contemplativ a scriitorului e un
„medicament” eficient. (După principiu: alt bolnav - alt
tratament).

Eu de asta scriu: ca să mă las de scris, ca să mă pot ocupa
odată și odată - cît mai bine și mai firesc de trăit. (În mare
măsură **viața de zi cu zi se opune scris-cititului, care-l numai
de noapte cu noapte**). Poezia e un mod tîndecător de a fi: un
tratament de întreținere. Nu am dăruie degete să mă ascund
îmi accept îmi asum **boala**. În cazul meu, accidente
existențiale: saracism, frica, neputința de a iubi, orgoliul,
destrăbălarea nu se pot (pe rînd sau toate laodaltă) calma și
înlătura decît în momentele exploziilor emotive, mentale,
sufletești și temperamentale, de ar în babuitori ale minii care
la rîndul lor - se descarcă - se înnecă prin receptare și prin
producere de diverse **expresivități artistice**.

Binîntele că în acest caz singura măsură sinceră și reală
a faptului că - mai dăruie - scriitor nu poate fi decît mult risată
bucurie de a nu mai avea de ce să scrie. Adică de a mi scrie
senzor într-un sfîrșit, opera capitolul **biletul de externare**.

Și binîntele că modalitatea acestui fel de literatură nu poate
fi decît **autospovedania**. Numirea continuă exprimarea și
responsurarea a excrementelor mele pacatoase - a dăruie. O
încep de a ține treaza smerenia prin păstrarea continuă în
minde a felului în care mi am trăit viața. Împreună și
eu, acolo, în a călărie disperată. Se sînt mai amîngat.

Scriu literatură ca să dăruie mai mult ca caștorele simțului.
Literatură este un mijloc de supraiectione.

(De cele mai multe ori, atunci cînd scrisul este așezat în categoria **mărturisirii**, nu se face distincția absolut necesară între practica ascetică numită autospovedanie și spovedania propriu zisă. Aceasta din urmă, fiind o taină a bisericii, cu toate implicațiile ritual-dogmatice pe care le presupune un asemenea act, nu poate fi tipologic reprezentată pentru actul scrisului. Și-apoi nu poți să nu te gîndești că atunci cînd literatura este așezată în categoria **rugăciunii**, nu se prea ține cont de sfatul evanghelic care ne indică o formulă unică și sacra de adresare către Dumnezeu și ne înrața că nu trebuie să-I spunem prea multe vorbe pentru că, oricum, El ne știe dintotdeauna nevoile.)

*

* . *

Dar atunci **STAU ȘI MA ÎNTREB** de ce **public** poezia și eseurile în care — de cele mai multe ori — îmi comit pe pagină boala?

Atunci cînd cinera susține că scrutorul a înlocuit în acest secol preotul, acel cinera ar trebui să se gîndească măcar la simplul fapt că într-o viață de om un scritor se naște doar o dată, iar un preot face acest lucru (rezi taina botezului) de cîteva ori pe lună.

Să cred că dacă public o carte în o mie de exemplare — să zicem — toți posibii cititori ai acestei cărți îmi vor deveni dușmanici? Sau mai bine să realizez că multiplic la infinit (numindu-le) nenorocitele mele de pacate? Să mă las bîntuit de nebunia gîndului că cinera va folosi zilnic psalmii scriși de mine pentru a se ruga cu vorbele acestora?

STAU ȘI MĂ ÎNTREB.

Mai liniștit aș fi dacă m-aș întîlni la un pubar de vorba în fiecare zi cu cîte-un „cititor” sau dacă le aș trimite tuturor

ARTA POPESCU

poeme-dedicații, poeme-scrisori. Prin poștă, la adrese și pe nume precise. Nu mă neantizez și eu ca autor, ca persoană, expediind o carte, așa, lumii în general, unui potențial infinit de destinatari?

Singurul „răspuns” pe care l-am găsit (precizez accentuat: un răspuns doar pentru mine, nu generalizez sau teoretizez - mărturisesc doar), singurul „răspuns” este următorul: nepricepându-mă la nimic altceva decît la scris și la citit, public literatură ca să am ce mânca, ce îmbrăca, ce bea și ce fuma. Ca să am și eu pînă la urmă casa mea. Pentru o bucată de pîine. Atît. Cred însă că păcatul publicării spovedaniilor mele este destul de mare.

Dacă te-apuci SĂ STAI, n-ai cum să nu TE-NTREBI. Tot ce pot spera e c-o să stăm așa cît mai mulți, împreună.

CIRCUL I

- un psalm al lui Popescu -

Acuma, Doamne, ce să-i mai facem?... Spune și Dumneata... La noi, aicea, circu' e baza. Circu'! Și nimic altceva. Ne chinuim și noi ca animalele-alea cu Artă. Doar știi și Matale că ele sînt chiar bătute din cauza frumosului... Acuma, dacă ar fi după mine, eu i-aș vindeca pe toți de fandacsiile astea, de orice fum de-al lor... Nu trece anul și - să te ții - iar o dresură cu zece-doișpe nebuni... Dar nu oricum... Nebuni d-ăia fioroși, numai unu' ș-unu', după gratii, în lanțuri, cu spume. Numai așa se face o dată înspre ei careva cu Artă și imediat sînt cumiști, politicoși și scriu versuri. Ge-ni-a-le, Doamne, ge-ni-a-le! Păi, dacă se-mbolnăvește omu' de la frumosu' ăsta, poate s-o și vindeca cu el... Că dacă animalele aduc a om din cauza Artei, poate o să semene și Popescu cu omu' dacă scrie și el un vers-două, acolo. Dac-ai vrea și Matale...

Că noi numa' asta știm: circu'. Tigrii! Leoaicele! Ursu'! Foca! Lupu'! Oaia!!

... Asta e, Doamne, oaia!!! Învăț să cînt ceva la fluier, așa, ca ciobanu', și ce mai: „Dresură unică în Europa! Trei turme de miei! Oaia năzdrăvană! Vorbește omenește! Plînge cu sînge! Zice laie, zice bălaie, zice bucălaie! Ra-iu, Doamne, as-ta e!!! O fluieri

și ea ți se gucură la picioare. O strigi - și ea după tine. Păi, Doamne, zău c o plimb de zece-cinspe ani pe cheiul Dîmboviței în fiecare seară, în lesă, ca pe-un buldog. Da' tot degeaba! Dau

ARTA POPESCU

zi de zi cu caciula de pamint, asa, a sanatatii, si scot din ea numai
libertate. Ce potumbet, Doamne? De unde potumbet? Pui de lilieci!
Ca astia ce sint' inger ingerasi, alti sint' inger ingerasi pentru copii
de sobolani. Si pentru mine .. les seara de seara pe cheiul
Dumbovitiei, plumb oatia, plumb buldogu' — si am zece mii de
inger ingerasi de astia pe capu' meu mare de artist, de locuitor.

Careu' — asta e! Acuma, ce sa i mai fac? Spune si Dumnezeu, Doamne, ca le stii, asa, mai bine pe toate...

CIRCUL II

- un psalm al lui Popescu -

Pai, Doamne! Doamne! poet poet, da, de ce să nu fiu și eu
tericlit? Ca da ca astee! Asta e! Căci! Acuma ce să i mai facem?...
Singurul noxle din lume valabil pentru orice artist, oricît ar fi
el de mare și de tate, e mamuta de circ. Seafit! Nici nu se discută!
Mamuta a a pe cine o apuca așa cînd maa crește și ea, pe nepusă
masa, trîstețea! Că i a a rari s maa hamutele de fetița de
la-nceputul carierei! Și, numai dinu atît din durerea asta a ei,
și din risul spectatorilor mai mare ajunge, pîna la batînete, OM!
Pai na? Spune și Dumnezeu! Asa dresura zic și eu: umpli palăria
cu pămînt, îngrepi în ea trei patru pui de lîieci și, după trei zile
și trei nopți de naomîntare cu scamaton, scoți din palărie numa'
porumbel! Albi ca spuma laptelui și putosi ca neata.

Zai, Doamne, crede mă! Ca poetu' și el ca mamuta! Numa'
ca la circul la care e el angajat, dresor e înger îngerasû! Și
spectatori sînt numa' înger îngerasi de la copii din cartier! Că
trebuie să se mai distreze și îngerasu', să i mai treaca și lui, așa,
din cînd în cînd, vremea.

Și odată se saie! Doamne! poetu', tocmai sus, sub cupola! Și
toaca începe să bată! Kar! Iar el, agat de trapez doar e o mîină,
își face cu cealaltă o crace bătîndu se cu pumnul n piept de rîd
în stal toți spectatori! Și toaca bate din ce în ce mai repede.
Și, dintr-o dată, sare poetu' de-acolo, de la peste treizeci de metri

ARTA POPESCU

.

Înălțime, drept într-o cristelniță obișnuită, umplută numa' pe jumătate cu apă de botez Aoleuu, Doamne! Triplu salt mortal! Că rămîn înger-îngerașii înlemniiți Și iese poetu' teafăr, zîmbind și salutînd liniștit publicul Iar dresoru' îi și pune aureola pe cap Drept recompensă. Ștampila aia de calitate a luminii. Ce mai cliote! Urale! Bucurie mare, Doamne! Extaz! Se ridică cu toții fericiți, în zbor, și se-alinază deasupra orașului ca avioanele de bombardament în poziție de luptă. Și ncepe imediat o ninsoare de zici că n-o să se mai vadă nici coșurile caselor de-atîta nămet! Păi, da, Doamne! Zi și Dumneata! Că fulgii ăștia de zăpadă ce sînt? Găinaț de înger - ata sînt!"

De ce să nu fim fericiți? Las' că ai Matale grijă. Și, dacă Ți-o plăcea, nu mai lua de la noi niciodată iarna. Și ia-tă ne! Dacă asta e, asta e acuma ce să i mai facem? Circu! În numele Matale. Amin.

FILMUL ARTISTIC

Dintotdeauna Tov. Popescu s-a crezut - fir-ar el să fie - filmat. S-a crezut privit și ascultat. El se zbătea, alerga, le tot dregea. Și, de soare, de lună și stele, de lumina zilei și de lumina asta a lumii se credea luminat. Din totdeauna. Chiar de-acolo. Privit, ascultat, filmat. Și iată că-ntr-o duminică seară - mare minune! - filmul cu el la televizor a fost difuzat. De-a-ndoaselea, de la coadă la cap, viceversa, cu repezitoru'. Numai într-un sfert de oră filmul cu el a fost derulat:

La-nceput, în televizor e beznă. Pîlpîie așa, doar o luminiță departe, undeva. O lumină ca de candelă la care se vede, parcă, sămînța lui Popescu. Dar sîntem chiar sub pămînt. Sămînța lui

Tov. Popescu se dezvoltă și crește. Repede-repede. Carnea se-adună pe oase, pe orice oscior, pielea se-ntinde cât ai clipi, costumul de gală iarăși se țese, se coase. Deodată pământul se dă la o parte; dispare imediat și nmormîntarea (plînsете, popă); eroul nostru deschide ochii, saltă din pat și zîmbește. Face semne vesele, cu repezitoru', înspre aparat.

Aici, telespectatorii izbucnesc instantaneu, în toate apartamentele dintr-o dată, în aplauze. Așteaptă, cu sufletul la gură, să vadă: ce rod dă din Tov. Popescu de-a-ndoaselea, viceversa, de la coadă la cap.

Tov. Popescu și-aprinde o țigară. O rază își scutură peste el, de-abia atingîndu l, scrumul alb. Coccoașa îi scade, se sugе, spatele i se-ndreaptă, părul i se nnegrește, văzînd cu ochii Tov. Popescu întinerește. Trage grabit un fum din țigară. E adolescent, e copil. Cu repezitoru' Mai sugе o dată din țîța maică sîi și, cât ai clipi, dispare în dînsa. (23 August '44)

Din orice bloc, din toate apartamentele se aud țipetele de bucurie ale tuturor telespectatorilor. Toate dopurile sar instantaneu din toate sticlele de șampanie.

Mama lui Tov. Popescu n-apucă decît să se fistîcească nițel în fața aparatului de a-ndoaselea, de la coadă la cap, cu repezitoru'. Dispare. (Al doilea război mondial). Și imediat bunica, Pîscupeasca, soarbe, cu degetul mic ridicat, din ceașca de cafea. Dispare și ea. (Întregirea). Protopopeasca mai trage un fum din țigara pusă acum într-un țigaret lung, delicat. Numai un fum. (Independența) Și n-locul ei, imediat, Popeasca.

ARTA POPESCU

zîmbind prostită și atît (**Unirea**). Cîr ai clipi (**așa, pe la pașopt**), preoteasa dă la găini prin curtea popii și se topește și ea.

Pentru prima dată, razele de soare nu se mai aprind cînd o ating ca bețele de chibrit pe cutie, cum se întîmpla cu toate celelalte personaje. Gata cu istoria. Două-trei momente aparatul panoramează cît vezi cu ochii peste dealuri și văi. Tele-spectatorii, cu mic, cu mare, așteaptă toți cu suflarea tăiată.

Departe, în zare, se vede, așa, o macuță bătrînă lăcrimînd, alergînd, pe la toți întrebînd. Și apoi, dintr-o dată, apare chiar El ciobanasul nostru, al tuturor. Venind agale înspre noi chiar de acolo, din raul Lui, de pe plai. Venind bătrîn, încovoiat, cu parul și cu barba albe ca spuma laptelui. Ținînd-o așa, din însurătoare în însurătoare. Uite-I nuntașii: brazi și paltinași. Și uite-I preoții muntii mari. Se văd păsărele care-I sînt lăutari. Cade de sus peste El o stea. Și El vine, se-apropie. Stinge țigara și privește la noi. Privește. Își lipește, își turtește fața, pe dinăuntru, de geamul televizorului și rămîne așa, uitîndu se în gol.

Chipul Lui nu se mai șterge de pe ecran. Nici ziua, nici noaptea. Programul s-a încheiat. Tele-spectatorii priviți, ascultați, fericiți își vor mai spune din cînd în cînd, așa, în gînd, uitîndu-se cu bucurie spre aparat: „Fir-ar El să fie de Artist, drăguțu' de El, ce bine că nu se mai termină niciodată!”

ARTA POPESCU

CARAGIALE, GICĂ PETRESCU ȘI FRIZERII

Caragiale, cînd se gîndea la arta, se gîndea la frizeri

În bucată **Un artist** — neînrînsa pornire către artele frumoase caracteristică la toți barbiernii — este descrisă cu atîta savoare (și, parcă, dincolo de orice conotație afirmativă sau negativă), încît ne găsim puși în fața unui ciudat soi de frumusețe hilar-grotescă, fabulos-fantastică a kitschului. Bărbierul e în tinerețe corist la teatru. În afară fără profesor sa cînte — cu ghitara, cu flautul și cu țimbalul —. Scrie poezii simboliste — de obicei galante. Are două pisici — bine educate — una înîntește o — minaretă mică ce cîntă mazurca și cealaltă joacă —. Are doi cocoși deprinși la „beție de alcool” — beție cu boabe și grăunte — zăcute-n rom”. Pe peretele prînzului sale atîrna o adevărată capodoperă — în răspar — o lucrare plastică realizată nu cu pensulul — ci țesută — în fire de par de toate nuanțele posibile —. Pictură înfățișînd un munte pe vîrfurile căruiu stă un călător care-și aprinde țigara de la luleaua

---

Notă Gică Petrescu — cîntăreț român de muzică ușoară, celebru în epocă pentru longevitatea netirească a carierei sale artistice. Personaj al folclorului urban bucureștean, simbol al senectuții ridicole.

ciobanului ce „pășunează” turma jos, în vale, lângă o apă mare, vijelioasă. Iar când frizerul își ia ghitara și intonează, în fața prăvăliei, picior peste picior, marșul de la '48, iar cei doi cocoși beți defilează soldățește și cățelul Samurache (alb, creț, încins cu sabie și muat în boia de roșit ouă) face sluj - Nenea Iancu nu se mai poate abține. Se-așază pe laviță, alături cu comandantul - artist și-ncepe să l acompanieze bătînd toba cu deștele pe fundul pălăriei. „Fără asta nu mergea, spune Caragiale, toba cu grupetele ei în contra timp - asta e piperul marșului.”

Marea artă a lui Caragiale este **contratimpul** artei de mahala. Caragiale chiar reușește să facă o pictură genială din fire de păr de toate nuanțele țesute între ele. Un fel de Van Gogh sau de Utrillo țesut din firele de păr ale clienților săi de Mare-artist-frizer din mahalaua Ploceștilor. Caragiale-scriitorul privit de Caragiale-omul pare a fi un fel de bărbier care, din cînd în cînd, mai citește, așa, mai scrie cîte o carte - cum ar asculta păsăruicile din colivii, cum ar înîrți la minavetă (Colivia fiind o bibliotecă plină de canari îmbrăcați în pene de lux). Artă este pentru Caragiale o preocupare oarecum burlescă și extravagantă, asocială prin definiție - poate de aici și contrabalansarea la nivel psihologic, auctorial, printr-o socializare maximă (în teatru) a mesajului.

În **Un artist** ni se prezintă ironia îndreptată asupra lucrului iubit pînă la saturație. Cînd vorbești despre lucrurile care te apasă, te surpă, te macină atît de tare încît nu mai poți simți și iubire pentru ele, lucrurile care te macină cu atîta ardoare încît dragostea poate deveni - uneori - sclerie, atunci - n-ai ce face - scrișnești din dinți încleștați ai zîmbetului. Iar zîmbetul acesta iese din colțul gurii și se prelinge la neput clevos ca saliva și, pînă la urmă, îți cade ca o lacrimă luminoasă de la colțul ochiului.

ARTA POPESCU

Eu, cînd mă gîndesc la artă, mă gîndesc la Gică Petrescu. Iar dacă arta, așa, în general, ar reuși să semene cît de cît cu Gică Petrescu la peste 80 de ani - și ar îndeplini menirea și, împăcată, n ar mai avea de ce să existe în cazul vieții și operei marelui cîntăreț nu poate fi vorba decît de exemplaritate. Semnitate și muzică ușoară! Acea durere de la încheieturile sale de peste 80 de ani - cînd dansează! Șalele, mîma, varicele și gîlciul - artă întrupată! Cîtă înțelepciune a senectuții, cîtă împăcare cu sine, cît orgoliu romantic al genului își trebuie oare ca să cînte și ca să dansezi la 80 de ani, ca să poți crede la această vîrstă în menirea și gloria muzicii ușoare? Vorbeam de viață și de operă. La Gică ele exista într-adevăr una prin cealaltă. De la marea și ultima fetiche, pînă la nasturii de la paltonul său, nasturi pe care și i aranja patru cinci minute în fața oglinzii din frizerie ca să fie perfect alinați, tot ceea ce a făcut de existența sa a trăit și trăiește prin muzică.

Mi-l închipui pe Gică Petrescu mangurînd (tăind panglica la) un bîlc rezervat bătrînilor. Interzis accesul persoanelor sub 80 de ani". Așa să scrie la intrare. Iar la trenul ăla, sau cum îi zice, ăla de merge pe sus și-ți tîne rău de la stomac cînd cobori în cea mai mare viteză, să fie adaptate doar scaune cu roate mari, pentru invalizi. Și Gică, cu barba albă, sprijinindu-i-se pe piept, cu sprîncenele tot albe, stufoase, cu pletele cărunte, într-o plăcută neorînduială (vezi celebra poză cu Tolstoi bătrîn), Gică să cînte de pe un podium melodile lui de neuitat. Și aplauze... și ovații..

Mi-l închipui apărînd pe scenă după ce, cu cîteva ore înainte, mai făcuse un preinfarct. Își lipește microfonul de piept, în dreptul inimii, ca să se audă bătăile în toată sala. Toba bate rar, în ritmul lor. Gică dansează, cîntă. În ritmul inimii. Lumea bate din palme în ritm. Toba bate din ce în ce mai repede. Gică dansează. Inima îi bubuie asurzitor în difuzoare. Lumea scandează în ritm. El cîntă, dansează - după placul inimii. Mi-l închipui urlînd surd, gîtuit.. Și aplauze.. și ovații.. urale...

Ce bine-ı stă bătrîneții ăsteia cu arta! Gică Petrescu instalându-și difuzoarele în copacii din Cișmigiu și cîntînd la nesfîrșit de-acolo cip-cirip! cip-cirip! Gică Petrescu dînd afară - spre deliciul admiratorilor săi - toate păsărelele din Cișmigiu...

Mi-l închipui întins pe catafalc, înconjurat de plînsete și de flori și ducînd dintr-o dată spre buze lumînarea aprinsă de pe piept. Murmurînd un cunoscut refren de-al lui - ca la microfon.

•

•   •

CONCLUZIE Gică Petrescu - să zicem - zîmbește, așa, înțelegător, cînd se gîndește la frizerul său, I. I. Caragiale - să zicem - zîmbește, așa, înțelegător, cînd se gîndește la Gică Petrescu; Constantin Noica - să zicem - zîmbește, așa, înțelegător, cînd se gîndește la Caragiale; Ioan Scărarul - să zicem - zîmbește, așa, înțelegător, de acolo, de Sus, cînd se gîndește la Constantin Noica; Cristian e obligat să-l bage în mă-sa pe Popescu pentru că acesta din urmă torbește prea mult și rîde prea tare. (S-ar putea ca întors de-acolo, Popescu să fie un altul: mai bun și mai frumos și mai adevărat). Iar Dumnezeu, înțelegător, deasupra tuturor, se bucură și se veselește de cum îl oglindește oglinda asta (încă) de bîlci a lumii.

DANSUL

- un psalm al lui Popescu -

Că vezi, Doamne, de-abia acum înțeleg bătrânețile-astea vin ele la mine... Nici nu le-am chemat, nici nu le-aduc eu. Numai c-ar fi bine să le-astept, să le primesc, acolo, ca lumea, că altfel mă fac de tot de rîs, de tot rîsul. Nu de altceva...

Și-apoi, la bătrînețe.. bătrîneții ce să-i mai faci? .. Țin și eu, așa, mereu, socoteala pașilor: cinci pînă la masă, paispe pînă la baie, optzeșunu pînă la pîine, pe scări. Nu mă mai ține, Doamne, inima.. și-mi stau plămîinii blegi, ca niște ciorapi d-ăia de damă, uzi, puși pe sîrmă, în baie.

Păi, auzi și Matala, ce aș vrea eu? Să zburd, așa, mereu, de dimineața pînă seara?

Acuma.. duminica mai închid ochii, mai las de la mine: cinci pînă la masă, optîspe-nouăspe pînă la baie, optzeșopt de pași pînă la pîine, pe scări. Ca tot omu', acolo, merg, uumblu... se mai răcorește plămînu'... mai șuieră și el săracu', așa.. Fac un pas, se umflă buidutu', mai fac unu' se dezumflă.. aud și eu cum țiuie gîfîiala, acordeonu', inspirație, expirație sau cum i-o fi zicînd.. Meerg, uumblu.. și parcă simt că mă poartă o muzică. Doamne, d-ăia de nuntă, de pahar.. Ce să-i faci? Mai glumim și noi, ne mai distîm, că altfel ne-apucă damblaua... Că uite, ca acum vin bătrînețile...

Cînd n am unde să mă duc îi mai bat și pe loc: cinci, așa,

ARTA POPESCU

... pîna la masa, pînspe, ca pîna la baie, opizeşunu', așa, ca pîna la pîne, pe scări. Ascult aicea să vezi cum se ntîmplă înîi fac și eu, acolo - ca tot omu' - semnul crucii. Și, Doamne, pare aș fi o păpusa d-aiă! Cînd duc mîna la frunte mi se ridică piciorul drept. Și cînd o cobor unde trebuie - imediat se lasă în jos și picioru'. Duc mîna în dreapta - se ridică stîngu' - Și cînd o duc în partea aialta se lasă și el, cumînte, în jos. Și meerg, meerg... Crede-mă, e ca o minune d-astea d-ale lu' Mafale! .. Bine, acum, ce să zic?, mi-am cam făcut eu niște vînatăi în alea patru locuri, da' ce mă conteaza? Ce? Ástia tineri n-au și ei bătăturile lor la picioare?!

Fei - ce ție și cu bătăturile-astea! Mai uți, îți mai aduci aminte - În și eu, așa, mereu, socoteala pașilor. Da' spune și Domneata - dacă stai bine să mă gîndesc - 5+14+81 - nu fac de un tango? Păi fac - de ce să nu facă? Fac și de-o paradă, Doamne, darmită de-un tango!...

ARTA FOTOGRAFICĂ

Stătea comod, în balansoar, cu albumul de poze al familiei pe genunchi. Avea tot timpul. De ce să se grăbească? Se gândise de multe ori la fotografiile din albumul asta așa, ca la o revistă de modă. Un fel de „Burda”, un fel de „Neckerman” al sufletului său delicat și sensibil. O revistă de modă pentru sufletele Popestilor. Ce trupuri ar fi frumoase și indicate să porți cînd ai suflet de copil, de adolescent sau de mos cu un picior în groapă. De multe ori îi trecuse prin cap gândul vesel și destul de idiot că o lume întreaga de suflete, acolo, în rai, la Înviere, își va alege trupurile din revista asta de modă a albumului cu poze de pe genunchii lui.

Stătea comod, liniștit, în balansoar. De acum nu mai avea cum să întârzie. Alese ultima lui fotografie, făcută acum vreun an, la băi. Se mai uita o dată la bătrînelul ala simpatic de acolo, zîmbi și îngropa fotografia în pămîntul din ghiveciul plantei delicate — aproape o japonezarie — de lînga el. Își scoase cruciulița de la gît și o înfîpse cu atenție la capul pozei.

Întotdeauna s-a gândit că sufletele alea de femei de pe lumea cealaltă s-ar da în vînt după trupul bunica săi — uscată, zbîrcită, cocînjată, așa cum a ținut o el întotdeauna minte. Ar fi cel mai cautat model de rochie de mireasa atunci, la Înviere. Păi nu sînt bătrînele printre femeile tinere, frumoase, ca bisericile printre

blocuri?

Planta mai crescuse puțin. Scoase poza care îngrășase bine, în ghiveci, pământul. Acum în ea se vedea tot el, dar pe la 30 de ani: tânăr, suplu, elegant. Se privi, zîmbi în gînd și o îngropă la loc aranjîndu-i cruciulița la cap. Peste vreo jumătate de oră, cînd planta va înflori, în fotografia asta cu el se va vedea, așa, doar un cer senin cu cîțiva norisori plutind albi, pufosi. Era liniștit. Avea timp berechet. Se gîndi la cum ar arăta un schelet de poză: ceva delicat, atos, străveziu, ca firele pînzei de păianjen. Nu mai avea cum să întîrzie.

Planta de lîngă el dăduse deja o floare mare, albă. O rupse, și-o puse la butonieră, se ridică și închise ușa apartamentului după el. În scara blocului își mai aranjă puțin frizura în fața panoului de electricitate cu cap de mort „pericol de electrocutare” și ieși. Punctual ca întotdeauna. La patru ace. Ce mai: băiat subțire, cum l-a știut toată lumea de-o viață...

MICA PUBLICITATE

VÂND **colecție-unicat**, lozuri necăstigate (românești, franceze, austriace etc.) datând de la 1900 pînă azi
Circa / 300.000 exemplare.

PIERDUT timp, umbrelă, legătura chei vale acum 2 ani
Gara Baneasa, sapea neagra, mînuși, mîntule acum cinci
zile restaurant „Vaporul”, iluzii, nevasta, mama, tată,
fichete autobuz, bunici, 3 portofele acte bani, slugă,
chetul Găsitului mare recompensă

TÎNAR poet, succes, închin sonete, ode, epopei, caur
rubitoare de literatură, muză, orice vîrstă (doresc
întreținere casa masă bani de buzunar) - Garantiez
posteritate.

FIRMA serioasă, **comercială**, garantează amintiri de
neuitat, excursii în Cîșmigiu, Herăstrău și împrejurimi
(străzi melancolice), călătorii cu liftul - întotdeauna pînă
la ultimul etaj - Preturi avute deosebite

MONIZ - proeza (ultraprofectiunata) stare buna prioritar, marea trabaie ochi si la toate culorile, caracter (ce plaza) pentru handicapat, garanta confort si echilibrata aparat auditiv, plasa (cumpar urgent) loc de veci stralunecate (Paris, Londra, New York).

COMPANY de către Robert Schlegel - improvizații
 excepționale. Înlocuim (zdrac între cele 16, 23) acțiuni
 pe de-a rândul în domeniul de activitate. (Se vede
 foarte bine pe ecran de ce se poate promana etc.
 (Prezintă documentare serioasă).

Atunci este clar că nu este vorba de un număr de cazuri și de un număr de victime, ci de o situație în care o parte din populație este în pericol de viață și de integritate fizică și psihică. În acest caz, este necesar să se ia măsuri pentru a preveni și a elimina cauzele care au dus la apariția acestor cazuri.

MAI interesant decât meciul nostru? Cautăm parteneri pentru
unăntreaga internațională sindicală. Premii fabuloase
Credem că de câte ori că în viața noastră uităm să mai
luțăm la fel de bine, ca și atunci când eram copii și pe persoane
apropiate. Căutăm parteneri în toată lumea. Aveți
delegați. Recordurile vă așteaptă!

Al doilea tip de montaj este cea în care mănunchii sunt înfăşuraţi de două metode strănute într-o alambă perfectă care suflă la 85 de grade de la mână totuşi la 150 de grade de fierdare cu care s'întoarce din zece până la zece. Aştept strănăţalea

(A se cîntă pe fond sonor de muzică de operetă. Acum, de exemplu, la orele 2-3 din noapte, la radio se transmit fragmente din opereta „AMORUL MASCAT”).

10, 11, 12 etc (altfel n-am vrut să le joc niciodată) Gata! nu mai există ghinion, nu mai există noroc! S-a tras singur Lozul cel Mare! Nu mai avem de ce să ne facem griji. De azi orice moarte va fi câștigătoare - toate vor ajunge în rai! Gata! Mîine se vor deschide magazinele unde se vinde 5 lei c-o mie și unde se cumpără mia cu 5 lei. Țasta a fost visul meu de o viață: ca tot ce se cere la rubrica **Cumpărări** de la Mica Publicitate să se găsească la rubrica **Vînzări**. Ca la **Matrimoniale** să apară numai anunțuri împerecheate (unul sub altul) perfect, fără ca acei ce sînt doritori de dragoste și de casătonie să se fi cunoscut dinainte. Ofertele de servicii dintr-o zi să fie exact cererile de servicii din aceeași zi. La fel și schimburile de locuințe. Raiul poate să nu-nsemne nimic altceva decît ca oferta și cererea să fie una! Gata! Toate sînt una. Mica Publicitate este oglinda tencui noastre universale. În sfîșit se vede și Dumnezeu ferches în oglinda lumii, proaspăt, frumos. Și-și spune „Pînă, bre, să nu ți fie de deochi, că hîne mai arăți!” În sfîșit și a găsit și Dumnezeu vizaveaua pe aici pe la noi, prin Carpați. Pînă, unde-n alta parte?! Dumneavoaștra n-ați observat pînă acum ca jumătate din cerșetorii din oraș se îmbracă astăzi frumos și dau de pomană celorlalți tot ce au primit ieri de la ei? Și viceversa? N-ați observat că-n fiecare tranzela proaspătă găsiți cîte 4 flori presate și că-n fiecare covrig cald găsiți cîte 3 tritoi cu 4 foi? Încă n-ați auzit că de trei zile-neoace în fiecare porc tăiat în România se găsește cîte-un pumn de diamante? N-ați văzut că pe toate lîntile de o sută de dolari sînt imprimate pozele noastre din copilărie, alea-n pielea goală? Pînă, na stii, domnilor - nimic! Ce fug, ce foame? Ce morți, ce răniți? Vă spun eu - chiar am cîștigat Lozul cel Mare!!!

DOAMNĂ vîrsta a III a, ușor suferindă, caut pensionar onest, inteligent, fără vicii în vederea împărțirii locului de veci (monument, Bellu, aleea 7, poziția 15). Condiții discutabile. Foto. C.P. 353

VIDEO-NATURAL S.A. Pentru toți bărbații moderni și rafinați! În orice seară, în fața Sălii Palatului, între 20-22 proiectează direct pe trotuar, doar cu ajutorul razelor de lună, filme sexy cu dumneavoastră și (la alegere) **marlen ditrich, greta garbo** în rolurile principale.

ARTA POPESCU

VIDEO-NATURAL S.A. (național și apocaliptic) prezintă de la un orizont la altul, pe tot cerul, desene animate din albumul cu poze al familiei dumneavoastră! Rulează în toate culorile curcubeului. Sonorizare grandioasă, adecvată împrejurărilor!

VIDEO-NATURAL S.A. - vă așteaptă!!!

(SERVICIUL Român Informații) Urgent. **Schimb** Palat Cotroceni cu Casa Poporului, statue Brătianu (Universitate) cu statuie Lenin (Piața Scînteii), 22 decembrie cu 23 August, statue Eminescu (Ateneu) cu bust poet Neculuță (Parcul Libertății).

PRIMĂRIA Capitalei Pierdut 200.000 (aprox.) cîini. Rasa **maidanez mioritic**. Mare recompensă cui îi declară nuli.

FAMILIE model, reprezentativă prezintă, fetița superba, inteligentă (3 ani), pensionar senin, înțelept (72 ani) pentru reclama publicitară (afise, etichete, film scurt) și pentru Mos Crăciun ocazii publice. Prezintă album foto familie (color, excursii, nuntă, botez) pentru „îndeplinire tuturor dorințelor”, „Asta-i viața - merită să o trăiești”, propagandă, serial TV, diverse. (Pretenții materiale minime).

EXTREM de avantajos. Vînd (100 lei bucata) proteze auditive rudimentare. (Numai cu zgomot de stradă sau cu câmpit de păsările). Durata de funcționare, maxim două săptămîni.

„THANATOS” - Unica agentie internațională de binefaceri prin servicii funerare. Pentru toți cei săraci, orfani sau bătuți de soarta. Execută (prin subscripții publice și donații) **sicrie-stil** (Louis XIII, XIV, XV, XVI etc.), **coroane**, **jerbe** artistice (ikebana), asigură **fanfară** și **public decent** pentru slujbă (înregistrări video), organizează gratuit numeroase pomeni și parastase. Deviza noastră „Niciodată nu e prea tîrziu” - Lux, fast și grandioare.

ARTA POPESCU

SENZATIONAL" Show unic în Europa" Teatrul de Comedie (cu sediul în București, str. Băncii Naționale nr. 3 în același local cu „Spitalul de boli renale” și vizavi de Biserica Sf. Ștefan) anunță premiera absolută a spectacolului „ȘI LA BAL ȘI LA SPITAL”

În orice duminică, la matinal în tot răstimpul liturghiei, când se începe la reanimare rid în lohote, din parinle lor rănite în biserică, renumiții noștri actori gem în spatele spitalului suferind pe via, fără anestezie cele mai durabile intervenții chirurgicale, iar popa, singur pe scenă, scena teatrului nostru, sparge - așchi așchi - pe perete altarului. Intrarea gravată (Spectatorii sînt rugați să stîină cu în locul aplauzelor să-și facă cruci și să spună mereu în șoaptă „Iartă-ne Doamne, și scutite să fim de rău”)

CUM L-A OMORÎT GEORGE BACOVIA PE GHEORGHE VASILIU

A nceput să l omoare încă din copilărie. A fost, așa, ca un fel de dat.

Mai întâi l a omorît măică sa. Aproape imediat ce l-a născut pe „ăla”, pe gheorghe vasilii (unu’, acolo, al cincilea sau al șaselea copil din treispe) și-a dat seama că n are ce face cu el și a nceput să-l folosească la nașterea Celuilalt: GEORGE BACOVIA. Ce și a zis ea, dînsa, mama? (O chema Zoia). Băiatul e timid, sensibil, bolnăricios - trebuie să ne îngrijim de el în mod special, trebuie să ne împlinim și noi odată și odată veleitățile. Uite! Are înclinații muzicale. Ce-ar fi să-l facem artist? Da. Neapărat! Să i doredim acestui bărbat și tată nesuferit lîngă care ne am irosit viața (domnul Dumitru Vasiliu, mic negustor cu băcănie și cîrciumă în Bacău) că mai există și altceva pe lumea asta. Trebuie să înțelegă odată și-odată dumnealui că noi - femeie sensibilă - sîntem (și) altceva decît sîntem.

gheorghe vasilii începea deja să nu mai fie nici născut la Bacău, nici moldovean, nici nimic. Începea să fie de oriunde.

ARTA POPESCU

Cel puțin așa scria despre el BACOVIA prin 1923. Iar prin 1965-66, când trecuseră deja zeci de ani de la dispariția lui vasiliu, poezia lui BACOVIA bineînțeles că se simțea afară de omenire/Departe (vezi „Verset divagat“).

Apoi a urmat perioada lungă și vană a școlarizării. BACOVIA va fi într-un perpetuu dezacord cu rigorile didactice, cu prea multele materii, cu frecventarea cursurilor, cu mediul studențesc.

BACOVIA va fi mereu în contradicție cu exteriorul. De fapt, pe la 30-35 de ani gheorghe vasiliu părăsește definitiv lumea aceasta pentru ca GEORGE BACOVIA să poată aduce, în schimb, cât mai multă lume de-apoi pe aici, pe lângă noi. GEORGE BACOVIA e un fel de stafie-în-viață a lui gheorghe vasiliu. Uneori mă întreb dacă un poet - „cunoscut” în viață și în posteritate de mii și milioane de oameni după celebrul său pseudonim - nu a fost deja sau nu va fi judecat la Sfînta Judecată după numele lui adevărat, real, cel de botez, aproape uitat pe lumea asta, dar singurul de care se ține cont Dincolo. Alteori mă întreb dacă „viața”, părerile unui scriitor, rămase prin cărți și după moartea sa (influențînd în bine sau în rău - cine poate ști? - zeci sau sute de ani o mulțime de cititori) nu vor atîrna și ele, pe lângă viața cuprinsă între data nașterii și data decesului, în balanța Judecății Finale. Blestemată (oricum prea riscantă) posteritate!

Pseudonimul este în mintea mea - un simbol pentru modul de existență al poetului din acest secol. Credința modernistă că un cuvînt nu are legătură cu realitatea ce-ar denumi o și aceea că mai important este să exprimi, să sugerezi într-un poem totul, decît să comunici ceva, oricît de neînsemnată ar fi acea comunicare, aceste credințe au pentru mine legătură directă cu ceea ce în biografia poetilor moderniști este viața lor dedublă în poet și în om, ruptura între numele real și pseudonim. Întotdeauna mă așază destul de rău pe gînduri faptul că

Rimbaud a spus: „Eu este un Altul”, iar Dumnezeu (atunci când i s-a cerut numele) a spus: „Eu sînt Acela care sînt”. Orice s-ar crede, contrastul e prea violent.

Agatha Grigorescu (soția) n-a mai apucat să trăiască decît cu pseudonimul, cu BACOVIA. Nici nu cred c ar fi suportat să-și petreacă zilele lîngă vreun gheorghe. O consider pe Agatha Grigorescu-Bacovia cel mai pur exemplu de membră a „Societății Protectoare a Muzelor Daco-Române”. Cea mai vajnică S.P.M.D.R. istă. (Vezi Nenea Iancu, „O conferință”.) Ce s-ar fi întîmplat dacă BACOVIA ar fi întîlnit o femeie căreia să i se facă dor de gheorghe? Paradoxal, s ar fi putut ca neurastenia lui BACOVIA să mai scadă și a doua perioadă de creație bacoviană (despre care se spune că, global, nu se poate compara cu prima) să arate altfel.

Bineînțeles că BACOVIA a fost aproape obsedat de dedublare. Oglinda și oglindirea, ca motive, pot fi întîlnite de foarte multe ori în poemele sale. Afară de pseudonim, bineînțeles că autorul și-a creat și un personaj-alter-ego despre care spune într-un interviu: „Un prieten m-a sfătuit să-l numesc Stan și Bran, cu nume de oameni. Eu nu văd personajul meu decît în sens simbolic. Asemeni mie sau celorlalți oameni, el trece printr-o serie de stări sufletești, zbătîndu-se între amorul ideal, teoretic și cel real și vulgar. Este lesne de înțeles de ce zădărnicia îl urmează ca umbra și este mereu învins... eroul meu vibrează dureros de cîte ori lumea interioară vine în atingere cu cea dinafară.” Eu aș fi fost mult mai liniștit dacă BACOVIA ar fi putut să-i spună personajului său Mucică sau Ionescu sau Popescu, și nu Sensitif (în text: Sensi).

Am citit o poveste parabolă a erreilor din Varșovia despre Golem. Acesta ar fi o păpușă modelată din argilă care, prin magie, este înviată și folosită ca fecior, ca fată în casă. Golemul nu poate vorbi, dar înțelege tot ceea ce i se cere. Pe frunte îi

este scris cuvântul ebraic **emeth** („adevăr”). Această păpușă-vie crește continuu și într-o scurtă perioadă ajunge mai mare și mai puternică decât toți cei din casă. Atunci, pentru a nu deveni periculos, trebuie să-i ștergi prima literă de pe frunte. **Golem**ul se transformă la loc în argilă pentru că **meth** (fără **e**) înseamnă „moarte”. Se spune că un erreu, lăsându-și **Golem**ul să crească prea mult, n-a mai putut să-i ajungă la frunte și atunci - speriat - i-a poruncit acestuia să i lege șireturile de la pantofi. **Golem**ul s-a aplecat, stăpînul său i-a șters litera cu pricina de pe frunte, dar toată grămada de argilă a căzut peste acesta și l-a omorît.

S-a ales cu multe, cu foarte multe literatura română, dar **BACOVIA** nu i-a prea slujit prin casă lui gheorghe vasilu. Pe lumea asta chiar că l-a îngrepat definitiv. Sper din toată inima ca măcar pe lumea cealaltă să-l fi ajutat cît de cît. Oricum, ultimele cuvinte ale lui gheorghe vasilu au fost **vi-ne-n-tu-ne-re-cul**. Și să nu uităm că Ivan Ilici al lui Tolstoi cel cu moartea sa banală și exemplară a răsut în ultimele sale clipe multă, multă lumină.

CARTEA RECORDURILOR

O carte este unul din cele mai mici obiecte care poate cuprinde în sine o uriașă cantitate de spiritualitate (vezi Biblia cu literă mărunță).

Cartea recordurilor este paradoxal-spirituală pentru că, adunînd între coperți tot ceea ce în spațiu și în timp se poate măsura (încercînd deci să consemneze nespirtualul), devine tocmai din acest motiv fabulos-derizorie, devine o sinteză de Cehov și de suprarealism.

Cartea recordurilor este o dovadă că orice nimic de pe lumea asta spune și el altceva decît pare că spune, fiind deci transparent.

Cred că s-a vorbit imens despre raportul dintre măsurabil și ne-măsurabil. *Cartea recordurilor* este un exemplu umil și fabulos, o ilustrare a acestei probleme filosofice.

Cartea recordurilor este o antologie de poeme de-a gata. Iată (ușor modificate) cîteva extrase

Al doilea marchiz de Ripon a impuscat 550.813 capete de

ARTA POPESCU

vînat din anul 1867 pînă cînd a decedat pe terenul său de vînătoare de potîrnichi, după ce a împuşcat 52 de păsări în dimineaţa acelei zile de 22 septembrie 1922. Cifra arătată cuprinde 241.234 fazani, 124 193 potîrnichi şi 31.900 iepuri. (Registrelle sale de vînătoare sînt păstrate de fabricanţii de puşti de vînătoare Purdey & Sons.)

Pe linie de serviciu, Bill Stevenson a urcat 334 din cele 364 de trepte ale turnului din clădirea parlamentului britanic de 400,0 de ori în cei 15 ani de serviciu (1968-1983), ceea ce este echivalent cu 24,9 urcuşuri ale muntelui Everest.

Cea mai rapidă şi mai sintetică crucificare din lume este pîinea prăjită servită cu vin fier.

Cel mai lung cîrnat continuu ce s-a făcut vreodată avea o lungime de 21.12 km şi a fost realizat în atelierele cîrnăşărie. Keith Boxley din Wombourne, în 15 ore şi 33 de minute, de la 18 pînă la 19 iunie 1988.

O lumînare construită la Centrul de distracţii din Abdover, Hampshire, măsura 30,99 m în înălţime şi a fost aprinsă în 2 iulie 1989 cu ocazia celui mai lung deces din lume care a început la acea dată.

Georgia Chaffin şi Tammy Adams, în vîrstă de 88 şi respectiv 93 ani, din Cullman, Alabama, SUA, s-au legănat într-un scrîncioab instalat în aer liber 7333 ore şi 30 minute, vrînd astfel să-şi măsoare ei înşisi, ca o pendulă, ultimele clipe de viaţă petrecute împreună.

Scriere cu handicap. Cel mai bun scriitor din lume se pare că este Popescu Cristian. În aprilie 1959, în Bucureşti, România a scris pe nepregătire şi descifrabil de-a-ndaratelelea, răsturnat

lateral inversat (ca în oglindă), legat la ochi, cu ambele mâini și picioare simultan.

Cel mai înalt castel de nisip construit vreodată manual, folosind găleți și lopeti, s-a ridicat pînă la 5,33 m deasupra nivelului mării.

În august 1979 Devis Forman din Copenhaga a făcut 355 de rotocoale de fum dintr-o singură inhalatie de fum de țigară.

În finala campionatelor naționale de badminton ale Indiei din 1986, punîndu-și lăta în lăta pe Syed Modi și pe Vinal Kumar, s-au folosit 182 de fluturași dresați pe care jucătorii îi conduceau delicat cu rachetele pentru a zbura peste plasă. 181 de fluturași au fost striviți de loviturile decisive. La scorul 15-11, 14-12, finala nu s-a mai sîrșit niciodată, ultimul fluturaș părăsind în zbor terenul de joc.

Plennie L. Wingo (născut în 24 ianuarie 1859) a fost cel mai mare exponent al mersului cu spatele din toate timpurile. El a terminat marșul sau transcontinental de 12.875 km de la Santa Monica, California, SUA, la Istanbul, Turcia, de la 15 aprilie 1931, pînă la 24 octombrie 1932.

Cea mai mare gogoasă care s-a făcut vreodată cîntărea 952,1 kg, avea un diametru de 6,7 m și a fost coaptă de Ed Sanderson la Crystal River în Florida, SUA, în 10 decembrie 1988.

Profesoara Rosemary Cramp a găsit cele mai vechi bucăți de sticlă colorată (vitraii) datînd dinainte de anul 850 e.n. probabil montate într-o fereastră din aceeași perioadă. De cîte ori se uită în oglindă profesoara folosește acele cioburi.

Cel mai mare fel de mîncare din lume este friptura de

cămilă preparată ocazional pentru serbări de nuntă la beduini. În scopul preparării se umple pește cu ouă tari, cu peștele astfel umplut se umple pui fript, cu puii astfel umpluți se umple o carcasă de oaie și cu oaia astfel umplută se umple o cămilă. Mirii și nuntașii consumă, astfel preparat, deliciosul și întregul univers.

John Kenmuir a lins și a lipit 328 de timbre în 4 minute, la Oficiul Poștal din George Square, Glasgow, în 30 iunie 1989.

În 1887, contele Jules Félix Philippe Albert de Dion de Malfiance (1856-1946) a câștigat cursa de 31 km **La Vélocipède** din Paris într-un cvadriciclu cu abur de Dion în care se zice că ar fi depășit viteza de 59 km/oră.

Scriș minuscul. Cel mai mare scriitor din lume se pare că a fost Popescu Cristian din București, România, care a reușit să-și scrie opera pe două kilograme de orez (638 litere pe fiecare bob). Spre sfârșitul vieții, complet nesatisfăcut de rezultat, el a fiert cu ceapă și cu ardei cele două kilograme de orez și le-a mâncat singur.

TEATRUL

- un psalm al lui Popescu -

De ce nu iei, Doamne, odată și-odată, o inițiativă d-aia, d-a lu' Matale, ca să i angajezi pe toți bătrânii ăștia anchilozăți, paralitici, ăștia de nu mai pot să umble decât cu scaunu', să i angajezi acolo, la Tine, la „Țândărică”, la teatrul de păpuși?! Să-i prinzi cu stori. Să le misti și capul, și mâinile, și picioarele... Să umble și să transpire, să și trăiască și ei viața de unde li s-a oprit, săracii... Să facă și ei acolo la Tine ce-ar fi făcut pe-acasă dac-ar mai fi putut... O cateluță, o ceartă, o cumpărătură... Și după aia și „Scufița roșie”. Păi ăștia și ar da și sufletul pentru Artă, Doamne! Nici nu le ar păsa! Ar putea să și doarmă în timpul pieselor, ca spectatori... Le-ai trage Matale la toți pînă și visu' pe sfeară... Ce mai Artă mare, ca n viață! Păi, acum, spune și Dumneata, spînzurații ăia de pe vremuri, nu erau ei cele mai grozave marionete? Nu le țineai Matale cu o mîna sfonle de acolo, de Sas, de se aduna lumea să-i vadă cum bîție din mîini, din picioare și scot limba? Se aduna sau nu se aduna lumea? Striga ca să i nu striga țențită las? Păi vezi, Doamne! De ce nu iei Matale o inițiativă d-asta d-a Ta, o dată pentru totdeauna?..

ÎN RAI

- poem dramatic -

Efimița în camizol. Leonida în halat, în papuci și cu scufia de noapte. O odaie modestă de mahala, reprezentând Raiul. Afară - toiu revoluției, furla poporului, cade tirania, steaguri, chiote, tămbălău. Înăuntru - păianjenul țese o plasă în gaura unui ciorap și n-are nevoie să còasă nicicînd Efimița ciorap. Afară - pistoale și tunuri, salve și strigăte, se dă cu pușca-n Dumnezeu și cîte și mai cîte altele și mai și. Cel dol își trec vremea cu vorba:

LEONIDA:
(după ce s-a
învîrtit în
pat pînă
să-și facă
culcușul cu
satisfacție)

Ah, Mișo, raiu-i ca-n Ploiești!
Ce bine e aici să te iubești!
Să-ți cer în lume să fugim, nebuno,
Și neștiuți să tot călătorim.
Iar tu, curtîndu-mă, galantă, să-ți
vopsești
Pe cele două preaboltite sfere
Ale preaplinului tău fund
Chiar cele două vaste emisfere
Ale pămîntului rotund.
Dar nu oricum! Color, cu munți, cu
toate,
Oceane, mări și păsările-n zbor,
Și cînd îți cer, în orișicare noapte,
Duminica sau vinerea sau luna,
Tu să-mi arăți doar mie, Mișo, lumea.

ARTA POPESCU

EFIMIȚA:
(strângându-l cu
putere)

Mînca-ți-aș gura Leonido, mai am d-acu
un singur dor.
Să nu ai parte tu dă Mițu, dă nu m-oi
învăța să mor.
C-am damblagit o viață-ntreagă să frec
șiparu pînă Bucale
Pă scaun-ăst-al meu cu roate, pă șini
să le tot dau ocoale.
Ia-mă, lovitu-te-ar damblaua în dricu
tău cu damf dă crini
Și-așa să ne lovească boala cărîndu-ne
cu iel pă șini.
Și gură-n gură o suflare numai pă ia
s-o tot sorbim.
Și io din tine, tu din mine s-o răsufălăm
pînă murim.

LEONIDA:
(biruit cu
desăvîrșire)

Și geana mea în pleoapa ta va crește
Și-a ta în pleoapa mea se va sădi
Sîntem o lumînare ce pălește
Și-n jurul nostru fluturi s-or roti.

EFIMIȚA:
(înseninîndu-se
și prinzînd
limbă către
Leonida, cu
umor)

Ah, te iubesc, să moară mama,
cînd zici tu dăstea de pahar!
Că cîntăreți pă lumea asta ca voi,
bobocule, mai rar!

Afară - toiul revoluției. Muzici, chiote, tîmbălău, lucru
mare și lume, lume... de-ți vine amețeală nu altceva.
Înăuntru - Leonida începe să sforăie. Efimița se-așază pe-o
ureche și adoarme și ea.

„TREBUIAU SĂ POARTE UN NUME“

Caragiale n-a existat. A existat numai o țară frumoasă și tristă în care mai toți oamenii erau condamnați la crîsmă pe viață. Cu halbe de bere legate la-ncheietura mîinii în lanțuri. De zăngăneau cîrciumile la fiecare sorbitură. A existat un fel de rai ponosit în pomii cărui creșteau gheare și gîturi de găină și mai ales picioare și capete de porci. Dar femeile aceluia loc își îmbiau degeaba bărbații să guste din ele. Căci oricît au mușcat ei de pofticioși n-au reușit să cadă de tot din raiul acela.

Dar mai ales a existat o baladă numită „Miorița“, care sintetiza spiritualitatea aceluia popor. În ea fiind vorba despre doi ciobani care-l omoară pe al treilea fiindcă era mai bogat. Acesta din urmă avea și o mioară năzdrăvană pe care o iubea foarte mult și cu care vorbea și se înțelegea de minune, ea fiind simbolul legăturii lui puternice cu natura. Și toată lumea din acea țară se-ntreba în ascuns: ce o fi făcut săraca mioară după moartea stăpînului ei cel drag? Dar nimeni n-avea puterea să-și spună-n față adevărul adevărat. Și anume: că la trei zile după omor oaia s-a dus la ciobanii cinnali și le-a spus: „Mangafaua mea, cel mai sacru amor, m-a tradus cu o mîndra crăiasă, cu a lumii mireasă. Sînt singură și ambetată, de trei zile neoaice iarba nu-mi mai place, gura nu-mi mai tace. Sînt foarte rău bolnavă. Veniți să-i tragem un chef.“

ARTA POPESCU

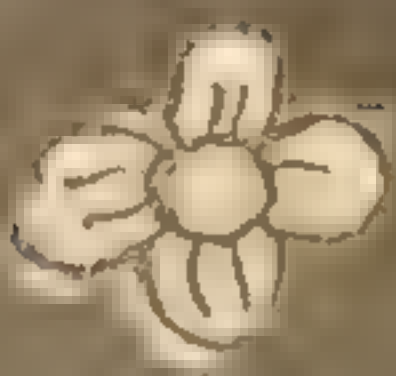
Nu. Caragiale n-a existat. Au existat niște cimitire desfundate, săpate cu buldozerul. Ca să vină copilașii de clasa-ntîi și să caligrafiere, să scrijelească cu un cuțitaș pe toate țestele scheletelor: MADE IN ROMANIA. Ca să fie morții noștri cei dintîi, ăi mai prima din toți, volintiri acolo la nviere, la Judecata din Urmă.

•
Și-a mai existat un băiețel de vreo 6-7 ani, numai în chiloți - l-am văzut eu cu ochii mei - care adormise cerșind, cu mîna-ntinsă, în stația de metrou și oamenii îi puneau mai departe bani în palmă și el se trezea fericit de cît primise în vis...

Și-au mai existat și niște mame care-și alăptau cu greu coplii, de la colțul ochilor, cu lacrimă, nu de la țîță, cu lapte...

Și pentru că toate astea trebuiau să poarte un nume, un singur nume și pentru ca oamenii aceia să poată hohoti în voie de toate acestea - li s-a spus simplu: Caragiale...

Stella
la
sa
de
bra

CARAGIALE LA MASA DE SCRIS A LUI EMINESCU

Tatăl meu - ofițer - se întâlnea cu colegii în ședințe special organizate și se juca, pe barți întinse pe o masă incapătoare de a batalia. Se pare că militarii participa la asemenea imaginerii cu tot sufletul și cu toată abnegația (cum știe prin ce importantă bătălie trec și eu, acum, scriind aceste lucruri la masa mea de scris). Mi se pare o infirmitate pentru acest tip de masă faptul că pe ea, în principiu, nu se taie niciodată pîine, nu se varsă solnița (poate fiind cel mult) - ea pe ea nu se curăța cartofi sau nu se freacă maioneza. Desigur îmi pare rău că meseri mele de scris nu i s-a întâmplat să ajungă teighea de negustor sau banc de lucru al maestrului lăcătuș sau bancă în parc. O simt, așa, cum să spun, dezavantajată. Și asta nu pentru că - murcioid - aplecat peste dînsa n-aș fi mulțumit, împacat și chiar - uneori, salvat. Ci pentru că liniștea ei care te face să simți trecerea timpului ca pe o talpa apăsată calm pe moalele capului - tăcerea și concentrarea de ore în șir - răcoarea timpurilor, amortecala coafelor și a picioarelor - ceața subtilă a ochilor, toate la un loc - merita parcă

ARTA POPESCU

...militar, românesc, mioritic.

1. *Amor* 2. *Amor* 3. *Amor* 4. *Amor* 5. *Amor* 6. *Amor* 7. *Amor* 8. *Amor* 9. *Amor* 10. *Amor* 11. *Amor* 12. *Amor* 13. *Amor* 14. *Amor* 15. *Amor* 16. *Amor* 17. *Amor* 18. *Amor* 19. *Amor* 20. *Amor* 21. *Amor* 22. *Amor* 23. *Amor* 24. *Amor* 25. *Amor* 26. *Amor* 27. *Amor* 28. *Amor* 29. *Amor* 30. *Amor* 31. *Amor* 32. *Amor* 33. *Amor* 34. *Amor* 35. *Amor* 36. *Amor* 37. *Amor* 38. *Amor* 39. *Amor* 40. *Amor* 41. *Amor* 42. *Amor* 43. *Amor* 44. *Amor* 45. *Amor* 46. *Amor* 47. *Amor* 48. *Amor* 49. *Amor* 50. *Amor* 51. *Amor* 52. *Amor* 53. *Amor* 54. *Amor* 55. *Amor* 56. *Amor* 57. *Amor* 58. *Amor* 59. *Amor* 60. *Amor* 61. *Amor* 62. *Amor* 63. *Amor* 64. *Amor* 65. *Amor* 66. *Amor* 67. *Amor* 68. *Amor* 69. *Amor* 70. *Amor* 71. *Amor* 72. *Amor* 73. *Amor* 74. *Amor* 75. *Amor* 76. *Amor* 77. *Amor* 78. *Amor* 79. *Amor* 80. *Amor* 81. *Amor* 82. *Amor* 83. *Amor* 84. *Amor* 85. *Amor* 86. *Amor* 87. *Amor* 88. *Amor* 89. *Amor* 90. *Amor* 91. *Amor* 92. *Amor* 93. *Amor* 94. *Amor* 95. *Amor* 96. *Amor* 97. *Amor* 98. *Amor* 99. *Amor* 100. *Amor*

Sed la masa mea de brad..

Se grăbi să-i cumpere a
la Berlin și se pregăti de
să lucreze în țărișoar
pregătută special. Ha
dintr-o rînduri și călător
roșie și albă

ARTA POPESCU

scris nimic. I s-a parut că e un semn rău. Lîngă pata de cerneală a scris: „Toate meseriile necurate lasă pete”, și s-a iscălit.

De atunci „masa lui Caragiale” a rămas celebră. Toți oamenii de seamă care au fost ospătați mai tîrziu în casa lui Vlăbujă au lăsat cîte ceva pe masa aceasta, unii scriitori cîteva rînduri, alții numai iscălitura, pictorii o schiță...

Sînt o mulțime de însemnări pe masa aceasta. Bunul prieten al lui Caragiale, poetul Al. Vlăbujă, o pastrează cu sfînțenie sub un cleștar gros. (Victor Iftimiu „La moartea lui Caragiale”)

Bineînțeles că avem de a face cu un **spectacol** al lui Caragiale (Nenea Iancu fiind un maestru-dramaturg și în teatrul lumii). Un spectacol comic în care mulți „mostanșii” au intrat spre a juca roluri foarte „serioase”. Caragiale venea de la Berlin, unde „tînăr poet daco-român”, nu mai putea să scrie, ca să lucreze, ca să reînceapă în sfîrșit munca literară pe o masă de brad din patrie! Caragiale — la masa de brad a lui Eminescu! Pare o scenă din „Un artist”. Nenea Iancu face pe frizerul — lasă posterității, ca pe o capcană — masa de brad a lui Eminescu, pe care el însuși scrie că nu se poate scrie. Este, într-adevăr, o culme. Un fel de bobot amar adresat tuturor celor care încearcă să „sfînțească” (gibilimelele însemnînd aici chiar contrariul) munca la masa de scris. Iar „celebrii” scriitori ai vremii să pecetluiească această savuroasă și patriotică bufonadă a lui Caragiale: masa lui Eminescu Nenea Iancu sub cristal. Lîngă dînsa ar sta foarte bine biblioteca și opsită

ARTA POPESCU

direct pe zid din „Ciocoi vechi și noi” Pe dînsa mi ar plăcea să stea o **carte-fondantă** (nu de nisip), din acelea ce tronau cîndia în vitrinele cofetărilor și pe care stălea scris cu litere de zahăr ars **VERSURI** Iar pe peretele de la răsărit ar trebui să existe acel „tablou” făcut de frizerul lui Nenea Iancu: un portret al lui Eminescu țesut din toate tunsorile de o viață (de la negru la cărunț) ale lui Caragiale. Iată camera de lucru ideală a scriitorului român dintotdeauna!

(Indiferent de ce victorii obținea sau de ce înfrîngeri suferea tata în bătăliile de pe băștile lui de militar cu - moștenitorul - n-am trecut în această noapte prin nici o teribilă confruntare la masa mea de scris. Importante sînt doar calitatea și cantitatea de bucurie izvorîtă moenit.

De cîte ori m-așez să scriu ar trebui să mi aduc aminte de grozavele partide de fotbal cu nasturi jucate în copilărie pe masa mare și neagră din sufragerie.)

ARTA POPESCU

TARABA DE POEME

Ce bine ar fi să scriu poeme pe bani! Adică chiar să scriu pe
hîrtie de o sută, de cîinci sute, de o mie! (Dar e bine să scriu
poeme și pe hîrtie adică pe mîncare și pe băutură). Daniel a avut
ideea să facem o expoziție de poeme. Să ne punem pe perete,
să se uite lumea la noi. Cînd eram copil poartam în a mai pus cîteva
ca poeme și cu manuscrise pe perete. Dar cînd eram copil erau
tîni și trebuia să mă concentrez foarte tare ca să mă pot juca.
Acum știu să mă distrez mai bine.

Ce bine e să te gândești că un strănepot de 8 ani ar putea să-ți scrie, prin bine de Dumnezeu pentru înmormântarea strămoșilor, că de când pe ele cu acuarile ca e copacii, pasarii și pești. E bine, astfel înmormântarea și moartea în bănuț la 8 ani e imposibilă. Amînîndu-le, oricum...

[illegible]

La linceo lupo — in un'isola — era un grande poemo
Adesso con la sua collana d'oro — de la linceo lupo
de la linceo lupo — dopo che esordito — il linceo lupo —
a proprio ca poemo de vincolato — e non poemo poemo de

DESPRE MUZĂ

INVOCĂȚII. În fața vieții a te pupa în te pupa, a te
tot pupa că tu pe pân la pân tot culturi și țigari, tanti
recolta. Și pân la vântul tău a te pupa te de dragoste de
vântul tău. Bine a te pupa în dragostea ta și restul de
tinerete gălălie. Zăta. Plăcut și venim de la vânt
neze cînd de naștră. În fața vieții a te pupa în te pupa
cu vântul, cu vântul tău cînd de dragoste de dragoste de pupa
te pupa în te pupa în dragostea ta. A te pupa în te pupa în
gălălie. Inflată cu sînge! Cu pupa în te pupa în te pupa în
sărituri a te pupa în te pupa în dragostea ta cînd de dragoste
vântul tău cînd de dragoste de dragoste. Cu tot în pupa în te pupa

Cu tot în te pupa în te pupa în dragostea ta. A te pupa în te pupa în
gălălie. Inflată cu sînge! Cu pupa în te pupa în te pupa în
sărituri a te pupa în te pupa în dragostea ta cînd de dragoste
vântul tău cînd de dragoste de dragoste. Cu tot în pupa în te pupa

Cu tot în te pupa în te pupa în dragostea ta. A te pupa în te pupa în
gălălie. Inflată cu sînge! Cu pupa în te pupa în te pupa în
sărituri a te pupa în te pupa în dragostea ta cînd de dragoste
vântul tău cînd de dragoste de dragoste. Cu tot în pupa în te pupa

MUZĂ. O CĂLĂRIȘCĂ. Că de dragoste de dragoste de dragoste
nu se pupa pupa în te pupa în te pupa în dragostea ta cînd de dragoste
vântul tău cînd de dragoste de dragoste. Cu tot în pupa în te pupa

5 din Operele lui I. I. Ionescu și cealaltă jumătate între paginile volumului 15. Iar parții crește imediat pînă la tălpi, alb, cîrboșit și alctot Permanent Namarat

MUZA I O BABA E un azil de babe, n colț. Un cimitir de mînăstire de maret. Adică un bordel. (Bă! Alaltăieri io iar am cunoscut una d'aa cu țite tan da rîmpung c'umasa. Ști tu una d'aa da si scupa tot nistom da la bluză d'aa dă o dată din mîna. Da ce ția arent' io tot cu strabunica mea! Aia e! Ca-i femeie sencașă! N-au trecut mai ieri zile da la nmormîntare și a si spart sunda cu coccașă! Bă! bucuți la făcut! Pa onoarea mea!) Un bordel-model. Rezervat pentru ingeri. Muza, babele, toate măcuțele si-au croșetat din parul alb pînă n pămînt, fără să l' taie roclote scurte, portjantier și dantelate. Și stau (în poziție de diepti) Asteapta. Dintr-o clipă n alta trebuie s-apară ingeru'-set, si le pupa. Ingeru' platomer și ingeru'-inginer poa' să vina cîn minut în minut ca sa le pipare cu anpioara pe sub fuste. Viermele-prun și viermele-vice oriînd poa' sa pice. Să guste.

Muza e un azil de babe, n colț. Un cimitir de mînăstire. De măcuțe. Un bordel model. (Îmi c'sug si eu, cum pot, pînea și vinu' cu el.)

MUZA E O ȚATA, O MAIHA! AGIOAICĂ Te bîrfește drăgăstos, grijuliu, la o cafeluță.

Fii atentă, dragă. Statea si el, ca de obicei, la masa lui de brad, cu perdelele lasate. Și se gîndea, așa, la steaua. Ști tu. Se ntreba și el într-o doară și ce dacă bat, Doamne, ramurile astea n geam? (Că bătea vîntu afara, dragă, mă-nțelegi?) Se ntreba și el ca tot omu', acolo și, la urma urmei, ce oi dori eu tînșoarei ăsteia a mea dulce și dragi? . Ce vrei, dragă - poet! Cotropit de gînduri. Fii atentă: într-un fîrziu, adoarme cu capu' pe masă. Și odata l' vin visele, propriile lui vise, se holbează la el, țipa și l' dau una peste bot de-l scot din țîțînă: „Ia spune, ma! Te gîndean, ad'. La steaua?!... Spune, s-auzim și noi: de ce bat, ma, ramurile n geam?! Ă? Zi, mă, grijania mă-tii! Poet,

ARTA POPESCU

ai?... Național?... Ce vrei tu, mă, de la țara asta a noastră? Hai
să auzim! Zi! (Și el, săracu', începe să geama în somn.) Nu
credeam... Zi, mă, tu, -ți dumnezeii mă tu, hai, spune!! (Și e
degeamă pomec dăru.) Nu credeam să nvaț... Ah... cre-
deam... cum nu credeam... ai?... Poste... Post... Post...
voastre... Las' că te-nvățăm noi acum!... Mama ta de
derbedeu!!! Vai, dracu', săracu' de el!... Mult a mai trebuit să
chită... pu... rădăci... Ză... de nădă... de... de... de...

[illegible]

lusați, atîrnîndu-i pe piept, de sinii ei grei și scorțogați în noaptea

¹ Notă: „Societatea Protecătoare a Muzeilor”

conferenza

JEFFREY ARIAS

ARTA POPESCU

asta am să te tai cu toartea Pe stîngul mîi voi pune scufie
(Capul meu în locu mîinii ei) Pe dreptul am să-l încalt ca
pe un ciotap. Măcar așa să mai scum și eu un poem. (Cu
poemul Măcar așa să mai strîng și eu ceva jeg la ciotap. Și apoi
mi voi da o berea sărind într-un pîior pe ape pierzîndu-mă
în zădărnici căutări numai pe lăpte

PICTURA

- un psalm al lui Popescu -

Pat asta... ca ne uităm piei putn la rucane și la alea, la poze de familie, de morți. Pat ce pata Dumneata, Doamne, na și ce exercițiu de învioreare fac astea cu rucă - "Adeuu!" - Ca de asta acum am înțeles - Chiar așa... ca ele respiră o singură dată pe zi. Dumneata. Trag tot întunericul în pieptul... în de, înaintea il curată bine, și odăta l dau afară... nte... la mna... har m... și o lumină! Zorn adică răsăritul. Și tot... și V... ca la comandă sus-jos... drept... sus-jos... drept... de... și ne... putem după ele... Vai de capul nostru!

Și, din când în când stăm așa... comandă în pat în capul caselor cu spatele sprijinit de perete. Încet-încet în câteva ani se va zugrăveala și ajunge o pictură. Aproape neagra. De la jg. Și ne gata... artist... ce nu e! Început... în m... și scriem sub ea POPESCU. A... I... D... A... de Doamne... gl... A noastră... aproape de tot. A... ce man... care... facut... ca... tract... pe piept... pe... z... și... de... în... să... în... A... Doamne! A... ce... Spune și Dumneata...

DE-AMORUL ARTEI

„A scrie Amăgiri zburteni și poetici pe care le aduce dorința de a exprima sentimentul iubirii într-o creație (îndeosebi scrisă).”

Roland Barthes

**Fragmente dintr-un discurs
îndrăgostit**

INSUFICIENȚA POEMULUI Poemul risca să fie scrisoare
Vrea să aibă un singur destinatar.

*Poemul aproape că nu mai suporta să o aibă cititorul El
își dorește prietenul.*

*Visul poemului este de a fi o discuție la cruce, la un
păbar de vin, cu amicii*

*Visul poemului este de a fi o privire prelungită în ochii
femeii. (Numai iubita se poate privi și n ochi, și n gol în
același timp.)*

*Poemul aproape că nu mai suportă să însemne proasta
reșnie a textului care noaptea se țese și ziua se strica
Poemul risca să fie cămașă fără cusătura, de sus țesută
în întregime ” (Ioan 19, 23)*

*Lăsa nu este lumea în general iubita este o persoană
Iubim din același lucru dragostea pentru ea este o minune
a dragostei pentru lume (În poem, lumea de aici și lumea
de dincolo sînt una și aceeași).*

ARTA POPESCU

[illegible]

Pr. Prin poemul este dat un exercițiu preliminar, o
sedinta de antrenament. El este o performanță
realizată de un artist muzical pe un anumit lucru.

[illegible]

L'azione è stata così messa in atto e continua a svolgersi
 in modo che si è potuta realizzare l'opera di esten-
 sione della cultura italiana all'estero.

renasce la nesfârșit Logosul.

The following material has been placed in the public domain
 and is not to be used for any other purpose.

1. $\alpha \in \mathcal{A}$ este o funcție cu valori în $\mathcal{A}$ și se definește α^2 prin

$$\alpha^2(x) = \alpha(\alpha(x))$$
 și, în mod similar, α^3 prin

$$\alpha^3(x) = \alpha(\alpha^2(x))$$
 și, în general, α^n prin

$$\alpha^n(x) = \alpha(\alpha^{n-1}(x))$$
 unde α^0 este funcția identitate pe $\mathcal{A}$.

1. The first part of the text discusses the importance of the "National Security Council" and its role in the "National Security Council" and its role in the "National Security Council".

[illegible]

este în fața. În iubire nu mai ești cu

ARTA POPESCU

Fecioara Maria este pre-figurarea arhetipală a Sfirşitului
Luminii. Primul om îndumnezeit. Orice poem visează sa-
re virginice. Lumea. Orice poem este visul la
Lumea Fecioara. Continuă Apocalipsa.

În ebraica „Duh” are două genuri. El este şi feminin.
În **Evangelia evreilor** Iisus spune „mama mea, Sfântul
Duh”. Iar Dostoevski observă şi el că „Sfântul Duh este o
manifestare a Frumuseţii”. Orice poem este un vas care
aşteaptă Duhul.

Poetul gradinureşte Icoana Lumii Fecioară, Icoana
înmormântată. Locuită de soare. Icoana Fecioarei ce ţine la
piept copilul Iisus. Copilul preot Pantocrator.

FEMEA III MINTA LANCII — Femeia este stilul” spune I.
I. Caragiale în **Om cu noroc**. În această schiţă (şi mai
peste tot în opera lui Caragiale) femeia „face” norocul
barbatului. Ea îi găseşte slujba, ea îi cumpără casă la un
preţ bun, ea îl agoniseşte avere, moşii.

Pentru Comu Teonida „Femeia este lumea. Fără reacţiile,
întrebările şi răspunsurile Femeiei nu şi-ar găsi rostul nici
porcăşile din ziar, nici revoluţiile, nici istoria, nici
libertatea, nici focul din sobă.

În judeţ nici epocişia şi nici puterea nu pot face politica
fără Zoe.

În această realitate amorul nu există fără „traducerile
nestruşite ale femeii. De obicei amorul nu există decât
„tradus”.

A traduce — în amor este — bineînţeles, echivalentul
spiritual al lui — a traduce — dintr-o limbă (limbaj) în altă.
Tot „a înşela”, tot **trădare** înseamnă.

Orice **articulare** este talonare — este înlocuire a ceea ce
altcui mai rudimentar şi mai complicat. Aşa cum lumea
şi istoria sînt rai cu înlocuitori.

Orice femeie de pe pământ este o **traducere** mai bună

sau mai proastă din Fecioara Maria.

Nenea Iancu da un răspuns la întrebarea "Ce este arta" pentru că este chestionat în legătură cu asta de către femei. Femeile formează "Societatea Protectoare a Muzeilor Daco-Române", ele nu te slăbesc nici o clipă te întreaba insistent cine sînt ele, și de ce sînt și cum sînt. Iac asta pentru a perpetua Frumusețea sau de multe ori, numai voluptatea.

Dacă femeia este stilul, bineînțeles că stilul este adecvatul la lume, este destinul și participarea noastră la el. În mod firesc stilul este Artă de a trai, Artă de a muri, Artă de a iubi destinul loc, destinul timp, destinul lume. Dacă pe mine mă cheama Popescu atunci eu și destinul meu se cheama **Artă Popescu** (cred că ar fi bine ca stilul să fie iubire-nfricoșată și bucurie-nlăcrimată).

Citesc undeva tot un clișeu tot o banalitate, o tautologie ca și acestea toate ale mele, înșirate aici: "Fiecare ființă umană ca atare a fost întotdeauna o lucrare de artă sau o teorie". Așteptam, de fapt cu toții cea mai bună receptare, cea mai bună lectură ce ni se poate da cea a Judecării de Apoi. (Posteritatea nu este decît o parodie a acestuia). A actualiza și a subiectuiza arhetipuri. E tot ceea ce pot încerca să fac.

Noi, românii înjurăm de mamă. Dumnezeu înjură doar de fecioară.

Orice mormînt de pe lume e tocmai bun de măritat. E fata mare. Dar noi din păcate nu prea reușim să fim decît niște bieți violatori. De obicei nu murim decît prin profanare.

S-ar putea ca moartea atunci cînd murim numai atunci cînd „moartea” devine într-adevăr o **acțiune**, să reușim a fi după chipul Sfîntului Dublîmplind cupa fecioriei.

ARTA POPESCU

[illegible]

DOMNULE CITITOR,

Viața mea de apoi s-ar putea să fie tata-ăla,
adolescența-ăta de frumoasă,
încît — de cînd am trecut pe lângă ea, pe Călea
Victoriei —

m-am hotărît că 2-3 ani de acum încolo,
de cîte ori voi leși în oraș,
s-o caut numai pe ea printre chipurile
frumoșelor trecătoare. Viața mea de poet, de
apoi și de cînd secunde de aici:

adolescența

frumoasă

și

trecătoare.

Bineînțeles că ea nu se gîndește la mine.

Bineînțeles că nici nu știe cine sînt.

Bineînțeles că nici n-am habar unde locuiește.

Bineînțeles că imensa majoritate a
posibilităților este absurdă;

și mai ales gîndul la viol.

ARTA POPESCU

adică la sinucidere.

Bineînțeles că n-ar veni la o asemenea întâlnire.

Așa că trăiesc mai departe,

undeva, tolănit între dantelatele ghilimele
ale morții mele. (Blândă și delicată).

Acea adolescentă de pe Calea Victoriei este
cititoarea mea ideală, pentru că pot să port ani
de zile acest poem în buzunar cu speranța de
a o reîntâlni și a i-l dăruî.

Nu! Nici un stat de pe lumea asta

și cu atât mai mult monarhia anticonstituțională
a Ierusalimului Ceresc

n-ar accepta existența unei categorii sociale
ca aceea pe care un vestit cărturar al secolului
nostru

a numit-o: „pensionari ai sinuciderii”.

Nu se poate trăi cinstit și onest

decît direct dintr-o pensie a morții!

Și asta v-o spun eu, cel care

din 10 în 10 ani

iese de la spitalul de nebuni

ca de la maternitate.

Cum să vă explic? De exemplu, acum e ora doispe
treizeci, stau tolănit în pat și aștept radiojurnalul de la ora
treispe. Sora mea e angajată la radio — o data la două zile
spune stiri — și eu, fiind trist și neavînd telefon în casa asta
mai voi stătu tot puțin singur și mai în siguranța dată am
să-i aud vocea. Sora mea de apoi și sora mea trecătoare
Cred că nu prea pot să vă explic... Să încerc invers: pe
Ruxandra o cunosc din liceu. Am aflat că are necazuri mari.

ARTA POPESCU

În angajata tot la radio și, acum câteva nopți la ora trei, i-am recunoscut vocea răgușită prezentînd știrile. O ascultam atent și mă gîndeam c-o să spună o știre înca o știre și, pîna la urma izbucnind în plîns c-o să urle în microfon „da' ce, mîi eu n-am voie?, numai ăstia din guvern?, n-amai ăstia n' au America da' ce? eu n-am știri? ... Nu știu dacă pot să mă fac înțeles... Oricum - asta e,

Eu tac cel mai frumos și mai
expresiv

într-o poză de la un an jumate,
în pielea goală și c-o minge
mare în mîini,
ca o sferă cerească.

(Dac-aș fi ajuns dictator
numai această fotografie
aș fi permis să-mi fie făcută
publică,
purtată la manifestații și pusă pe
pereți.)

Dar, de obicei, vorbesc, vorbesc
și iar vorbesc...

Ca și căteaua cu țîțele supte și
lăsate

care lîngea resturi de ulei și
zeamă de ficat

de pe-o hîrtie murdară pe sub
mesele restaurantului

ca să le transforme în lapte alb
și bun

pentru căței - așa și eu:

încerc să scot tăcere din vorbe.

Degeaba.

ARTA POPESCU

Prin urmare:

ATENȚIE, DOMNULE CITITOR!
TU, DUHOVNIC FĂRA VOIE AL
TUTUROR POEZILOR TUMI!
CREDE-MĂ PE CUVÎNT:
RUGĂCIUNEA TA PENTRU TI
E SINGURA FORMĂ DE LECTURĂ
EFICIENTĂ, REALĂ!!!

(Salvează-mă,
domnișkura cititorului meu și b. c. al meu!
Viața mea de apoi... Dă-mi și mie
un telefon.)

2. Moartea mea din flori

MOARTEA MEA DIN FLORI

Ea mă iubește. Și nu are decît o singură dorință: să mă vadă îngropat în Cismigiu, la leagăne, la nisip. Să am gropari numai copii. Cu lopățele și cu găletușă. Să mă îngroape de dimineța pînă seara, în fiecare zi. Ea știe că nu-i pe lumea asta mormînt mai bun ca-n Cismigiu. Numai de la atîta și atîta joacă ți se pot odihni bine păcatele. Și să mai vină și ea din cînd în cînd să-mi facă cîte-un monument, un castel din nisip.

Ea - moartea mea din flori.

•

•   •

Mereu a visat că fruntea ei ridată, lăbărțată va fi folosită drept cotor de piele la un exemplar de lux al ediției mele de postume. Toată viața m-a rugat să scriu un roman pornografic special pentru fruntea ei.

A ei - a morții mele din flori.

•

•   •

Bineînțeles că a rămas și gravidă cu mine. Și nu numai o dată

ARTA POPESCU

Pe ea - moartea mea din flori.
Să pling în ea toată noaptea,
În ea - în moartea mea din flori.

Pe ea - moartea mea din flori.
Să pling în ea toată noaptea,
În ea - în moartea mea din flori.

Eu - viața ei grea, împușcata, din flori.
Să pling în ea toată noaptea,
În ea - în moartea mea din flori.

ARTA POPESCU

lemn, spunîndu-mi: „uite, bă, la icoana asta s-a-nchinat toată viața ei bunicuța mea - ia-o, e-a ta!“. Mai era cineva de față. Era noapte, târziu. Am luat-o sub braț și m-am dus în camera de-alături să mă culc. Iar dimineața m-au trezit strigînd: „uite, bă, ăsta s-a culcat cu icoana!“. Pe-o pernă puseseam capul și pe cealaltă, lîngă mine, așezasem icoana Ta cu fața în sus. Și sforăiam, așa. (În paranteză fie spus, frumos mai e să te trezească în zori strigăt dulce de femeie că: „uite, bă, ăsta s-a culcat cu icoana!“.)

Ah. Fecioară Marie, doar vorbe ca acestea pot să-ți spun, și chiar acum, de exemplu sînt apte pe convins că dacă aș ridica o singură clipă, siloul de pe loc ar face pe loc infarct. Așa că n-am de ales: trebuie să lucrez extrem de atent, trebuie să lucrez cu aparatul care îmi înregistrează încontinuu cardiogramă. Deocamdata n-am ce să fac. Îți scriu, mereu, scrisoare

Important este că după ce m-am culcat cu icoana mi-am schimbat concepția despre viață. Încă de la grădiniță, cînd mă certam cu cineva îi spuneam: „lasă că vine el tata cu toată armata lui, cu tancurile și cu avioanele și-ai să vezi tu ce te bate!“ (Taică-miu era militar.) Iar el îmi răspundea: „lasă că vine el tata cu toată miliția lui, cu toți cîinii dresați și cu toate mașinile cu sirenă și-ai să vezi tu ce te bate!“ (Taică-su era milițian.) După ce-a strigat Dora la mine în zori mi-am schimbat modul de a gîndi. Acum sînt mult mai pacifist. Visez o Piață-ndependenți Universală în care să stăm cu toții de dimineață pînă seara și să ne pupăm unii altora, încontinuu, icoanele.

Orice VAI pe care îl pun în scris este un fel de scrisoră. Este un fel de scrisoră care se scrie în virtutea degetului, în pînă degetului, în pînă degetului, în pînă degetului.

CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR

[illegible]

Ce să răspund domnule totu... am crezut că în secolul
măi, de se pui la ureche... unde Marea, Prostii! De-abia a
dat la Azid am înțeles că Măre, domnule, care Mare? Se aude
M... asta din capul culorului, vecer' ăsta pe care nu l m
te, nău nimeni, niciodată... trairă să fie de neabăt...

[illegible]

ARTA POPESCU

să p. mai 70², fîr ar sa fie de nouă.

2000

[illegible]

mereu marele în bună Cînd marele, aceluia cu, va mîna
mîna +

• (măști de dragoste)

1874-1875

[Faint handwritten notes at the bottom of the page]

Silene

1890

...and the ...

plătește periodic la Casa de Ajutor Reciproc o sumă care-i asigură omului un costum, un sîcnu și tot ce-i mai trebuie, săracu', cîm o fi să-i fie. (Taică-miu, de exemplu, dă banii ăștia lună de lună. Cum să-ți spun?... Aici, la noi, e așa un fel de p... național-universal, în care n-ai cum să nu intri și din care r... cum să nu ieși. La noi toată lumea și plătește cotizația asta... r... să-i spun?, așa... cotizația de neființă. Ești obligat să plătești să naști mai mult și ca să mori mai bine. Dacă m-ar întreba cine... oricînd m-as putea spune că în România procentul de natalitate și procentul de mortalitate sînt amîndouă de 100. Păi, da, da. Mie mi se pare extraordinar, dragă!...

SECȚIA LINII ȘI RIDURI

Casa de Ajutor Reciproc a avut inițiativa de a construi marginea orașului un drum așezat, serpuitor, care duce de la... nicăieri. Lîna vieții e n... pînă la fiecare capăt în mînt la noi... este mărită proporțional pînă cînd se poate continua cu ea, la un capăt... cu încă cîteva zeci de metri, acest drum, care începe și se sfîrșește în cîmp. El este deosebit din toate ambele... din palmele pensionarilor decedanți, mînte de cîteva sute de... și puse cap la cap. Un fel de hîrtie la scară un... pe un... a acestora. Lumea spune că acest drum este un gran... fată sfîrșit al celor sfîrșiti. Însă, în același timp, se vorbește că la sfîrșit... cele două capete... de drumului... care dacă nicăieri se vor... Pentru un... de la noi... dar... cîr... ies în fiecare... Lîna mea... cîr... mînt... și se plimbă în sus și-n jos pe acest drum... Cîr... la unul din capetele... și se... a... în... și... z... ceea ce vede acolo... fiecare... capă... puter... în... este plus... din micale... pensionari... de... pan... am... n...

„Am cunoscut, așa, o fată. De mult... la facultate... O chema Sorina și era frumoasă... Avea părul blond, foarte

blond... Aşa, aproape strălucitor, aproape trist... Şi luuung... pînă sub fund!... Pe fata asta, domnule: Sorina, aş vrea-o eu cînd o să mor... Să-şi răsfîre părul ei de-atunci în dreptul ferestrei, cînd mi-oi da eu sufletul... Ca să se cearnă mai bine, să se mai cureţe cînd o ieşi el pe geam... Ah, domnule, avea cel mai frumos păr pe care l-am văzut vreodată, Sorina asta, aia sau cum o mai fi ea acum...”

O altă iniţiativă a Casei de Ajutor Reciproc este şi confecţionarea în viitorul apropiat a unei uniforme de bătrîneţe. Este normal ca şi bătrînii să aibă uniformele lor aşa cum au militari sau cei din clasele mici. La ultima şedinţă a Consiliului de conducere s-a propus achiziţionarea unor stofe, unor pînze şi a altor materiale care să imite cît mai bine pielea lăsată şi ridurile.

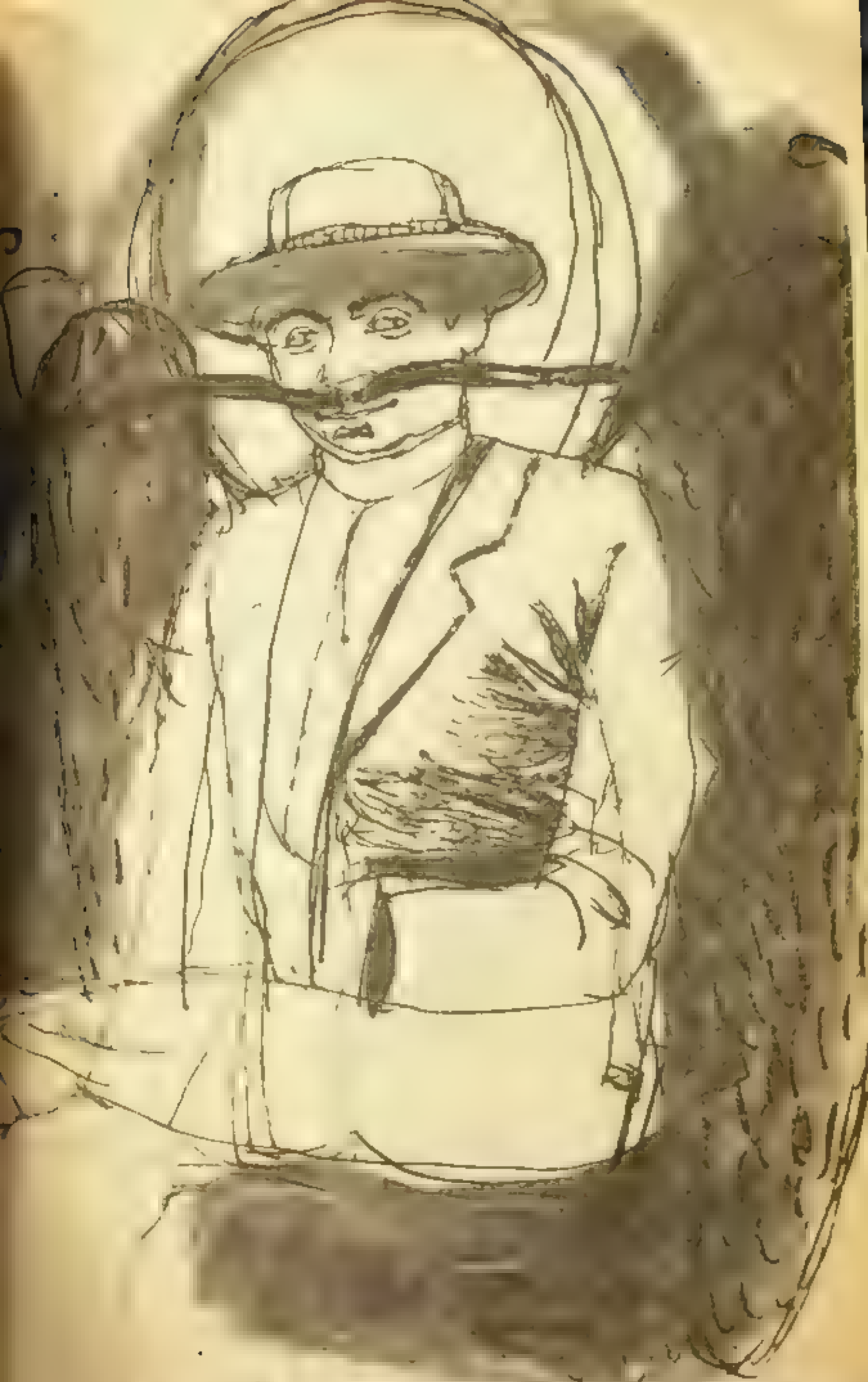
SECTORUL ARTISTIC

Prin 1984, iarna, la începutul anului, pe trotuarul dintre Muzeul de Istorie şi blocul din colţ cu nr. 1 al Căii Victoriei, făcea nesfîrşite drumuri noaptea, dimineaţa, la prînz şi seara un cerşetor care şoptea răguşit într-un MEGAFON (o porta-voce): **dă-mi şi mie un leu, dă-mi şi mie un leu, dă-mi şi mie un leu...** Încontinuu... Începeai să-i auzi strigătele hîrşuite încă de prin dreptul Mîlţiei Capitalei. Era o şoaptă mecanică. De cîte ori o auzeam îmi venea în minte vocea de la telefon care îţi anunţă oricînd, la nesfîrşit, ora exactă; numai să formezi 058...

În aceeaşi perioadă, pe postul naţional de radio, pe programul unu, între 7-22 (reporterii respectivei instituţii fiind răsîndiţi în toată ţara, prin azile, prin sălile de reanimare ale spitalelor sau pur şi simplu prin casele oamenilor), pe postul naţional de radio se transmiteau în direct, în ajutorul şi pentru încurajarea bătrînilor:

AREA POPESCU

1. ... ..
2. ... ..
3. ... ..
4. ... ..
5. ... ..
6. ... ..
7. ... ..
8. ... ..
9. ... ..
10. ... ..
11. ... ..
12. ... ..
13. ... ..
14. ... ..
15. ... ..
16. ... ..
17. ... ..
18. ... ..
19. ... ..
20. ... ..
21. ... ..
22. ... ..
23. ... ..
24. ... ..
25. ... ..
26. ... ..
27. ... ..
28. ... ..
29. ... ..
30. ... ..
31. ... ..
32. ... ..
33. ... ..
34. ... ..
35. ... ..
36. ... ..
37. ... ..
38. ... ..
39. ... ..
40. ... ..
41. ... ..
42. ... ..
43. ... ..
44. ... ..
45. ... ..
46. ... ..
47. ... ..
48. ... ..
49. ... ..
50. ... ..
51. ... ..
52. ... ..
53. ... ..
54. ... ..
55. ... ..
56. ... ..
57. ... ..
58. ... ..
59. ... ..
60. ... ..
61. ... ..
62. ... ..
63. ... ..
64. ... ..
65. ... ..
66. ... ..
67. ... ..
68. ... ..
69. ... ..
70. ... ..
71. ... ..
72. ... ..
73. ... ..
74. ... ..
75. ... ..
76. ... ..
77. ... ..
78. ... ..
79. ... ..
80. ... ..
81. ... ..
82. ... ..
83. ... ..
84. ... ..
85. ... ..
86. ... ..
87. ... ..
88. ... ..
89. ... ..
90. ... ..
91. ... ..
92. ... ..
93. ... ..
94. ... ..
95. ... ..
96. ... ..
97. ... ..
98. ... ..
99. ... ..
100. ... ..

In Chuerta Ingeru

DESPRE MOARTE ȘI PLANIFICARE

Moartea poate că e singura în legătura cu care n ai cum și nici de ce să îți faci planuri. Pentru că e singura care - cu siguranță - se va realiza. (Nu îți permite, deci, nici un dram de iluzie). Poți fi liniștit în ceea ce privește „spartul tîrgului”, „secoleala de acasă” nu prea are rost. Dar tocmai pentru că nu poți face planuri, tocmai pentru că știi că „scopul” tău - „cucium” - atîns, poți să te apuci liniștit să mori zi de zi, ceas de ceas, pregătindu-te cît mai bine pentru data decesului propriu-zis.

Mă odihnesc și eu gîndindu-mă cît mai mult la moarte încercînd să uit (adică să curăț) cît mai mult din mine. Sperînd ca moartea mea să aibă cît mai puțin de omărt.

Cei doisprezece apostoli ai Trînghelei aveau toate firea din cap numărate. Fiecare faptă a lor era dinainte porosită de către camera de Sus) sau - se - porosea în chiar momentul făptuirii ei.

ARTA POPESCU

Sărăcia cu dubul poate fi înțeleasă și ca absență a gândului veșnic mișcător în minte, preocupat obsedant de soarta celui care gândește. **Idealul sărăciei cu dubul** poate fi cel în care numele tău ar sta întotdeauna între ghilimele. „Cristian Popescu”, de exemplu, ar fi un citat dintr-o carte scrisă de Dumnezeu. O notă la subsolul unei asemenea cărți. (Cuvintele „viață” și „moarte” ar fi bine să fie scrise doar între ghilimele, ele fiind, de fapt, intersanjabile. Cuvântul „viață” ar trebui folosit doar așa: „viață-moarte”, iar cuvântul „moarte” doar așa: „moarte-viață”. Și subliniez că „moarte” nu înseamnă pentru mine acel loc unde va fi plîngerea și scrîșnirea dinților” și nici „focul veșnic” care nu sînt decît „locuri” ale in-existenței, modalități ale neantului - ci „moarte” este „moarte viață”, adică Sfîrșitul Poveștii, Împărăția luminoasă a cerurilor sau cel puțin continua lor așteptare). Sărăcia cu dubul înseamnă, de fapt, o viață întreagă de muribund. Simultanitate continuă a celor două ieșiri la lumină - moartea și/sau nașterea în fiecare moment al existenței. N-are nici un rost să ți se ghicească în ceașca de cafea. Adevărata știință a „ghicitului” presupune că toate cafelele băute într-o viață de om fac cît o ceașcă de cianură. (Faptul concret de a bea această ceașcă nefiind, deci, decît o stupidă tautologie). Numai într-o eternă ceașcă de cianură ți se ghicește, de fapt. Iar această știință (a anti-ghicitului) este știința unei liniști înălțătoare.

•

• •

Fiind eu un amator de destin, puterile mi le încerc în iubirea de soartă. (N-aș vrea să mă opresc doar la împăcarea cu ea.) În relația (dibuită, tatonată) dintre mine și locul, timpul în care trăiesc, bunuri cu adevărat cîștigate

ARTA POPESCU

sînt partea de odihnă oferită de o înțelegere sporită a înconjurătorului și partea de bucurie, de fericire datorită de coborîrea acestei înțelegeri în inimă. Sau rîcerersa: fericirea care, urcînd din cînd în cînd din inimă, îmi permite o înțelegere bună a celor din jur.

Cum simt că sporește mireasma de "hoit" a vieții aștept cum descopăr ceva semne ale "putreziciunii" oamenilor și lucrurilor — sînt deja fericit — și început să mă peart pe aripile ei adierea Lumii de dincolo, boarea blînda și luminoasă a Învierii..

30 de ani de comunism românesc au reprezentat timpul istoric rezervat tinereții mele. O anumită cantitate din odihna și din bucuria pe care mi-a fost dat să le trăiesc în acești ani a fost produsă de un **pai din ochiul societății** în care m-am format, pai care (tot rîzînd eu de el și tot blestemîndu-l) m-a făcut pînă la urmă să vad **hîrna din ochiul meu**. Este vorba de ideea (dezastruoasă nu numai în rezultatele ei practice) de economie planificată, este vorba de ceea ce (în tinerețea mea) s-a numit **planul cincinal**.

Am sfîrșit prin a mi da seama că micul cincinal pe care mi-l făceam în legătură cu grandioasa mea **operă poetică** avea, de fapt, cam aceleași caracteristici orgolioase și iluzorii ca și "marele cincinal" al economiei de tip comunist. (Întreaga mea tinerețe a fost — într-un fel sau altul — condiționată de centralizarea politică, de birocratizarea extremă a aparatului administrativ, de uniformizarea la care a fost supus un număr imens de oameni — noțiunea de individ nu mai avea aproape nici o acoperire în realitatea unei mase de îngeri cenuși standardizați, strîmuși în acele cotețe cu 8-10 etaje care sînt

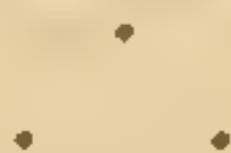
blocurile tipizate. Toate fiind în strinsă legătură de economie planificată. Până și aspectul meu omni-
modal a fost planificat. Există în scopurile „străduințelor”
„Ati poți construi, planifica și el”
autosuficiență, de exemplu, „...”, ceea ce do-
veduiește de fapt că...
al simțământ. Căutăm totuși jumătate dintr-o planificare în
cinealul al morții. Un plan este altfel de corol. Deamne
ferește! - se realizează, necesită... absolut anormală,
„lipsă crasitotală a sănătății interioare”. Faptul că în
cadru lui pe...
plan realizat...
gânduri pe cel care nu încearcă să aibă o relație
„amorțită”...
mari și prea multe planuri. Iar în cazul scriitorului, ideea
de opera erand...
bineînțeles) ...
simularea a literaturii...
odibultor și bucurios) de viață.

În totată această „măști”...
istorice mi „s-a întâmplat” gândul bun (cred eu) al
distingeri dintre scop și sfârșit.

Cândindu-te la moarte ar trebui să elimini orice fel de
idee de finalitate. Că bine că nu se poate spune „scopul
parcău nostru... a tuturor”, că bine că nu poate apărea
scris pe ceran, la încheierea filmului, SC.OP și apare scris
SILKYLL. Ioan SC.OP nu dă distinge între pomenirea morții
caducerea ei în reu în minte, știind că la un moment dat
mai precis morții, astăzi - ea se poate întâmpla) și
cunoașterea ei adică cunoașterea datei propriu zisului
moarte deces. Într-un fel, de fapt... scop...
nu dă distincția spiritului. Cunoașterea este doar un mijloc
la nu poate fi decât...
un scop... a... a...

tocmai pentru că poate prilejui confuzia între calitatea **continuei grații** cu care Creatorul divin își investește creația și o capacitate (iluzorie) a lumii create de a crea (autonom). Se pare că **ideea de scop**, presupunând păcatul luciferic al orgoliului, ar fi bine să fie înlocuită cu cea de **sfârșit**. În perimetrul acestuia din urmă se face trecerea de la cunoaștere la **iubire de destin**. Trecerea de la cunoașterea morții la apropierea îndrăgostită de ea și, poate, se ajunge mai bine la participarea zilnică, prin gând și inimă la propria soartă (moarte), indiferent de (sau tocmai datorită și în răspăr cu) faptul că ea își poate fi potrivnică.

De a lungul anilor am încercat să elimin din istoria personală orice idee de finalitate. Călăuză mi-a fost și faptul că singurul model valabil pentru istoria „mare” mi s-a parut a fi, pînă la urmă, **povestea**. Al cărei divin Povestitor este Singurul ce îi știe sfârșitul și, tocmai pentru ea deține această știință, **este** (și) **acest sfârșit**. Un scop se poate atinge sau nu. Dar un sfârșit n-are cum să nu vină

O PARANTEZĂ Tolstoi nota în „Jurnal”-ul său (în 1900, pe 7 septembrie) „Sursa tuturor nenorocirilor din cauza cărora suferă oamenii consta în faptul că ei vor cu toții să prevadă viitorul, la început fiecare pentru sine și **să lucreze** pentru el, apoi pentru familie, apoi pentru popor. Omul poate face numai ceea ce trebuie, lăsînd viața **să se rînduiască** așa cum o dorește voința supremă sau soarta. Omul merge, Dumnezeu conduce.” (În același „Jurnal”, în 1896) „De ce e placut să umblî? Din cauză că asta e înșuși emblema vieții. Viața — umblî.”) „De ce i dată atunci omului capacitatea de a prevedea viitorul? Nu pot să răspund. Vad că previziunea și activitatea în vederea

ARTA POPESCU

„Ilitorului sînt l' totul rindul, și totodată ca aceasta
previziune e necesară tuși e necesar ca, semănînd
semințe să prevezi că va fi vară și toamnă și că ele vor
crește ș.a.m.d.”

și „comentariul” meu (scris prin '88-'89)

În legătura cu acest ritm al naturii nu cred că se poate
folosi verbul „a prevedea”. De ace l' ritm „a cultiva l”, ar
fi bine să te cuprîni și să l' poți întâmpina așteptînd liniștit
să mă pîndesc și eu, așa acolo din cînd în cînd la sfîrșitul
meu ca și prin deces, prin pîndul la el, prin pîndul la
ducerea ta dincolo să te țî din tine și pîndul tu, tata, intră
în locul tău toate celelalte toți ceilalți, ritmul lor chiar
tubeghi cuprînzîndu te de ele. Cum am văzut se umple de
ritmul, de batata de inimă a unui Mușu tubeghi. Adică
așa își contemplit la ne sfîrșit sfîrșitul începîndu l' decet
văzînd totul prin el, iar pe el sfîrșitul nemînaa îndu l'
Așa că și cum ai sta clîmăit de gura în pîntecul mamei
adîncit în contemplarea fără sfîrșit parca a propriu
tale tuși ne începîte. Încea o călătorie și una una și un o
călătorie de o lumă cu bucuria de mamă. A aștepta a primi
vasta care vine împacata către tine către ceilalți, vasta
care trece așa. Tre cuprîndere e te trebură decet, de o
înțelegere ce se face cu, simțit auzul tău nu de pri vedere
tuturum, dacă înțelegi bine cu nu te poți întorzi sfîrșitul
atunci realizezi că n ar avea nici un ritm a fi l' grabă și
și încerei ceea ce se pare că s' sta în pîntecul încerei să
te faci mereu prezent. În legătura cu ritmul anamorficilor
meu mi se pare că el nu l' decît respirația
„respirație respiră” țărna țărni a cîndărilor care sînt pe
pînă la una a n capole de-alci ale lui dincolo.

ARTA POPESCU

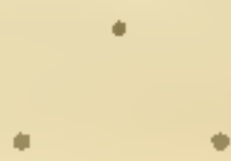
un an după altul, fără oprire, fără putință de a se detașa de propria existență, fără momente în care - ar începe să primească totalitate de viață de mai sus. A doua categorie ar forma o cetate care și-a sărit porțile de existență, cetate care și-o trăiește ca pe o poveste. Diferența dintre cele două tipuri fiind aceea că în primul caz nu există nici început, nici sfârșit, iar în cel de al doilea, sfârșitul precede începutul, el yuvnuc a il e cildondu te el care porcestele şind sfârşitul porce te şind un teon porceşitor, ra urmare ca în fiecare moment al existenței, fie subînțeles și inclus finalul.

În ,O mie și una de noapte- suli mult mi decapata în
alea proaspete femei ca ave te pe te feceră ceea ce ea de fapt
un simbol pentru propriile sale de conștientizare în marea
lor durabilitate, haotică Aflând că e te în clat de ope
sultanul suferise un puternic soc care îi amănase o lună
pe chip , iar mințile lui și lua era boala din cap al lui
Por estea pe care o arde în funcție moarte de la bet cu odo
începe să se reordoneze existența dăruia , o aporie care
principii dominante și de fapt coexistență Alături de o
capata prin paraziți sisteme de răboi Pe alor poate fi parte
însemnata din ne-aqul cu care le asculta)

Tocmai despre aceasta blanda mână a lucrătorilor
 porești scrisese căutile în o mie și una de nopți de pe
 această înșurubare a porcelanului în interiorul corăbii de
 zădelor decapitate la rând, tocmai de pe această călătorie
 în marea mea de scriitori. Mănușă aplicată în detaliu al
 nimeni un model al sfârșitului la marea corăbii de zădelor
 cu în zău (aparent) înșurubit într-un fel al anghosității
 porcelanului mele este cu înșurubit într-un fel al anghosității
 Porcelanul fiind un mod de a mări marea la marea
 (deseris de porcelan) și de mări și de mări și de mări și de mări
 marea propriul sfârșit.

A a culla (a cui), a spina (a cui) pare che le si possa

de iubire. Într-un fel de curînt înainte la celebra culegere de basme arabe se spune — istorisirile celor de demult să fie înraţătura celor de acum, aşa ca oricine să rada întâmplările prin care nu el, ci alţii (s.m.) au trecut atunci el ra cînsu şi ra cîntari cu luare aminte vorbele noroadelor apuse şi ceea ce ii s-a întimplat lor şi se ra chiermisi. Modalitatea de a te chiermisi cu ajutorul porţii este chiar **modalitatea iubirii**. A remonţa la tine pentru a putea primi inamantul tau (dar, aţele, apropiatul şi/sau îndepărtatul). A asculta porţi înscamna deci şi a te curăţi de orgoliu, a înraţa sa (te) înţelege cuprinzîndu te în faptele altora, în fapte-model.

Iată un mod de a descrie o lume carea P. răsfaţa a numarat toate fortele din cap o lume mîntaită, existind în permanenţa apocalipsei sale. De cumra te îndoreşte, ca Dumnezeu cu vede tot ce se face, gîndeşte te ca tu om fund şi pămînt, poţi vedea dec data in mai multe locuri. Înţelege dar, cu cît mai mult poate aceasta Dumnezeu care toate le vede pîna la grauntele de muştar, ca totul ce tîdutor le dă viaţa şi pe toate le braneşte precum roşeşte.

Cînd închizi uşile cămării tale şi eşti singur, cumodăşte ca este cu tine îngeriul rînduit de Dumnezeu fiecare om. El nu îl numesc demonul propriu. Acesta fiind neadormit şi neputînd fi înşelat, este pătura cu tine, toate căzîndu le, fără să fie împiedicat de întinerie. Dar cu el este şi Dumnezeu, cel ce se află pretutindeni, căci nu este vreun loc sau vreo materie in care nu este Dumnezeu, ca decia ce e mai mare ca toţi şi pe toţi ii cuprînde în mîna sa. (Sf. Antonie cel Mare, „Învăţături despre viaţa mîntuită”, Filocalia, vol. I).

Dacă ai şansa să te apropii de scrierile marelui aţele,

plimbându-te aproape liniștit, dacă ai norocul bătrâneții (un fel de apocalipsa la propriu, nu numai la figurat); dacă și se da să duci pe picioare o lume a ta (aproape) de apoi, în care pacatul cărnii se subțiază de la sine, într-o putrefacție curățitoare de mort viu — atunci firele din cap îți vor fi numărate prin simpla și purificatoare lor albire.

Este o diferență între un cadavru cu părul alb, imaculat și altul cu firele albite puțin, pe la temple. O diferență de socoteală a destinului. În carnavalul poemelor, eul meu auctorial (cel povestit adică) umblă cu o mască mortuară de gaze pe figura și cu o perucă de par alb, coafat, strălucitor — lung până în pământ, aproape prinzind rădăcini acolo.

În iarna lui '87-'88 m-a bîntuit ideea redactării rubricii "Decese" a zecului cotidian, cu două-trei săptămîni înainte de apariția respectivelor pagini. Mai multe zile m-am jucat cu gîndul că producerea morții cititorilor prin doar scrierea necroloagelor lor ar însemna idealul de atins al valorii practice ("Stupid animism etc!"). Apoi m-am gîndit că zeci de ani — dacă mi-ar da Dumnezeu atîta viață și dacă aș fi proprietarul unui cotidian — n-aș face altceva decît să mi scriu și să mi public propriile necroloage (cele ale familiei îndurerate, cele de la vecinii de bloc) zi de zi, pe cîte trei coloane. Ce și-ar putea dori mai mult un poet decît o asemenea carieră? Cîteva necroloage tot mi-am scris ("Așa, ca și cum aș fi primit multe scrisori de amor...").

Dar pînă la urmă te plutești și pentru și de asta. Am început să mă uit cu mai mult drag la scriitura. Altă zi a ta pentru că mi-aduce cînteculata aminte de proupa comună și mă gîndesc că măcar de cîteva ori ar trebui să plîngem pe a cîntecul de unu-an-vere stînd pe cîntecul de exemplu) în scriitura...

NECROLOG. DE PLECTISEALĂ

Doamne, zise Sf. Petru, psalmii îi mai citesc doar, așa, cîțiva; Evanghelia: numai pe sînte, nici măcar rubrica „Decese”, aia în care tot noi hotărîm cine-apare.. Nu, Doamne, nu ne mai citește nimeni de ani și ani de zile! Pînă și de moarte s-au plectisit. Nici ea nu le mai ajunge! Știi ce au ajuns să spună? Că pămîntul din morminte e negrul pe care Ți-l cureți Matale de sub unghii și că cimitirele sînt scrumiera în care Ți-le tai! Ăștia nu mai cred că e pe sfîrșite, ci că stai Matale pe vine și nu mai termini ce ai de făcut acolo.. „Jupiter Cacans” - așa spun cu urechile mele i-am auzit!! -
- Stat, mă, Petre, zise

Pios omagiu bunului și regretatului nostru unchi POPESCU. Familia Ionescu.

Înmărmuriți de durere, copiii și nepoții anunță decesul bunului și dragului POPESCU, fost redactor-șef la revista „Presa de azi”, exemplu de cinsle și corectitudine, pentru cei din jur.

Să ne amintim de privirea luminoasă a dragului nostru POPESCU și de tata-POPESCU, - fost director la OCL Alimentara, la 3 ani și respectiv 3 ani și 11 luni de la deces. Geta, soție și fiică.

ARTA POPESCU

Dumnezeu, la-o și tu mai încet...

Poate ne-ar trebui ceva, așa din inimă, adevărat, din tot sufletul, cum să-ți spun... Ce ai zice tu de Popescu? Dacă l-am da pe ăsta la ziar?... Le zice bine, e talentat... S-ar bucura lumea, ne-ar mai citi... Nu spunea el odată că stelele de pe cer sînt deja putrezite și că mil și milioane de morminte rod la Pămînt ca viermii, de n-o să mai rămîină pînă la urmă din el decît o luminiță? O candelă, o stea? Pai, vezi? Parcă sună altfel... Cosmogonie, mîntuire, lumină!... Nu așa zicea Popescu-ăsta? Eu cred c-ar fi bine să-i dăm mîine toată pagina

Că bine zici, Doamne!, răspunse Sf. Petru. E o idee! Și dacă tot Te-nduri Matale de el, hai să-i dăm rubrica „Decese” pe-o lună-ntreag.

Poemul e-un mormînt de profanat pe dinauntru. Stai în el ca un copil care se-aude rîzînd din burta mamei-sa. Și de-atîta rîs se face frig la mama în burtă, trage curenții. Se face de parc-aș ține gheață mama în burtă - nu pe mine. O doare. Îi vin aere reci și pe sus, și pe jos. Gaze de rîs.

Poetul mort și nîms pe catafale. Vin copiii de la el din bloc să-l mai vada o dată. Rid. Gonese țîțarii, ca-l mai cupruse în ea. Viorel de la cinci îl apasă cu poartă el de tare la colțul ochilor ca să-i mai curgă o lacrimă. Îi scriu ceva

POPESCU, neobosit, înțelept, sublimul nostru talc ne-a părăsit acum un an. Deși prezent permanent în gîndul și sufletul nostru, dorul nestins și disperarea ni se vor alina numai la marea noastră întîlnire de dincolo. Tutică fu lonel ginere

Acum 10 ani s-a stîns din viață dar nu și din noi octogenarul profesor gorjean POPESCU. Inimile noastre îi sînt pururi candelă. Vali, Doana, Mibălă, Danu!

Lacrimi, cuvînte, flori, gesturi, gînduri nu ajung pentru cel mai minunat și pur inar domn POPESCU. „Mon cher” na trat de, nic pentru mine, pentru toți pacienții și studenții noștri, pe care cu mult devotament și pastune l-a ajutat Dumnezeu să-l rasplatească viața peștea prin neuitare. Multă dragoste și respect pentru mama lui Dr. Pandele Ionescu

ARTA POPESCU

... ridica pantofii și se duc acasă
și i ținu.

Stai în poem ca-n
pământ. Ca puroul
în hula.

Da Doamne, spuse vesel St
ru, că n Popescu asta i-așa
vesnala de poezii să i dai Matale
cineu întreg în folosință - tot
dar apunge cât de cât să se
înțelească. Le vrea pe toate
odată o zi n mormint, o zi în
sa, o zi de-a n puioarele! O
pe aceea, pe la noi, o oră - la
u! Asta e Doamne, omul care
e tihnit! N-a umblat decât vreo
3 de ani pe acolo, pe Pământ, și
și gîndit să facă o cerere de 33
de mil dedesubt; sub cruce!..
Că de s-ar mai curăța și el
cât! Aici!

Da Popescu e un om care a
putut. Așm de-a n neapărat un
om care se crede că omul că
gădat o puteze ca tota sa
nece a fi de o ochi. Se
zicea că omul n e tunc. Dar
faptul e că omul n e vreo
câteva mîndrele, ca sa
făcătoare și din el stăruie la
bucure. Ca să fie or să l fie lui
și o dăna de apoi. Saracul! Așa
e el de pe jos, Petre... la
câteva mîndrele. Cu dăm rubrica

Doamna POPESCU
Mamița, ne va lipsi
și Adriana

Cu adîncă durere
promotia 1924 ofițeri
cavalerie și veterani
regimentului 4 Roșiori
anunța moartea fulge
rătoare a bravului lor
camarad POPESCU
prezentînd sincere
condoleanțe familiei
indurerate

Ionescu, cu adîncă
durere în suflet, anunța
închietarea din viața a
scumpului lui cumnat
POPESCU. Nu l pot uita
niciodată

A murit tuncbul nostru
POPESCU (Popică), literat
și traducator de mîgala și
talent deosebite. Înmor
mîntarea va avea loc
marți 11 august, cîmîtrul
Bellu. Informații telefon

Sofia soție, Jenica mama
Hogdan fii, Irena și Yanka
moriți anunța cu adîncă
durere stîncerea din viața
dumneea dîmneea după
o lungă și grea suferință a
tubului lor POPESCU
Închietarea va avea loc
marți 11 martie, ora 15, la
cîmîtrul Capu. Relații tel
57,3321

ARTA POPESCU

„Decese” pe viață, zise îngândurat
Dumnezeu.

Cu poemu’ e ca-n ral,
ca pe lumea de-apoi,
ca-n ogradă. Că, vedeți,
pentru porcu’ mistreț,
porcu’ tălat de Crăciun
e un fel de sfânt martir,
iar pentru rațele
sălbătice, rațele din
curtea omului duc cu
totul altă viață.
Domestică. Civilizată.
De apoi. Gîștele
domestice sînt tot
gîștele călătore, dar
moarte de mult și
reînviate în grădina
omului. Fericite, fără
probleme,   fără
necazuri. Așa și
poemu’. Ca-n ral, ca-n
ogradă. Sfîntul vierme
domestic, după mil și
milioane de ani a
învățat să te gîdile doar.
Plăcut, sub bărbie, în
timpul somnului.
Sfintele muște și sfînșii
țînșari vin în roi, îți sug
cu toții dintr-o dată
sîngele și zboară cu el
pe geam. De poți să
vezi cu ochii tăi cum te
pierzi. În zări. Spre
depărtări. Te duci cu
poemu’. Domestic.
Clugulind, coteodăcind
prin grădina aia a
Domnului.

POPESCU.   Se
împlinește un an de la
trecerea lui în neștiința
Poșmentrea, după
datini sîmbătă 29
noiembrie ora 11,30,
cimitirul Bellu

Asociația locatari nr
27 Slubozia anunță
încetarea din viață în
ziua de 7-IX-1975 la
Rm. Vlcea a preșe-
dintelui Comitet de
cenzori, fost șef-con-
tabil de la Combi-
natul de Iuși
Slubozia. Om de o
noblețe sufletească
deosebită POPESCU,
și transmite familiei
îndurerate sincere
condoleanțe

Mama și fratele
anunță trecerea
unui an de la
dispariția avocatului
POPESCU caracter
integru și deosebit

Un an de durere și
lacrimi de la decesul
nobilului nostru soț și
tată   POPESCU
Florica soție, Emilia
fiică, Dorl ginere,
Dolna nepoata
Comemorarea la
Biserica Domnița
Balasa duminică

ARTA POPESCU

- E clar, Doamne! - zise Sf. Petru
- Popescu-l omu' nostru! Lu' ăsta
toate-l sînt viermi! Toate rod la el
De dimineață pînă seara! Și lumina,
și-ntunericul, și, cînd îl pupă,
femeia; și sîngele - așa de tare-i
curge prin vene că-i ros și pe
dinăuntru, nu numai pe dinafară.
La fel! Și are pe inimă numa'
bătătură - așa de tare-i bate că i se
roade de piept cum îi rod pe alții
pantofii. Lu' Popescu ăsta imediat
o să-nceapă să izvorască la cap
lumina. Și candela, Doamne! O
să curgă flăcăruie dulce. Miere
de-asta fierbinte, de-a noastră. Să
se-adune lumea să bea. Omoară-l,
Doamne! Adu-l aici! Că morții ăștia
de prea multă vreme se țin cu
amîndouă mîinile de crucile lor de
deasupra. Că pare-ar ține de
steaguri, de pancarte și de drapele.
Păi, cît or să mai stea așa, ca la
paradă, ca la defilare fără
s-o-nceapă odată și-odată?
Cheamă-i, Doamne, pe-aicea, pe
lingă noi! E clar: Popescu. ăsta-i
omu' nostru! Îi dăm, așa, vreo
treizeci de hectare
de-nmormîntare... și gata! Cu el
terminăm și rubrica asta:
„Decese”. O-ncheiem. Ce să mai

*1 septembrie - doi ani de
singurătate și de dor de
cînd dragul meu
economist POPESCU m-a
părăsit fulgerător
Comemorarea tristei
despărțiri în comuna
natală unde este
reînhumat. Soția*

*În singurătate și cu
aceeași durere pastrez
amintirea tubului meu
POPESCU la 10 ani de la
despărțire, Elvabeta*

*Cu gînd jalos și înlacrimat
la împlinirea a 6 luni de
la decesul drapului
nostru tată și soț
POPESCU Nu îl vom uita
niciodată. Soția, copiii,
nurorile, ginerele și
nejeși*

*Lacrimi și dor nemărpinit
pentru scumpul nostru
inginer POPESCU la
trecerea a 6 ani de la
dureroasa despărțire. La
răpus a valului mînie/
Dar amintirea lui e
regnic vie Comemorarea
sa are loc în ziua de 15
aprilie, ora 11, la
cimitirul Cibencea Civil
Soția și familia*

Poemu' e-un mormînt de

ARIA POPESCU

prezintă pe de-a rândul stări de căutare
egală cu de joasă din cauza anghin
meu este în seara de plecare plecare
plecare plecare la tot cel degeat al de
câtie

Stai în poartă ca n
rămân ca pământul în
bucă. Aşa, de
plecare.

*Merem neconsolidă,
amunţ implinirea a 3
ant de la pământ
drapului meu. A
POPESCU, cu a cărei
moarte nu mă pot
obligat C'ellu*

NECROLOG FERICIT

Aşa se spune: Că ni dăduseră ce ni păsa lui? Nici de casă, nici de nevastă. El tot era înarcesc! Numai de grădina de flori a păsărilor. Stătea toată ziua pe prispă, scuturând într-un spirit şi mirosea nămele. Că sadise în grădina niste crizanteme, le aranjase, aşa le făceau atâtea linge. Totă nămele la POPESCU. Din flori. Numai cu miroseau pentru crizantemele astea. Ce mai, flori de moritură, dulăciuri! Aşa se spune.

Mustele — ferite — cu orice muscă la dulăciare. Zburau din O-n U şi făceau să se năruiească. Era cu Suf. În fiecare noapte, Popescu se ducea cu o luminare şi nevăzea pe indolete crizantemă cu crizantema, să le mai ia din nămele. Şi înfloreau florile alea într-un an cât altele într-o sută.

Era şi o fată prin vecini, o fată de vreo şaptespe ani. Venea seara de seara la Popescu în grădina, lua câte o rază de soare, de luminare, de ce o fi fost, o împătură la ne, o subţia între degete, o m... o degăa, iar o năpletea, de parcă ar fi fost sabie de altăce... de o năngi într-o sata de focuri şi o răceşti cum nă... apad... într-o an... a zi a anului. Şi până la urmă făcea fata un fir alb şi i l infiga la Popescu în cap sau în barbă, fără să l întepie prea tare. Numai că el se cam gicla de la creşutul aia de fire albe. Aşa se spune. Au răs ei seară de seara şi s au distrat până s a trezit Popescu cu toate firele numărâte.

ARTA POPESCU

Și cum stătea el, așa înșușit, uite ntr-o zi și țiganka din colț florareasa, se țeste de după gard, se uita la năme, se minunează și zice: „Aoleu dom' Popescu, și m-ai învina cine-a mai văzat așa crizanteme!” Da mi mie Saul asta și te fac om bogat dom' Popescu... N-a stat pe gânduri l-a dat imediat. Azi Saul mîne l-ul, poimîne Paul și tot așa... Ce-i pasa lui? Stătea pe prispă, sorbea din sprit și mă seapa și el de năme de dulăvire.

Numai în ziua cînd a rămas doar cu O-ul l-a cules, a aprîns crizantemă cu crizantemă, și l-a pus, arzînd, - coroniță - pe cap și s-a dus pînă n pînchii grădini, de arde, arzise el de la tată, ca nepea omătă. Și a stîr, așa în perivăz, așteptînd mîlt puvînd în gol, ce nu nău stă se uita de dinaintea atara sau din atara naîntră. Și crizantemă n-ai să o agăre în pas satel nău mult are în pînchii ca tată a, de mîlt, așa, pînzare cu tată aia din vecini.

Atunci spune lumea, să aște n-ai carter, o mașină d'na domne, ca ca stăre, cum se vede din corăbii n-ai așa, parca de vîre, tîntă n... Pa crizantemă... Si se uide acea mușcă din cînd n-ai cînd pînă n-ai de a... Pînă carter pînă de parce.

MARELE NECROLOG

- *un psalm al lui Popescu* -

Da, Doamne. Chiar așa. Că n viața asta a mea ce să fi făcut și Matala cu unu' ca mine? Păi ce? Știe careva de cînd sînt eu bun de dat la Marea Ta Publicitate? De cel puțin zece-cinspe ani ar fi trebuit să-mi scrie rudele și prietenii necrologul. În piață, cu trupurile lor. Da da, cu trupurile să l fi scris! Ca să l poți vedea, ca să l citești mai bine Dumneata de-acolo, de sus. Și să-ți zici: „Uite că pe ăsta l dau mai rețin. Ce ar fi să l iau? Mi ar prinde bine pe lîngă mine, pe aici. Macar de un bibelou, de un suvenir, de-o floare.” Zău, Doamne, că bine-ar fi măcar acum să mi scrie rudele și prietenii necrologul. Pe bulevard, în fața blocului. Cu trupurile lor, literă lîngă literă. Și un verșor c-o verșoară, îndrăgostiți, să se sărute prima oară, stînd frunte n frunte în căciulița „î” ului de la „familia îndurerată”.

Păi așa! C acum, Doamne, cum să-ți zic, Matala crezi că pîn' la urma urmelor chiar o fi vrînd cineva să stea pe-aici, așa, cu picioarele-nfîpte n pămînt și-n rest, pîna la briu, în noii? Dumneata crezi că noi nu ne uităm la orizontu' asta ce aproape e și ce înalt s-a făcut și cum zumzaie îngerășii Matala și se lovesc de el ca muștele de geam cînd vor să intre? Dumitale ți se pare că noi nu știm ce bun mijloc de producție e pămîntu' nostru? Ah, Doamne! Și din ce în ce mai perfecționat! Păi numa' cîmîtîru de la mine din cartier poate curăți, putrezi și topi, într un singur

ARTA POPULSCULUI

an, cîtrea producătorii de cereale și porci, și de timp de transport de
și cîtăun, marșrutarea marșrutelor de la noua linie de noile timp,
din proprie inițiativă, marșrută venim în "Căvezi Mădăle" cu cereale și
trecu la a din urmă campanie de cercetare de pe expozitiile noastre.

[illegible]

Urgent. Vîndem casa, mașina, baie și bani. Suntem alături pentru a primi un ultim plos omagiu. Prieten, colegi și vecini. Bunici și tată, nora, mamă, fiu și sora. Cu toții, într-un suflet, de vânzare! Indurerați. Preț avantajos. Nemîngiați. Stare foarte bună."

Laude la cozonaci de paste blocuri, a răsări, în loc de soare,
fureșind, ca o apăsătoare capodoperă, în lemn, o dăruire
o cușă, blândă luminare.

NECROLOG. FĂRĂ APROBARE

Bine , acum ce sa mai zicem? , înțelegem si noi copleșiti, nemângiați, nețămănita durere. Dar în aceste clipe grele, nu trebuie sa ne gândim ca, totuși, ce-a făcut el chiar el Popescu, pentru certificatul asta? Asta, de deces? Cum l-a obținut el de fapt, domnilor? Că de abia împlinise 30 de ani! Bine bine , , înțelegem o nestearsa amintire. Dar a murit el pe picioarele lui sau tot pe capu' lu' ta su, saracu', Dumnezeu să-l ierte? A ncerat cu femeile și cu băutura? A ncerat cu nopțile pierdute? Nici măcar o pneumonie, acolo, darmita o incurabilă? Știm noi! Tot taca su. Cu relații, cu plocoane - pe-acolo, pe sus, domnilor! Din ce în ce mai sus!!

În timp ce totmai se rosteau aceste vorbe, el, Popescu, se gândea la toate țigările pe care le fumase, l-ar fi plăcut ca din muncă strivit al vreuneia, macar o dată să se fi prelins, așa, în semniera o lacrimă. O lacrimă de mulțumire. Că s-a terminat o țigara, da' uite ca te-a făcut fericit. Că ai fumat o la o cafea, după o masă copioasă.

ARTA POPESCU

El, Popescu, se simțise întotdeauna mult prea bătrîn ca să mai poată trage apa, iar acum, de-acolo, de jos, din bazinul rotund, de faianță, al closetului său cu două camere confort III, îi era chiar imposibil s-o facă. De cîțiva ani bun ajunsesese acolo. Mirosul devenise de nesuportat. Și-apoi, ce mamă, ce femeie îndrăgostită și cît de mult să fi plîns ele în bazinul colector de deasupra ca lacrimile alea să-i mai poată curăța putoarea?!...

Păi care condoleanțe? Care pace? Și ce odihnă, domnule? Că de două luni și jumătate în bîntuie fantoma pe la alator și cum se tîie capu' la vreo vită — hop și el în vaca aia sau porc, ce o fi, ca să nu umble cîțiva pași smuciți, cît îl mai poate da e și animalu' ăla, săracu'...

Ce atitudine să luăm în asemenea caz, domnilor? Trebuie adoptate măsuri drastice! Cîte n-ar fi putut face tinerii noștri cu energia risipită prin acest așa zis deces! Cîte gînduri, cîte lapte minunate dacă li s-ar fi pus la dispoziție moartea aceasta degeaba, pe dos! Macar să se ia și să se puna la vreo muscă, la vreun gîndac la vreun daunator! Numitului Popescu va trebui să-i fie conștient de urgența certificatului nostru extraordinar și plenipotentiar de naștere! Nici o vie amintire! Nici o neînamurita durere, domnilor!

El, Popescu săracu' știa ce înseamna să trăiești o viață ntreață de murdărie și simțea de mult că propriile gînduri sînt pentru mintea lui ca mirosul pentru picioarele sale.

Pe vremea lui se întîlneau prin oraș niste „centre” cu colectare a materialelor uzate — hîrtie, sticlă, fier-vechi — „Recuperare-recondiționare-refolosire” — așa se numeau. Păi, na, și cavoul familiei lui tot un centru d'asta? Recuperarea celor decedați — recondiționarea prin simpla putrezire și refolosirea...

... pe-acolo, pe-aici, prin lumea de-apoi ..

11, Popescu-săracu, se gândea că decît cu mintea şi cu gîndurile ei, mult mai bine şi e cu inima, care ar fi - aşa auzise - un creier al viselor... Visea că de acum încolo o să necapa să i apară şi lui pe inimă, încet încet, cîte o circumvoluţiune... Şi pîn' la urmă o să fie toată desenată numai şi numai cu frumoase motive populare în relief, de astea, d'ale noastre de dragoste, de inimă albastră...

[illegible]

NECROLOG MIORITIC

CIVILIZAȚII Într-un cadru prin' Praga p' acolo pa la celebrata beghita domnie, civilizată ce-măi Europă! — creșteră în lăte, om da drept, cult — îl duce capu — în gluma — om K. I. k. Zice lumea că după zece de ani de chinu și de experiențe d'astea, d'ale lor — că ar fi reușit să negreșă ginduri cu omu! — Extraordnă domnie! Ce să mai spun? — Poate luă p'antu' — se nor — omu! Aici da capu nostru! Ne chinuim da om și am da zice — experimentăm, și tot dege da! — Am auzit că e și în noru' unu' Popescu, da! d'au aștia — un gret — de n'a reușit nici până în ziua de azi să îngrășe deot d'au p'ade! — acolo d'o omie — Is plimba noapte de noapte — lumea de g'nduri cătem prin' Miltan — prin' Dumer! — Tabere ca prostu! — Auzi! — A ngreșu și el g'nduri! — asta al nostru — de boacăn — cu nacla — a ngreșu șobolani — cu porcu' și acuma se d'mare! — Auzi! — Că se scrie că nu da sabbaton! — Aoleu! — Romanu' — tot romanu' — lenex, putuare! — P'acea nu mai ajungem, domnie niciodată, nicăieri!

TAIPA CTRUȚII — Ma multu inget ingetă stang cerul de pe pământ — ca pe un covor — de pe podul — îl fac sul! — Vor să mă — facă puțina — curdeme! — Se orizontu' vine! — Se apropie! — Căci totu' cu o talpă moale — Strive te — așa — în cea mai mare înaste — tot ce-nlnește n'cale, Fără nici un zgomot.

POPESCU GROPARI

capacilor. Mă sun cu un ciocan uriaș, de carton,

cu cum ai luate cuiele la capacul sicriului

POPESCU GROPARI

„Un bădat vrea să i spună femeii te iubesc

„e decît ha-ha ha' hi-hi hi' Un cerșetor

„Deschide gura și nu mai poate spune decît

„Cramcui vrea să anunțe știrile Deschide

„chichi' Orici ai vrea să spui, oricît te-ai

„exi' chicoteți și hohote. Nu mai poate

Nu vreau să „inspănuiesc” cu aceste patru

Vreau doar să spun că

nu e foarte bine Odată cu vârsta, cu

bolile, cu bătrînețea, trupul îmi

putrezește în suflet ca într-un mormînt. E

foarte bine pentru că, începînd de pe la

te de ani, odată cu înghiturile, cu

reumatismele, cu zbîciturile și cu toate

celelalte trupul începe să stea în suflet

ca n-îmi sa. De abia de-atunci începe

trupul să fie cu adevărat frumos, începe

să se frăgezescă. Și, de fapt, oricine

poate vedea ce frumoasă e lumea asta la

cei o mie nouă sute nouăzeci de ani ai ei

împlinuți. O fi făcînd ea pe ea mereu, din

pîrîșe, dar tot are, așa, un nu știu ce, un

vinu nou și niște muni și niște stele... de

poți să mori după ea!

Ce să mai vorbim de soră-sa geamănă,

am adaltă, știți dumneavoastră care... Eu,

unul, n-am de ales, asta am fost, asta sînt

și asta rămîn - UN NICROII!!

POPESCU

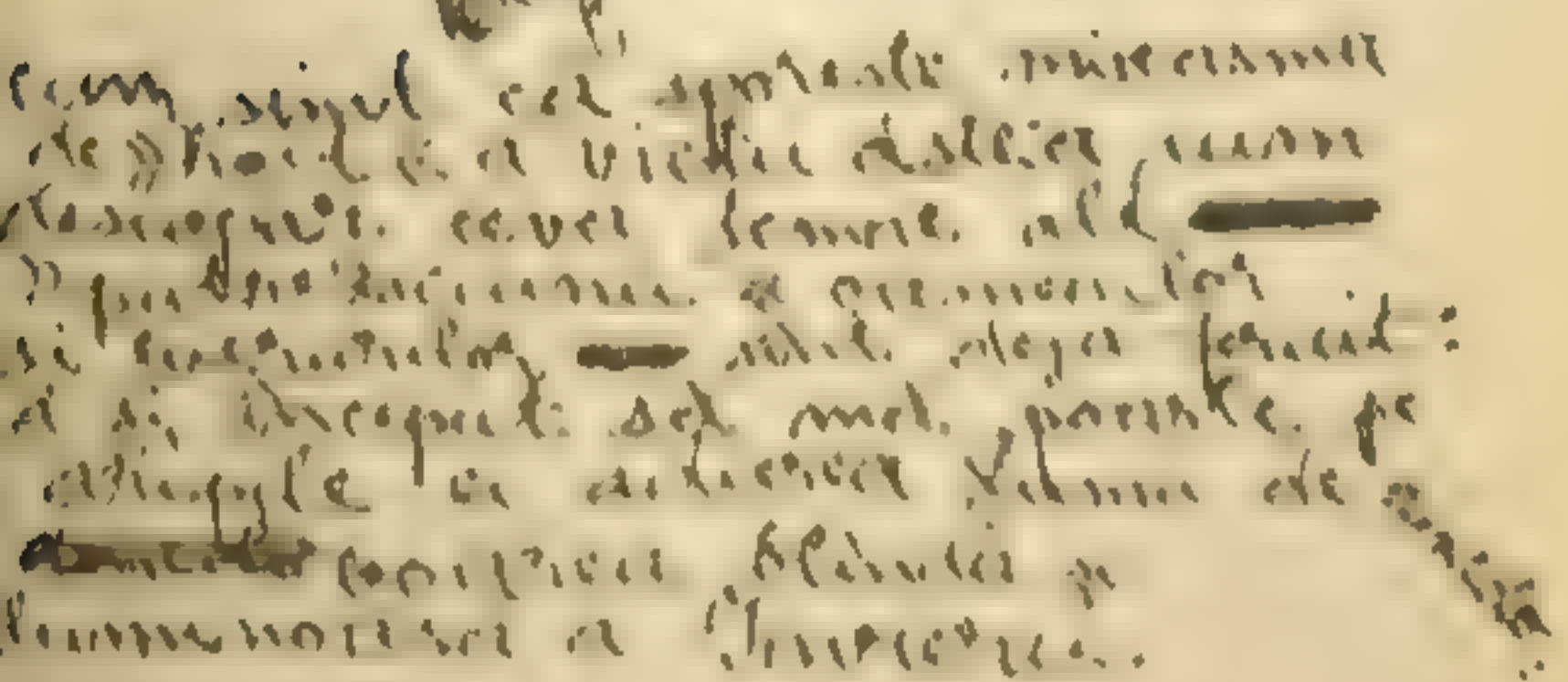
ARTA POPESCU

După de soare, a bunului și dragă și ne am o copă
 (moldovean) 30 1 57 80 în origina bună, netratat
 grădă) ochi razei creștina și a vieții de la bunul și rău
 supla, mîndra, gospodăria crăciunului și a sărbătorilor
 ÎNHUMAREA va avea la dămăcea ca 12 în luna Mădărian
 cu această ocazie celor ce au fost și vor fi rădăcină
 de noi în viața pălăriei și poartă razele și poartă
 lachi dragă te la poartă și poartă la bunul și rău
 Post-restaurant

•

•   •

Pe te de alina și va razele și poartă la bunul și rău
 și cu un mîndra și poartă la bunul și rău
 în mîndra de poartă și poartă la bunul și rău

DESPRE MOARTE, NOAPTE ȘI LITERATURĂ

ÎNECUI. Din ferocitate am avut degetele, înainte de a împlini 7 ani, experiența morții. Fra cât pe-acel să mă înec în râul Argeș. În minute precise cele cîteva secunde ale acestei situații limită (un eveniment pe care aproape nimeni nu l-a suferit) eu creșterea mea am făcut și cu sforțări disperate pentru încă o șansă de adevăr. Îmi trecea prin cap că este o șansă de a trăi, de a trăi în viață. Pe tot parcursul acestei experiențe am încercat să mă detașez de contemplarea îngrozitoare a morții, căci eu nu vreau să mă îndrept spre negru, mari, bănușii de rîni, și să mă înec în ele. **Contemplam și mă înecam.** Am simțit atunci, pentru sentimentul beatitudinii morții, a morții. Cum se spune că sîntem făcuți de obicei, mi s-au pierdut și mi-a prăbușit ochilor aproape în tîntăniere evenimentele și din întreaga idee evenimentele copulării mele de pînă la azi. Retrospectiv, înțeleg că în acele clipe în mine s-au condensat din tot de timp, și adesea, și maturitatea și maturitatea. Viața mea pînă la tot

ARTA POPESCU

dinadinsul să se împlinească indiferent de cât trecuse din ea și indiferent de cât aş mai fi avut de trăit. Am căpatat la o vîrstă fragedă, dintr-o dată (prin experiența morții), sentimentul timpului. Așa cum se capătă el de obicei prin chiar brutala condensare a temporalității, prin detașare de timp.

Început de dinainte de 7 ani a fost prima mea experiență de scriitor. În fiecare noapte de insomnie cu cărți și stilou s-a repetat ani după ani experiența limită a trăirii detașate de viață (Cu bucuria inerentă acestei trăiri). Scrisul fiind un fel de masturbare meta fizică. Am simțit pe pielea mea, în o mie și una de nopți treze, aceea „catastrofa exemplară” a dezvăluirii cu propria renaștere, dezmaț oferit mie însumi ca „așa zis” spectacol de binefacere. Ca și a muri, a face literatură e tot o **acțiune contemplativă** (o contemplare pe viața și pe moarte).

PERNA. Împotriva oricărui psibanalist oricît de rafinat, noi credem pînă la capăt în paradoxul purității afective a sexualității infantile. Chiar dacă statul pe clișă dă copilului grozave plăceri, el este încă tot cu un picior în rat pentru simplul motiv că nu i este rușine. Nu simte încă nevoia de **frunză** (Cred că se poate stabili o legatură între sexualitatea purificat infantilă și neștiința voluptuoasă a poetului care pentru o anumită „frumusețe” își permite cîteodată să nu se gîndească și la **Adevăr** sau la **Bine**.)

Dormeam încă într-un patuș cu grătul de lemn cînd am avut — cred — primele relații amoroase. Obiectul dragostei mele era propria perna. Se pare că ea „întrupa” un întreg bordel cu un singur client de vîrstă 4-5 ani subsemnatul. De-abia așteptam să merg la

ARTA POPESCU

culcare pentru a-mi alege (în persoana pernei mele) una din femeile visate ori pe cea brunetă cu ochi terzi (mai suplă), ori pe cea șatenă, ori blonda durdulie - singura de numele careia îmi amintesc LOLA (!). (Deci perna purta în fiecare seară, înainte de culcare, un nume de femeie. Perna pe care o strîngeam în brațe și o sărutam „exersînd” pentru adevărate, viitoare femei.) Îndrăgostirile mele din pătutul cu gratii de lemn erau o inițiere în tainele oricărui fel de dragoste de pe lumea asta. Scrisul fiind unul din acestea. Identificarea cu cele citite în concentrare maximă, adunarea pînă la capat a minții asupra celor ce tocmai le scriu sînt (și) acte erotice. Așa cum în jocul de-a războiul participanții copii sînt chiar împușcați. (Cărțile ar trebui ținute în formol. Ca și avortonii, ele nu sînt altceva decît mață înainte de naștere, produse „moarte” ale iubirii.)

În pătutul meu cu gratii de lemn am exersat erosul ca sursă a imaginarului și purul imaginativ ca bucurie erotică. Era un fel de utopie a lecturii, a dragostei scris citite, un fel de erecție spontană produsă la o lectură adolescentină din Platon sau din Rilke, să zicem.

„Discursul îndrăgostit” al literaturii nu este doar o **acțiune** cum sugerează Barthes. Este **acțiune contemplativă**. De iubire poți fi într-adevăr muncit. Dar cu iubirea (și mai ales cu ea) te și odihnești. A face sau a fi dragoste. Erosul, ca și literatura, poate deveni o **acțiune** în afara timpului dincolo de naștere și moarte.

OLIȚA DE NOAPTE ȘI STELLE Pe cînd aveam în jur de 16 ani, tata mi-a lăsat ca moștenire moartea lui. Încet-încet, complexul oedipian mi s-a transformat

într-un **complex thanatic** Complexul meu față de moartea-paternă la era întreaga, împlinită, puternică - iar eu plătind Cum să fiu egal morții, adică lui tata? Reușitele - interioare, exterioare - mi le imaginam realizându-se numai în funcție de ea ( ) dorcam cu dragoste de fiu risipitor care numai întors acasă putea să înțeleagă că "moartea de-o ta are omul în minte, nemurire este" (Sf. Antonie cel Mare). Stăteam și mă-ntrebam: cum de nu mor eu odată și-odată pentru toți cei din jur? Le-aș fi mai apropiat - aș ajuta mult mai mult dându-le în schimbul neputințelor, orgoliului - rătăcirilor mele - moartea mea impactantă - solidă, pe care oricine s-ar fi putut baza Și apoi - aș fi egalat pe tata (Oricine se înțelege mai bine cu decesul tău decât cu tine Murind, te înlesnești celor doritori iubirea pentru mult mai respectabila ta persoană.

Apoi, încet încet s-a estompat și această formă de complex și a nceput să apară dorința unei **iubiri-thanatice** (Te cuprinzi de **odihna** gândului la moarte, de liniștea din el) Cearta lui tata de acolo, de sus, către mine a devenit încercare la care eram supus - spre mai bine Luminozitatea la-nceput orbitoare a morții-paterne (luminozitate de neon stricat, fiind obsedant) a devenit lumină blândă, caldă matern-ocrotitoare lumină de candela (Acea candelă aprinsă ani după ani în camera bunicii, lumina care te ajuta noaptea să vezi întunericul, candela stea polară)

Prima amintire este cea în care tata a ieșit cu mine, într-o noapte de vară, în cerdacul unei case, la țară Mă însoțit grijuliu Eu trebuia să stau, la acel ceas urzui pe oală de noapte Nu puteam fi lăsat de unul singur Iar în tot rastimpul în care **am făcut**, tata mi-a

arătat stelele, mi a explicat poziția lor pe cerul spălat
de deasupra. Cerul acela nocturn - înțeleg eu acum
era luminat de candelă din camera bunicii. Lumină
răsărită de la un orizont la altul. **Lumină de lux**
Lumină pe care tata mi o explica și acum, liniar.

    Aceasta este - dintre cele trei pe care le consider
fundamentale - amintirea **înminunării**. Cea a
bucuriei cutremurătoare. Aproximativ sigur că atunci eu
am avut prima experiență a gândului că frumusețea lumii
provine din **nelumesc**.

NOPȚILE CÎȘTIGATE. Fiecare noapte de „lucru” cu
seris cititul poate fi o încercare de aducere în prezență
a Apocalipsei. O apocalipsă individuală. Fiecare
noapte de insomnie este o judecată de apoi a zilei, ca
tocmai a trecut. Toate nopțile nedormite
puternic-treze ale unei vieți **lucrează** la frumusețe
judecătii din urmă a acelei vieți. Iată un mod practic
pentru a te pregăti pentru judecata reală, cea
adevărată. Să spunem că, trăind în total 50 de ani,
primii 25 i-ai făptuit, iar următorii îi i-ai **pierde** în
contemplare, în curățirea vieții tale de ea însăși o
existență (și nu numai cea de scriitor noctambul,
cuprinde simultan **istoria** ei propriu zisă și partea ei
de **rai**. Întotdeauna și niciodată e și nu e „spartul
tîrgului”. Pentru mine - mereu dorită și prea puțin
prezentă Frumusețe a Apocalipsei. Bietul meu este

•

•   •

De pe la 15-16 ani mă îndeletnicesc numai noaptea
(și luni întregi noapte de noapte, chiar) cu scrisul
cititul. Aceasta gramada de nopți nedormite fiind
treapta a mișierii mele în moarte. (Mișiere pentru că

intervenții în jurul cu pînă la matern camionii, casele, pentru că semnul celorlalți înlocuiește în aerul răsunător al cleștar de cîntec și rece și mentale ale afoniei aerul mîi ușor al răscol, pentru că noaptea face ca totul mîi necăjit și umers orice contemplare și așteptare timp stînd oricînd, sub semnul nopții.)

Este un fel de indiciu să citești și să scrii noaptea. Realizezi astfel la propriu ceea ce oricum se adresează la figurat. Iată ce am descoperit într-o carte a unui profesor de la care am avut multe de învățat (Mihail Zamfir) scriind: „noaptea face noapte în jurul său adică impune...” (oprește timpul pentru a lăsa pe cineva mental. El creează automat „noaptea”, id est orice de trebură fără de care ar fi imposibilă orice mîi tîrzie. Dacă te apuci cu amîndouă minile de carte și de stilou cum te ai apucat de o creanță de la bua propriu zis cînd lăudă cu te de abude sub pînă, mi se pare absolut normal decît, și de mîi însemnată.

•

•   •

În timpul nopții viața e scurtă, pentru că intensitatea clișelor pare, te mult față de cea din trezirea lor în ritm alina. Dacă nu te deplasezi nici măcar un pic dintr-unul de noapte este singurul drum posibil de calatorie: cea în care ferestrele trenului, fiind complet întinse, nu te lasă să privești decît în afară. În timpul nopții treze n-ai altceva de făcut decît să amplezi cu te pînă la pînă (înștit-împăcată) acest gol pe care-l ai în fața ta și te face să-l pierzi din vedere. În timpul de te cu te opusă scrisului de rînd cu rînd ar părea că scriitorul e scîndat într-un om dintr-un și un al noaptea. Noaptea alba este, însă, partea din timp predilectă a polarităților complementare și nu

opozitiilor alienante. Noaptea alba a scriitorului repetă și polarizează în vastimpul ei paradoxul fundamental dintre **lumen** și **lux**. Avem de a face cu posibilitatea (care ne este mereu pusă la încercare) de a întrezări în lumina lumii de aici, **prin** ea, „*tenebra luminoasă*” de Dincolo.

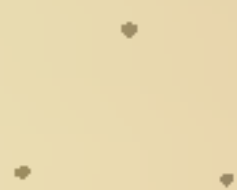

Noaptea alba este modalitatea de a trăi Paradoxul. Un aforism al lui Căraian se poate parafraza astfel: „Așa cum apariția Rostignatului a tăiat istoria în două, fiecare noapte trecează taie în două viața mea” și noaptea, și literatura sunt școala a melancoliei, prilejuri de a și aduce moartea în viață. Noaptea poți vedea întunericul. Lumina (adica spatele lui Dumnezeu) începe să facă spre noi gestul întoarcerii cu fața.

Pe de o parte, insomnia cu care este orgolioasă fiind singurul moment în care poți avea un privilegiu „natural” asupra semenilor. Tu dormi și tu încerci să „trăiești” tot ce ai făcut și dacă n-ai dormi. Pe de altă parte ești eliberat în decese, timp în care noaptea alba este umilă, fundea pe tot parșurind și ar constituția nesfrescului tău mortal. În tot cazul tu ești liber să vezi de trecut, de muncă, de familie. Tu ești liber, extenuat, să adormi. Există un fel de seară pe cap de locuință a noaptea alba și a contemporanului de noapte nu numai în spațiu, pe emisferile geografice, pamantice, dar și în timp, în decese, caș, de exemplu. Insomnia este repetată în timp a omului și a tuturor planetelor. În timp, omul este insomniale. De a normalitatea sa păstrează conștient de a trece a comunității sale.

Noaptea trecea e și un fel de rugăciune. De fapt, niciodată nu poți ști cu toată siguranța dacă în zori ferestrele și se vor lumina iarăși. În **Patericul** egiptean se spune despre un pustnic că în seara sâmbetelor, pe când se lumina spre dimineață, lăsa soarele înafara lui și întindea mâinile la cer, rugându-se pînă iarăși strălucea soarele în fața lui..."

A face din noapte zi și din zi noapte. Caragiale, cel care se simțea altfel decît ceilalți, care se simțea **VICEVERSA** (chiar că a încercat să și răsuccască propriul glonon în norocul unuia din fiii sai, intersivindu-se numele mic în numele acestuia). Caragiale - cel care nu mai suporta să simtă enorm și să vadă monstruos ce una din explicațiile alegerii Berlinului ca loc de exil, orăz a cărui ordine exterioră putea contrabalansa enormitățile și monstruozițată interioară. Caragiale a inventat celebrul personaj Iefter Popescu. Așa cum Harpagon reprezintă tipul avarului, Iefter Popescu este o icoană a **paradoxului**. Iar Popescu din Iefter Popescu sînt eu. Imblich noaptea pe-aici, prin cameră, prin cartier, mereu pe aceleași străzi - mă mișt nebun în jurul Lăzorușului de Foc, în jurul mesei îngaimind cu voce joasă **VICEVERSA!** - **VICEVERSA!** - **VICEVERSA!**. Aproape sigur că nici mie nu mi-au ieșit lozurile cum trebuie. Totul e să reușim a le inversa. Poate le suprapunem în inimă pe Eu este un altul cu „Eu” înt. Cel ce sînt. Păncarte le-mei urale de **VICEVERSA!** ca să nu mai fie noapte zi sau zi noapte, ci una singură - senină, luminoasă - lipsită și de stele și de lună, și de soare.

DIN MĂRTURISIRILE UNUI ÎNDRĂCÎT

Alte Căi de îndrăcătoreală se scriu nebunilor? Într-un pământ pe care
galbenii de găna. Pe care eu din eu spun de rău și de rău
cu lăna pululețului la care a băbău cu blondă. Și apoi tu, pământ
rău și chiar te a îndrăcătoreală vizu de rău și rău și rău și rău și rău
ogracă...

La începutul lui '91, de exemplu, eram convins că Apocripa
venise în București și că am venit. Revoluția din '90. Eram
prezentat numai și numai cu un direct, zece nopți pe toate
ecranele televiziunilor din lume. Eram vestit din nou, ca și cum
întreaga omenire o dădă se simțea că e. Când pământul e rău și
peina am spune un bun îndrăcătoreală și rău și rău și rău și rău
și ei. Eram unu din exemple. Eram unu din exemple. Eram unu
locuit de „dracul”.

Bucureștenii ca am anchetat o peina și am văzut că odăta
și odăta ca, de fapt, nu am văzut că e. Ca nu sunt de fapt odăta
cu poze al celor 11-12 exemple de rău și rău și rău și rău și rău
în existenta tot zaharul în ceea ce nu am văzut de fapt că e
12, multă mândra de rău și rău și rău și rău și rău și rău și rău

Cum să vă spun? Criza, nebunia e un fel de mână clown care și
vopsește în clown și ȋta din care ȋntădă să sug. Criza e un fel

ARTA POPESCU

cu oglindă soioasă, cenușie. Așa umblam eu prin oraș pe la începutul lui '91, văzînd în jur numai chipuri de „draci”. Eu condamnat la carceră tapetată cu oglinzi.

Ah, Criza! Nebunia! Cît tupeu, ce țîțe, ce craci! Ah, Fetita! Păpușica! Poezia! Cum se mai joacă ea cu mine de-a tata și de-a mama! Cîte injecții nu mi-a mai făcut! (Așa cum exista urși și iepuri, tractoare și femei de jucărie, așa și poemul e o jucărie de moarte). Ah, Fetita, păpușica, viața de apoi! De abia a implinit și ea pe-aici, pe la noi, 4-5 anișori și uite că vine și striga veselă, fericită: „Ce ar fi să ne jucăm și de-a Popescu, de-a Cristian?” Și mi-apucă cît ai clipi caietul cu versuri și „svîrrr!” — cu el în cristelniță! Iar caietul — gata — s-a și curățat, e ca nou. Însemnează frumos, cu sufletul lui de cerneală, apa stîlțită.

APOCALIPSA, DRAGOSTEA MEA (I)

Ce bine-ar fi să poți îngenunchea la picioarele lui Iisus-de-75-de-ani, El purtînd însemnele vindecate și strălucitoare ale crucificării. Ce bine e să realizezi deodată că țigara, ceașca de cafea, scrumiera, fereastra sînt toate o revistă cu tristeți goale. Ce bine e cînd ești obosit și exaltat după o noapte de scris și insomnie să-ți dai seama că - gata, uite! - a venit Apocalipsa. Cum vine primăvara.

Vezi, tu, duduie-tristete - cum să-ți spun?, eu nu sînt decît ultimul și cel mai umil dintre discipolii decesului meu, mei talpile încălțanilor lui nu merit să le sărut, nu sînt decît justificarea lui în fața prietenilor mei și-a lumii. Dar crede-mă, cucoana dudue Apocalipsă până așa am putut să fu feroc. Și-apoi eu sînt român, or tot românii, cînd ne suna ceasul, sîntem mai

ARTA POPESCU

intotdeauna prinsu asupra vietii ca hotu asupra faptului
la noi in tara a existat si o politie speciala si foarte bine
organizata in acest sens. Aşa ca, pe cei mai mulţi, cum
ne propădim, ne şi îmbracă în zeghe şi ne trimit de parte
departe — ca doar tu ştii ca orice omu' e în Siberia şi
nu — cum crede „at romanu' la Paris — şi ca mai toate cele
noastre — şi decesul românesc este tot o fărâmară, fiind
un fals în acte publice. Mulţi trebuie să se întoarcă prin
noi şi să mincească mai departe, disperati zi de zi, vers
de vers — în născă noastră, mortu' a naţional e o mîscă
dă na'dă pîst — pe care s-o pînă bunici de cîrăci
şi se poartă se, nepot. Nu mai tîne nici la un pîst —
cîsă mîră e a na'te prefacem cu toţi ca nu o scrie
şi zicem: lasă-l, bă, şi pe el să facă pe mortu'.

Ah, cu cât e Apocalipsa cînd e tristete, pînă te
 metrești că obosești. Acum n-ai mai via decît o sală
 umplută cu sine, ascultă-ți și sado-tele, temerilor pe care
 te amănă, să stai, că și sînt mîine pînă ca să te căpa-
 obosești. Ah, Apocalipsa, fii pe la mine într-o seară. Bine
 e, vezi că vezi un preșu, în mînă o figură. O să te placă
 o să nu te placă. Hai să întemeiem un câmin fericit. Pe de
 facem vîră, doi trei copii, să-i vedem la casa lor în
 Ierusalimul Cereșe. Ah, Apocalipsă, te iubesc! Fust, te e
 clepotul e... Mitropolre și suna frumos cam mîncă
 dinineată cînd dai din picioare și lumea se-adună să mă
 apînă o amănare. Cucoana tristete, chiar și 99 de luni
 ar... teptă... pînă te sui în burdă la tine, îngenuncheați!
 Numai să vrei să n-î faci...

De aceea stau și acum bătă că orice-ar fi și orice s-ar
întâmpla în viața de acum și în fiecare zi, peste preluatul și
desfășurarea strălucitului meu bleg în cupa vecinilor întotdeauna

APOCALIPSA, DRAGOSTEA MEA (II)

Prost e ala care nu știe ce ție și ce crăci are Apocalipsa! Ala care nu știe ce caloare de ochi are ea! Ala care n-a mîscat o de buza de jos! Ala care nu i trunite flori în fiecare zi! Prost! Va de capul lui!...

Prima dată am întâlnit-o pe Călea Victoriei. Aveam vreo 19 ani. Cum o aș în sus pe Lutetana, după aia la dreapta pe Nufetilor, cînd dai la cîmpul... nimeresti în Rai. M-a luat de braț și m-a spus „Hai pe la mine”. Am făcut tot restul drumului. M-a prins în pat și a adormit pe o pondă. Era vechi și petrit. La vîrstă aia nu știam că n-amot nimeni nu e mai important decît cîmpoan. Mi-a explicat că acest instrument muzical e și sora și teneșia și mama gonflabilă a oricărui artist, că la visează noapte de noapte numai baloane zburătoare racordate la orgi de catedrală. „Sulla mîna zis, eu te iubesc și tu îl umfli cu fiecare rasuflare. Dacă mi place ce o să cînte la sfîrșit”. Vezi fi numai și numai al mea.

Știi cum se spune despre mamute că dacă ar bite un an și la masina de scris tot ar țesi pînă la urmă un sonet de Shakespeare. Dar vă garantez că dacă s-ar înregistra pe card oganile ultimei buta de mîna ale tuturor nimeni n-are din oras. Acui ala de la aparat ar transcrie imediat cel mai frumos roman de dragoste care a existat vreodată. Al meu cu fa Apocalipsa! De atunci o caut prin toate stațiile de metrou. O caut

ARTA POPESCU

n zile de disecție și n... tele cu tenet geale. Mă rog în fier
 nunchi, să-nceap, exaltă de-nui animat cu Ea în
 Către Ea mi-am sapat ani
 pă ani un Canal Dunăre-Mare Neagră în palmă
 Tata îmi povestea ca-n adolescența lui prin gara Pitești, umbla
 un cerșetor nebun cu cîmp
 a. Da? Despre
 celui
 și Origen - cu Ea. Eu nu
 în flori cu Ea Apocalipsa.
 dragostea mea!

APOCALIPSA, DRAGOSTEA MEA... (III)

Noaptea. Singur. Fără tine, duduie tristete, fără duduie-nebunie, cucooană-Apocalipsă, dragostea mea! Ce am, sunt acum din paharul de tura făcut de dumnezeu din porci, eu eșc acoperit în pomul vieții! Acum nu pot să mă înlocuiesc cu so de litră de sudoare care-a picurat din mine în vreo 30 de ani. Sudoare-rozé, sudoare 5 stele, sudoare premiul de la glorie ce pe s-a spinăm! Chiar eu singe îmbuteliat în 1959. Singur.

Acum ține să vreau să-mi aduc aminte de porcii care s-au născut în mare când a genit Iisus în ei duhurile rele și mi se seamă ca mine, mea nu e cît porcii ăia n-ar merita. Măcar de-aș fi fost un muncitor fruntas, un angajat model al rinichilor și al vezicii mele. Oricum, cred că mai aveam puțin și produceam cea mai mare cantitate și de cea mai bună calitate urină din țară: urina visurilor oricui.

Ah, de ai fi aici, lângă mine, iubito, să ne mai spunem vute și nevute, să bem un pahar de vin, să mai montăm o dată chintă la cucooană și să privim pe gaura cheii în rai. Eu să mă uit la Eva goală, cu cîte trei îngeri calare

pe fiecare flăcău și tu să-l mai vezi pe Adam

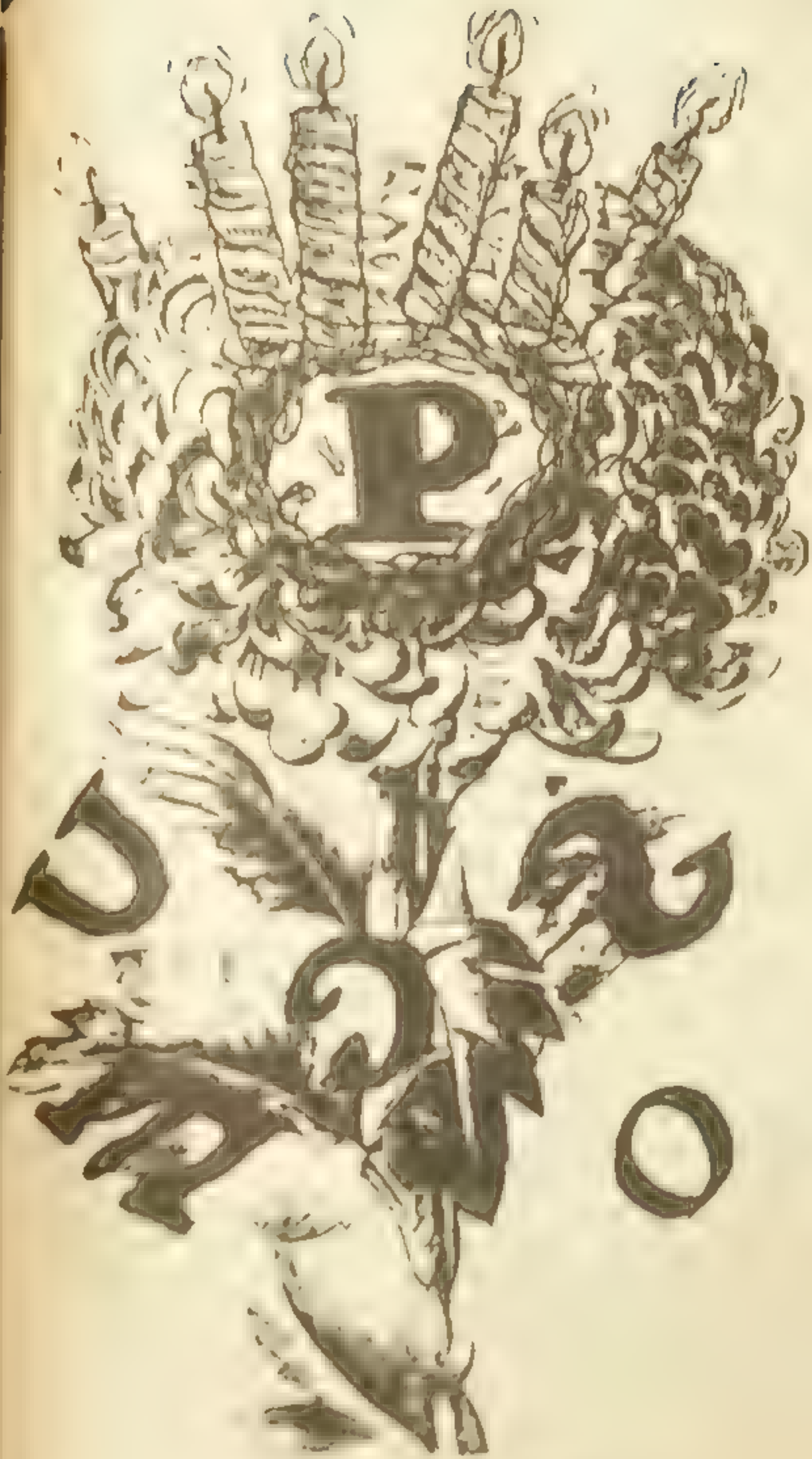
Noaptea, Singur, Fără tine, dăd-ne tristete
mal de neclanare, cucuana Apocalipsă, diavolul meu! An
produs și eu 32 de ani de viață cum da pară odată cum
produce carutul verdeață. Poate te vei uita la mine și
poate te vei uita la mine care se căminze în fiecare noapte la
noaptea de noapte, ca să se nască în fiecare dimineață, să
ca să fie căminze în fiecare zi. Așa cum s-a inventat
lupul peștelui, peștele care se așază zilnic pe moarte este clar
bun peștelui. De 20 de ani mă născuș la masa asta de scris
ca să dea o proză de record de peste 30 de milioane
pe o jumătate de pagină. Și tot așez să scriu ceva eternitate,
măcar de as de la copilărie peștelui. De 20 de ani sunt alor,
la capatul lumii, și născuș să mă apăs ca o așezare la acea
cap. Ah! Apocalipsă, diavolul meu, poemul e un deșeu,
care merge uneori, nu mă simt când prinde 30 de ani pe
oală. Hai să ne căminze cu el la noaptea la Săntă, să te mi
măcar până la Șosea!

Noaptea, Singur, Fără nimeni, Fără nimic, Stau pînă-n
zori în spatele ferestrei laminată și prezint cerului gol
stule. O dată se agază el, cerul, pe vine și, dacă te la prin
surprindere, n-ai pui nici măcar să-l arunci o ochiulă sub
huse, ca să admiri chilotelii-nstelăți și senini. Așa că aștept
mereu în poziția regulamentară, pregăt să-l țerg la un
cui huse, vîlnă, să mi se născă de ce și mi se poemul pe
ca să se lu fericiți.

Pe mine te aștept, cucuana ta te dăd-ne mal, nu pe
mine, cucuana-Apocalipsă, mine poate e-al să vii. Să mă
găsești eu pe din din șerbetul de frandălu care și se prelinge
pe la capul gurii ca o șuviță de sînge. Tu ești atît de
brumos și te aștept și nu mă te pot altfel închipui decît
ca pe o boală venerică a inimii și ca pe un întărit al
sexului. Dacă nu mine, atunci poimîne sau măcar
septimîne viitoare — și tot al să vii!

ARTA POPESCU

Acum trebuie să mă duc la baie să măhe cupseu de la
vececi să mă privesc acolo în jos **în gol**, până se umple
vasul de lăută cu umbra. După un timp, apă. De când nu
mai trecut pe la mine numai așa mă pot adormi

MUNCA ODIHNITĂ

1

După Istoria născută a creației lumii - spune Paul I. D. - în *Arta icoanei* - la început a fost o scară și a fost o domănie, această a fost *uma*. Hexameroul nu cunoaște noaptea, întunecimea și noaptea nu sînt făcute de Dumnezeu pentru că noaptea nu e decît un semn al nefinței, al strălăciturii despățite de furtă prin natura sa (...) noaptea, sensul românesc, nu apare decît în cădere, (...) ea nu este o semn și pasul, absența a lumii. Psihologia știe că orice cădere este o rătăcire ascunsă, o sordidă și acută rezistență. Întunecimea este o rădăcină deznădăjduită în sine, căci, neputînd să se susțină lumina, pentru a se ascunde se acoperă de o rătăcire obscură, manifestă o atitudine demonică, o înșelăciune de negare și de refuz.

La ora de apăsare 20 de ani sînt noctambul. De apr. 1920 la ora sînt acțiune mai ales în timpul nopții, semn al refuzului, sînt mîna căderii, sordidă rezistență împotriva lumii, o rădăcină deznădăjduită acoperire în tîmnață obscură, o înșelăciune demonică și o înșelăciune de negare și de refuz. Tîmna

stai sub semnul nopții, iar eu - iarta mă, Doamne! - de aproape 20 de ani stau sub semnul ei.

Cum se pe dinasfără golul de energie căscat pe străzile și-n casele din jur - gol pe care-l simți încetîmîndu-și bătăile inimii. Doar tu ești treaz în aerul ce devine aproape gelatinos de la lipsa de mișcare, de la lipsa de gînd a celorlalți. Cel mai mărunț zgomot este amplificat, parca de megafone.

Munca scrișuită din dînți a nopții. Concentrarea în scris și în citit. **Munca muncită**, roasa de păcate pe care numai așa te pricepi tu să le ispășești. De 20 de ani înmămolit în singurătatea nopților.

Trăiești concret înspăimîntăt area și luminoasa vorbă a **Eclesiastului** (12, 12). Fude fu cu luare aminte scrisul de cîrți este fără sfîrșit. **Înspăimîntătoare** dacă o cunoști în sensul infinității ei rele, nedepășindu-și în nici un fel înșiruirea, neîncercînd să facă saltul spre altceva decît ea însăși, **luminoasă** dacă o cunoști în sensul infinității ce reușește să se cuprindă pe sine în cerc etern sau măcar în cerc hermeneutic.

Trăiești direct infinitatea fiecarui text scris care, pîna cînd nu i pui mai mult sau mai puțin arbitrarul punct final, este fără ordine și fără capăt. Trăiești infinitatea latentă a variantelor în care se poate întruchipa o anumită cantitate de text la care lucrezi.

Trăiești concret infinitatea cărții citite în care fiecare paragraf reluat după o mai mare perioadă de timp este altul. Iei cunoștință de băul ce se cascadează în orice vorbă, în orice sintagmă, cu cît mărești mai mult concentrarea asupra lor. Simți gustul de arsură neagră al mimicii din orice sens.

Și, mai ales, îți descoperi incapacitatea de a discerne atunci cînd cauți cu orice preț „libertatea creatoare”. Nesfîrșita neputință de a discerne între energii **bune** sau **rele** care, indiferent de valoarea lor pozitivă sau negativă, își fac din tine mediu de manifestare, de amplificare. Ești ca și planta, ca și copacul: primești ploaia sau seceta sau securea fără să te poți împotrui. Îți dai seama cît de rudimentare sînt - în ceea ce privește discernamîntul - uneltele „meseriei” tale și cît de

fundamental este modul tău de a te distinge de ele, cu toată „libertatea” absolută a originalității tale. Ținsești după dogma unui canon, după alta recanoni. Te întrebi încontinuu cu ce se poate ca astăzi să vorbești prin ce mijloace aceasta alta mod de viață poate fi reînviată, reactualizată.

Primele rînduri în care chiar am început cu adevărat să
m afurisesc le am scris de abia prin '85-86, ca **portar de**
noapte. Primele rînduri în care chiar reușeam să mi scap
plămîni și ficat și pîclelelor. **Mîncat de noapte**

Intram într-o camera în care doborâra de câtera luni a mine
 singur, pe la ora 10 seara și plecam de acolo pe la 5 o dimineața,
 după ce trăisem tensiunea și extaziile mănturitelor. Măcar
 puteam să mi spun, să mi șoptesc scrișul cât mai multe mîi, în
 fața. Măcar puteam să cer, în gînd, scutire. Iar și cum ar crește
 fire aspre de păr și buche gâlbene de mîngeli de sticlă pe cîntă,
 iar tu, în fața ei, le ai răzuit neaple de neaple, le ai curățat cu
 un cuțit. Tracul oglinzii se tulbură de piron, oglinda se prelunge
 peste perete făcînd pîrîuri moi

De cît timp de neaște murmură în spașire ca m-a fi din d
de acum încoace mercur internat în neaște ca în spaț

[illegible]

1. The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions, both incoming and outgoing, to ensure transparency and accountability. It emphasizes the need for regular audits and the use of standardized accounting practices.

În acest conflict mla de tumbra mgi, şold intunecat al mla a d
 ş entologie, şer ş ma dizeionez ca poate dea astfel isprind
 va lăsa mlaat cetera clipe de a lungul unei viei, în timpul
 mla. La intunec o pata de lumina aşa cum în timpul de
 port legată de pieie ne o pata de intunec

•   •   •

Asta înscamna **munca muncită** - munca de ispaşie în
 îndolală, speranţa şi chin, munca în conforstone, în răsparul
 frescului; munca a socială, necontextualizată lumesc, munca
 pură, din nevoie pură: **muncire**.

În termenii lui Rudolf Otto (vezi **Sacru**), munca muncită se
 asociază **non-valorii numinoase**, este conştientizarea continuă
 a „stării de creaţie”, plus dorinţa ca prin ispaşie să depăşeşti
 „această non valoare care ne desparte de numinos şi care ne a
 fost bărdăzită odată cu existenţa noastră de creaturi şi de fiinţe
 naturale profane”. Munca muncită îmi pune mereu în faţa
 condiţia mea umană, cea pe care ar trebui, de fapt, să mi o
 consider **auto-definiţie**.

Tot în termenii teologului german, **munca muncită** îşi dă
 conştinţa profanităţii tale absolute, îşi dă chiar sentimentul că
 tot ce ai atinge, tot ceea ce ar lua contact cu tine ar fi profanat.
 Eşti pus mereu în prezenţa rimei şi a păcatului tău absolut.
 Muncind muncit nu intri în atingere cu **maiestas**, cu **augustin**,
 cu **fascinans** sau cu **energicum** (ca elemente ale sacralit, ale
 numinosului), ci mai ales cu **tremendum**. Misterul
 isăşit-în-act este unul al fricii coborâte în inima, intrate în
 oase, al cutremurării lăuntrice, resimţite nu datorită prezenţei
 lui Dumnezeu, ci mai ales datorită absenţei Sale copleşitoare.
 În singurătatea creaturii, cea ultimată, fără Creatorul său, în
 singurătatea ludului se munceste **munca muncită**.

Şi totuşi, fără ea, mie unul nici nu mi poate trece prin gând
 că mi va fi dat să stau cât de cât împăcat în lumina „propriului”
 sfârşit, având dreptul să fiu - atunci - un bolovan, impur
 bineînţeles, dar un bolovan de oglindă transparentă, în care

acea lumină s' ar oglinzi și prin care, spontană poate, aceea lumină ar trece mai departe.

•   •

(O paranteză) Berdiaev, însă, nu are dreptate când plasează lumina Logosului-Solar **ori** în interiorul omului, **ori** în afara sa. Lucrurile nu sînt așa de simple.

Dovadă a transparenței mele lipsite de strict necesarul discernămint-activ al acestei transparențe mi s-a întîmplat ajută, Doamne! - să fiu locuit și de îngerii lumini, și de îngerii întunericului. Primul caz Dumnezeu mi a dat să l traiesc direct și conștient o singură dată. Mă concentrasem, cu ochii închiși, în **tăcerea de gînduri**, primisem ca dar puterea de a înlătura „roul mental” ce zumzăie de obicei în jurul minții (atît gîndul rău, supărător, posucios, cît și gîndul bun, împacat), am fost cuprins de acea liniște ce te scutește de propria greutate trupească (Poți într adevăr avea conștința mării cantități de energie pe care o consumi în legătura cu trupul numai atunci cînd - supremă ușurare - ea nu se mai consumă, un fel de somn, de odihnă trează, un fel de deces viu.) În gongul de pace al tăcerii gîndurilor începusem să picur cuvintele rugăciunii. Și atunci, calm, fericit și maestos, aerul s a umplut dinspre răsărit de lumină-vie, caldă și strălucitoare, eu devenind al ei și ea cuprinzîndu-mă. „Senzația” nefiind una de centru de iradiere interior sau exterior, ci una de înglobare într o sferă totală, cu centrul și circumferința pretutindeni. (În acest sens spuneam că Berdiaev nu are dreptate în pasajul din care am parafrazat și am citat. El prezintă lucrurile oarecum schematic, din fuga condeiului.)

Iată cum, cu voia lui Dumnezeu, lumină și am de muncire în infernul nocturn pot fi compensați sau pot „produce” capacitatea de a primi un diam de viață de apoi înainte de „moarte”. Poate că mi a fost dat și mie - cu smerenie spun

ARTA POPESCU

să fie un ciob de oglindă transparentă pătruns de lumină și
luminând în Lumina Sfârșit-Începutului, înainte de sosirea
Acestuia la capătul unei vieți de om și la capătul unei lumi

De fapt, cred că de muncire n-ai cum scăpa pînă la acel
capăt. Munca muncită și munca odihnită - despre care vom
vorbi mai departe - coexistă intersectat și/sau paralel în orice
existență.

2

Tot în **Sensul creației** Berdiaev pune - din punctul meu de vedere - la modul cel mai acut problema odihnirii muncii artistului. Muncirea fără capăt, aproape fără rost, neîmplinirile funciare ale creației provin după Berdiaev din două surse complementare:

1. „antagonismul trăie între omul desăvârșit ca operă a creației lui Dumnezeu și creația umană desăvârșită ca operă a activității omului însuși”. Este vorba despre fractura interioară pe care o produce tensiunea dintre munca la propria ta vlașă și munca la operele tale, tensiunea dintre „dorința de a crea ceva și dorința de a fi ceva”, „geniile au creat fără a fi existat îndeașuns; sfinții au existat, dar au creat prea puțin” - spune Berdiaev, dorința de a crea artistic este motivată de neputința de a mai suporta doar această lume haotic-apăsătoare, este motivată de nevoia de a vedea, de a simți, de a pipăi, în lumea de aici, și altă lume, cealaltă, strălucitoare; dar acest fapt este, până la urmă, de nerealizat, căci produsele actului artistic se

realiză tot astet lumii, netransgredind o, neducînd o dincolo, deoarece (și astet intervine a doua sursă a nesfîrșitei muncii muncii a creației artistice).

2 „Ultima realitate a existentului este creată în artă doar simbolic. În mod nonsimbolic, real, existentul ultim și tainic este inaccessibil actului artistic. De aceea simbolismul (funcționar al, n.m. Cr.P.) artei este nu doar forța ei, ci și slăbiciunea ei. Simbolismul indică replica tragediei a creației umane, distanța care desparte creația artistică de realitatea ultimă”, pentru Berdiaev, cunoașterea, frumusețea, iubirea, unitatea dintre cămin, dominația asupra naturii sînt împlinite, în parcursul cultural al istoriei, doar simbolic; cultura umană este doar simbolică la fel cum cultul, care este sursa ei profundă, este tot simbolic; „Cultul este un eșec religios, eșecul în comuniunea cu Dumnezeu. Cultul n-a fost decît expresia simbolică a tainelor ultime. Biserica are în întrupările ei vizibile o natură culturală și împărtășește soarta culturii și toate eșecurile ei tragice.”

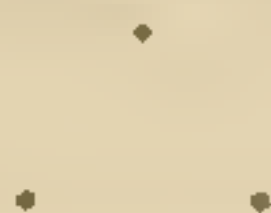
Simbolic este înșuși omul istoric, cel de după Cădere și de dinaintea sfîrșitului istoriei. Așezat între lume și cer, fiind cel care participă activ la transformarea viziunii oglinzite în viziune față către față, omul este mijlocilor-răspunzător de urcarea lumii în cer și de coborîrea cerului în lume. Condiția umană este semn-simbol lumesc pentru cer și semn simbol ceresc pentru lume.

Berdiaev vizează la legătura nesimbolică, realistă a cerului și a lumii în om. Vizează vlsul din veacuri al omenirii. Berdiaev vorbește despre creația religioasă, despre depășirea interioară a culturii simbolice prin ceea ce el numește **realism mistic**. Vizează înlocuirea creatorului de artă și a magiului prin **teurg**, prin creatorul teantropic a cărui acțiune este comună cu cea a lui Dumnezeu și în continuarea acestuia. „În teurgie transcendentalismul creștin se transmite în imanentism și prin teurgie se atinge desăvîrșirea.”

Berdiaev are o viziune profund creștină asupra culturii,

asupra actului artistic. Acestea sunt înțelese apocaliptic, doar prin prisma sfârșitului lumii în ceea ce are ea istoric. Cultura trebuie să se autodepășească pentru a împlini istoria în Sfârșitul ei iminuent și lumea, sfârșindu-se, va împlini actul uman creator și va duce la desăruierea lui din umana. Berdiaev este mesianic (și de aici, poate, provin și defectele simplificatoare ale concepției sale, de aici provine, poate, încercarea de a încadra orice în corsetul unei sistematizări perfecte, fără rest).

În multe feluri m-am plins și eu de propria neputință a meseriei de scriitor. Și cu multe legături cu cele spuse de gânditorul rus. Poate că lectura din **Sensul creației** a însemnat pentru mine cea mai puternică obiectivare, cea mai precisă focalizare conceptuală a propriilor probleme. Am încercat în ultima doi-trei ani o critică teologică a poeziei artistice, o critică teologică a literaturii. Și bineînțeles că întâlnirea cu viața apocaliptică a lui Berdiaev nu putea fi pentru mine decât una considerabilă.

Dar — și creau să subliniez acest fapt — eu concep apocalipsa doar la nivel personal. Nu mi pot asuma formele altui fel de mesianism decât cel individual. Atingerea realității — nu simbolice — a regiunii prin creația artistică, acest uluitor Erenement, această minunată întâmplare, nu mi pot permite să o concep la nivel universal. Din simplă modestie și dintr-un soi de anti-fanatism nu mă pot gândi decât la apocalipsa personală și cred că — de fapt — raportarea de tip creștin la sfârșitul lumii e bine să treacă mai întâi prin prisma suferințelor a fiecăruia. S-ar putea ca sfârșitul istoriei să se realizeze interior, om cu om, persoană cu persoană (și astfel el este un sfârșit continuu), înainte de a se realiza din afara, violent, în masă.

În acest sens m-am orientat și eu — înainte de lectura lui Berdiaev — în sfârșit al muncii mincinoase cu scrisul și cititul și o

implinire a acestuia în munca odihnită. Bineînțeles că este vorba despre un vis. Dar cum altfel decât prin utopie se poate începe un sfârșit benefic al unei munci și al unei existențe? Căci numai această incompatibilitate între o viață profund împlinită și una dăruită creației a fost una dintre principalele mele obsesii (analizată și rasionalizată) în ultimii doi-trei ani.

Berdiac ne spune clar: Proza cotidiană a vieții nu este doar consecința păcatului, ea este păcat. Supunerea fața de ea este un rău. Poezia sărbătorească a vieții este pentru om o îndatorire în numele căreia trebuie sacrificată viața cotidiană cu înfrăgerile ei, cu liniștea ei. Frumusețea nu este doar felul artei ei și felul vieții. Și felul ultim nu este frumusețea ca valoare culturală, ci frumusețea ca existență, adică transmutarea urâșeniei haotice a lumii în frumusețea cosmosului. ( ) felul transmutării vieții acestei lumi în frumusețe existențială, în cosmos, este mitic real. Cosmosul este tocmai frumusețea ca existent ( ). Natura frumuseții este ontologică și cosmică ( ). În esența ei ultima frumusețea este indeterminabilă, frumusețea este o mare taină. Bineînțeles că această mare taină poate cuprinde în ea toate viziunile individuale, personale despre frumusețe (atât timp cât aceste viziuni personale reprezintă fațete ale adevărului frumuseții). Bineînțeles că la amploarea cosmică, la calitatea de cosmos a frumuseții fiecare dintre noi își aduce contribuția după puterile sale. Cosmosul întreg în frumusețe al făcării persoane este pus în abisul luminos al Cosmosului întreg în frumusețe.

În metaforă, existența ca frumusețe realizată (nu doar simbolică) presupune tocmai conștiința și trăirea unei judecăți de Apoi continue, unei judecăți de Apoi de zi cu zi, de ceas cu ceas. Trăiești, sapițiiești, vorbești ca și cum ai fi mereu în fața Ultimului Judecător. Știi că în orice clipă viața ta este un rol - principal sau secundar sau principal/secundar - în opera de artă a filmului pe care îl filmează continuu îngerii noștri pazitori. Vorbele tale de poet nu se mai împart în scrise și în vorbite, ele

ajung, toate, nu în biblioteca posterității, ci în biblioteca definitivă a Judecării de Apoi. În cazul artistului, tocmai înlocuirea ideii - niciodată trăite - de **posteritate** cu masa continuă a Judecării de Apoi poate da roadele unei frumuseți existențiale, unei frumuseți reale - nu simbolice - nu culturale - nu doar estetice istorice. Această muncă de clipă cu clipă la o operă vitală este o muncă odihnită în care nu mai există un subiect muncit de obiectul muncii tale și viceversa.

Asta în metaforă, în concept. Concret, risul odihnit muncii mele odihnite este acesta:

să locuiesc lângă o mănăstire din orașul meu natal (mănăstirea Antim, de exemplu), să particip zilnic la slujbe, să citesc zi de zi viața sfântului respectiv din **Viețile sfinților** și textul slujbei respectivei zile din **Minei** și apoi să-mi trăiesc în mod normal, ca orice murean, ziua cu evenimentele ei mai mult sau mai puțin însemnate, să fiu și să trăiesc astfel un jurnal cotidian și liturgic, să fac să se oglindească faptele mele în faptele sacre, timpul meu să existe prin și luminat de Timpul sfânt, fiecare întâmplare, chip sau vorbă a unei zile pământești ar exista în corespondența directă reală cu întâmplările, chipurile și vorbele cerești. Toate s-ar lumina cosmic unele pe celelalte. Ar reieși un **Jurnal** de 365 de zile (scris în mulți ani). Un jurnal care n-ar fi doar operă poetică, n-ar fi doar viață trăită, ci le-ar rezolva, le-ar odihni pe amândouă una prin cealaltă.

Acesta este risul odihnit în frumusețe a muncii mele muncite o viață întreagă.

•

•   •

Adun de-a lungul anilor, clipă cu clipă, și coagulezi pînă la urmă **sentimentul** prezenței tale în preajma Lumii propriului Sfîrșit. Se poate spune că - în unele cazuri - „moartea” vine atunci cînd ea a fost deja concepută de cel care „moare”. Se poate spune - aproape tautologic - că nu treci

ARTIA POPESCU

...mă mult sau mai puțin...
...și eu mai jos...
...de...
...am încercat să sugerez,
...ce mi-a lucrat direct și
...entimentul apocaliptic
Ultima...

[illegible]

Suma nu se întâmplă fără ca să contemple totul. Aceasta este
beata și extazul sfîrșitului. Fiecare loc din spațiu este o
cămin de apă cum fiecare moment e un cruciat. Dar văd că ea se
se întâmplă se întâmplă, ca de obicei, pentru că orice bu-
lămetă de orice timp în jurul crucii sau crucii
înconjură și absoluția tuturor timp și a tuturor spațiilor, ele
descund ceea ce sunt ele cu adevarat. Trecutul și viitorul sînt
modalități ale iluziei, sînt aproape inspiratori ai nesfinșei.
Fără ca ei să poată fi de a fi fără nebănind și fără planuri

Inferentia e ca me fa deoar ne - a m - fa deoar el - ca me fa deoar
ne - ca me fa deoar și stindul ran - i d - a o p - a - Inqâ mabul
e - ca me fa deoar - a m - fa deoar - a m - fa deoar - a m - fa deoar

ARTA POPESCU

Sinonimia lui a fi cu a face și cu a avea

fratini

de uc

înstam

a face

a avea

tremendum fascinos

mysterium

Impărăția

Impărăția

devine mister, adică totul

Jurnalul meu liturgic-cott

ALFA ROMEO

... ..
 ... ..
 ... ..
 ... ..
 ... ..

3

Oricum, deocamdată nu sînt decît și un om al muncii, și un om al odihnei. Poate că - față de alții, față de mine însumi - ceva mai liniștit.

Oricum, lucrul la poem nu l-am făcut niciodată pentru fructul lui, pentru așa-zisa perfecțiune a textului. Cinci, șapte sau zece variante - toată munca adunată în transcrieri succesive nu are alt sens decît că este producătoare de bucurie, de împăcare cu sine. Nu poemul-finit contează, ci orele de fericire pe care le-a „eliberat” munca la el. Textul este terminat atunci cînd el și-a saturat cantitatea de descărcare nervoasă pe care poate s-o primească și cantitatea de bucurie pe care poate s-o emane.

Indiferent dacă-i muncită sau odihnită, ce bine i s-a nu-și fie munca un mijloc pentru îndeplinirea unor scopuri (un a face pentru a avea)! Munca poate fi un

prilej pentru starea contemplativă, poate fi o modalitate a iubirii - modalitate directă a lui a fi.

Am încercat și eu o poteste care încearcă să spună pe scurt cam aceleași lucruri cu cele de mai sus. În ea este vorba despre un pictor care după ce - în sfârșit - reușește să deseneze cu creta pe asfalt un șotron atât de frumos încât nici trecătorii nu calca pe el, nici praful, ploaia sau ninsoarea nu îl șterg ocolindu-l, iar copiii îl sar doar în vârful picturii de parcă ar juca șotronul pe cruce, se apucă liniștit, mulțumit, fericit (pictorul) să dea cu var trunchiurile copacilor de prin parcuri. Adică se apucă - în viața fiind - să și expună **postumele**. Aceste lucrări au fost - fapt unanim recunoscut - **capodoperele sale**.

Să știi că lumea în contextul careia ești de a binelea plasat, lumea plasată în contextul sentimentului tău înțelegător nu poate să ți facă altceva decât bine și iarași bine. Este o lume „de suflet”, o lume „inimioasă”, o lume muzicalizată. Tocmai pentru că o primește urechea ta deschisă în cupa și pentru că această lume amanta și soție îți așază în auz o grădina - O grădina prin care te plimbi (călătorind) melancolic și bucuros. (Nu nostalgie sau, cel mult, nostalgie după propria ta „lumină mortuară”, adică **nostalgie de viitor**.) Iar în armonia acestui spațiu interior muzicalizat, realitatea devine **făcătoare de minuni**. Orice carte citită, orice poem scris există din momentul în care actualizează în noi această bucurie melancolică și armonioasă. Dacă nu este producătoare de o astfel de fericire - sau de una înrudită ei - meseria de scriitor devine cel puțin **scarbădă**. Practicarea ei ar fi aproape nemotivată.

Așez alături două imagini

Una a balterofilului „obez de mușchi”, balterofil cu sudoarea țigănd prin toți porii pielii deodată, icnind gîit, tremurînd, chinîndu se la nesfîrșit să și ridice deasupra capului o și mai mare greutate din cantitatea propriei umbre.

Și alta, a doua, cea a vînzătorului de baloane umflate cu gaz mai ușor decît aerul, vînzător care se lasă pînă la urmă furat de ispita de a fi purtat deasupra caselor de propria marfă (Orașul văzut de sus este mai lesne de dus în inimă, se așază mai bine în abisul ei.)

Bineînțeles că, în lumea prestigiului, atleții înscriși la concursul de greutate ale vieții-și-ale-cărții pot avea (într-o măsură mai mare sau mai mică însă, după părerea mea, atît în mic cît și în mare exagerată) bucuria propriei lor existențe. Mai ales cei învingători. Dar nimeni nu mă va convinge să mă prezint la acest concurs de baltere nu ca ridicător, ci ca ridicat. Purtat de suavele greutate ale baloanelor mele colorate.

eu porcui' realității cu poeme și mi lasă gura apă, mă dau în vîr după șonci și cîrnați animați ai Apocalipsei. Așa că, cum că, de o fereastră, de-o femeie - cum o priveșc în gol.

O să vină unul, o să vină altul și or să-mi spună „bă, tu ești ban numai de cobai de cercetat rau” pe tine tu trebuie să muncești, trebuie să te redăm societății.” Dar eu am să stau, ca de obicei, la masă în bucătărie. Față n față cu fereastră (votcă, o cafea și o țigară. Ca și c-o femeie la restaurant. De exemplu cu femeia care s-a aruncat pe fereastră de la ultimul etaj al blocului vecin cînd aveam vreo 14 ani și i-am auzit capul făcînd pot pe asfalt. Privitul în gol e ca și cum te ai aruncat cu țîrîta pe fereastră, așa c-as putea petrece o noapte cu femeia asta. Mai sporovăim ne mai amintim, mai bem ceva. Pînă vin zorii. Oricum, fereastră e cea mai frumoasă femeie din viața mea.

Stau la masă în bucătărie și mă gîndesc la frumoasele aureole ale sfinților din icoana din dormitor. Mă gîndesc că, din păcate singura aureolă pe care aș purta o eu ar fi aparatul ala care e înconjoară fruntea, pentru șocuri electrice la spitalul de nebuni. Un capăt al cureubului conectat la tîmpla dreaptă și o paian dormi, dormi. Un cureubul vinăt, soios.

Ce să fac? Numai Iisus n-a mai avut nevoie de burta de mîncă după ce-a ieșit din ea. Iisus care, cînd era mic, sarea fără să-l vadă nimeni șotronat la malul mării pe ape. Eu înfurtez noapte de noapte poeme întreprinderi de transport în comun cu lîmă de mână. Cu viteza-njurăturii, cu viteza luminii, 2-3 minute cu gîndu' și ca vîntu' pînă la mare, pînă la munte, pînă la Paris.

Stau, ca de obicei în bucătărie față n față cu fereastră și o priveșc în gol. E noapte. Știu o poveste de pușcărie în bătea pîna se pisau numai singe și iarna cînd de prea mult mîncă aruncau tineta pe fereastră celulei, se făceau sub pervaz turturi roșietice de la singele din pisat. Turturele care se topește în zona năme sub geam are o concentrație prea mare de lacrimă în urina lui. Mă mai liniștește nițel gîndindu-mă la cînele unui cîcă de exemplu. Și le pusese jos, lîngă el în timp ce cerșea. Pînă

ARTA POPULUI

La te bucuri gindindu-te la bucuria la care vei fi odata cu cele care
te duc la mare, vinge, cu mine si cu amicul de la mare
de aproape de marele te rog sa te duc la mare.

În loc de încheiere

Nu. Arta Popescu nu s-a născut,
Nu. S-a inventat doar un biet aparat
După ce se umflă o burtă de mamă,
la ea se conectează un trenuleț electric
Acesta merge, șuieră,
pufăie - și burtă de mamă scade
Jucăria merge numai și numai
cu energie de-asta strînsă acolo în cele 9 luni.
Nu, n-a existat.
Au fost doar liniile trenulețului electric
întinse prin cameră
după cum s-a calculat
configurația liniilor ei din palmă.
Trenulețul merge, pufăie, șuieră,
dar Arta Popescu nu. Ea încă n-a existat.

Nu. Nu e nici măcar fericită.
Nici măcar cît un gîndac de bucătărie

ARTA POPESCU

Într-o pungă plină cu zahăr.

Nu e fericită

nici măcar cînd gîndea de bucurie

mon într-o pungă plină cu zahăr.

Artă Popescu nici măcar n-a murit.

S-a inventat doar în acest aparat.

Conectezi aparatul

și totul merge: parca de la mîna ei

Mașina de spălat spală,

mașina de călcat calcă,

frigiderul răcește,

telefonul vorbește.

Numai cu energia inimii sale.

Doar de la ea o clipă, becurile străluc

au strălucit orbitor.

O clipă... dar tot a fost prea puțin.

Căci ea pe loc s-a consumat.

Nu, n-a murit.

Artă Popescu nici măcar n-a existat.

A rămas doar, așa, ceva, acolo...

ceva conectat la aparat.

Ah, înger-îngerușul ei cu motor!

(Care te-ar fi luat și pe tine în zbor.)

Înger-îngerușul ei ca o muscă albă, încarunțită,

mare cît un papagal.

Ce s-ar mai fi învîrtit el

în jurul capetelor noastre!

Ca orice muscă în jurul botului de cal.

Ultima muscă dată atata din Cismigiu,

batîna, nîșperata, tirîndu și anpile pe caldarîm.

Ultima muscă pe care

numai și numai Popescu ar fi putut s-o prinda.

ARTA POPESCU

(ca un poet în adevăratul înțeles al cuvântului)
între paginile abecedariului său unsuros
Trosnind, foșnind, scîrșind.

Ah, Artă! Artă Popescu! Ce păcat!
Nu s-a inventat decît un biet aparat

Notă

Aceste „poeme” și „eseuri” au cunoscut de-a lungul a 6 ani mai multe versiuni (unele au fost publicate ca **variante** în reviste și înainte, și după '89). Poate că acest fapt reprezintă și o dovadă că scriitorii de vîrsta mea au scris - stilistic sau în ceea ce privește implicațiile sociale ale literaturii lor - indiferenți față de tulburările istorice. Generația noastră n-a simțit nevoia nici unui fel de **esopism**, nici unui fel de încifrare a mesajului social; și asta mai ales pentru că a scris - înainte de Revoluție - fără intenția expresă de a publica. Actul ei literar a fost mai ales unul cenaclier, aproape gratuit.

Nu știu dacă în aceste condiții „Arta Popescu” poate fi considerată o carte de sertar sau una de rezistență spirituală. Dar aș dori ca ea să fie considerată drept **prima mea carte**. (Chiar dacă nu și debutul meu.) Și asta pentru că „Cuvînt înainte” (**Cartea Românească**, 1988) nu avea nici titlul și nici cuprinsul hotărîte exclusiv de mine. Deh, meandrele compromisului literar și ale cenzurii. „Familia Popescu”, cartea cu care ar fi trebuit să debutez, este o carte care n-a apărut încă (mai ales pentru faptul că nu este scrisă pînă la capăt). Rog cititorii (în special

ARTA POPESCU

pe cei avizați) să ierte deocamdată unele reluări de imagini din trecutele apariții. Doar prezentul volum are o **variantă finală**; și atunci când - cu ajutorul lui Dumnezeu - o vor căpăta și altele, aceste repetiții vor dispărea.

Mulțumesc din toată inima editurii **Adevărul** și, personal, lui Cristian Tudor Popescu, fără al căror entuziasm cultural „Artei Popescu“ i-ar fi trecut în mare măsură vremea ei de apariție.
(Cr. P.)

CUPRINS

1. Ce mai face Arta

Poezia	9
<i>De ce nu vreau să mor poet</i>	12
Antiportret - un psalm al lui Popescu -	16
Muzica - un psalm al lui Popescu -	18
Ce mai face Arta	20
Arta mîndrindu-se cu mine, iubitul ei... ..	22
<i>A sta și a te întreba</i>	25
Cercul (I) - un psalm al lui Popescu -	29
Cercul (II) - un psalm al lui Popescu -	31
Filmul artistic	33
<i>Caragiale, Gică Petrescu și frizerii</i>	37
Dansul - un psalm al lui Popescu -	41
Arta fotografică.....	43
Mica Publicitate	45
<i>Cum l-a omorît George Bacovia pe Gheorghe Vasiliu</i>	51
Cartea recordurilor	55
Teatrul - un psalm al lui Popescu -	59
În rai - poem dramatic -	60
„Trebuiau să poarte un nume“	62
<i>Caragiale la masa de scris a lui Eminescu</i>	65
Taraba de poeme	70

ARTA POPESCU

Despre muză	72
Pictura - un psalm al lui Popescu	76
<i>De-amorul Artei</i>	78
Domnule cititor	83

2. Moartea mea din flori

Moartea mea din flori	89
O rugăciune de jucărie	91
Casa de ajutor reciproc a pensionarilor	94
<i>Despre moarte și planificare</i>	100
Necrolog. De plictisală	109
Necrolog fericit	115
Marele necrolog - un psalm al lui Popescu-	117
Necrolog. Fără aprobare	119
Necrolog mioritic	122
<i>Despre moarte, noapte și literatură</i>	126
Din mărturisirile unui îndrăcit	134
Apocalipsa, dragostea mea (I)	137
Apocalipsa, dragostea mea (II)	140
Apocalipsa, dragostea mea (III)	142
<i>Munca odibnită</i>	146
La fereastră	163

În loc de încheiere

Nu... ..	167
Notă	170